

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

Aralık 2005-Ocak 2006

Sayı: 56

İki Aylık Siyasi Dergi

FİYATI: 2.000.000 TL (KDV dahil)

ISSN: 1303-0078

Şemdinli halkından devlete suçüstü "çete"ler değil, devlet hesap verecek
Sayfa 2

Ortak parti anlayışını geliştirelim
Sayfa 8

V. İ. Lenin'e mektup
Sayfa 27

MLM hareketlerin deneyimlerini mücadelemizde güncel bir silah haline getirelim!
Sayfa 36

Yunan komünistlerinin önderliğindeki 1944 ulusal direniş tarihinden belgeler
Sayfa 45

Komünist Harekette yaşanan sınıf mücadelesinin tarihi tecrübelerinden öğrenelim!
Sayfa 64

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 531 48 53
FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü:
Numan BOZER
Baskı: Kayhan Matbaa
ISSN. 1303-0078
email: umutyayimcilik@ttnet.net.tr

BÜROLAR

◆ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT.
NO: 4/2 KARTAL,
TEL: (0216) 306 16 02 Cep: 0 535 484 07 24

◆ **ANKARA:** TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI
NO:11 KAT:3 DAİRE: 32 ÇANKAYA/ANKARA
TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72

◆ **İZMİR:** 856. SOKAK, NO: 48/203 KEMERALTI-
KONAK TEL: (0232) 482 04 96 Cep: 0 537 461 79 64

◆ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ,
BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9
KAT:1/16 MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 536 697 94 19

◆ **BURSA:** SELÇUK HATUN MAHALLESİ, ÜNLÜ
CAD, SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT:2 NO: 185
HEYKEL
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

◆ **SAMSUN:** KALE MAH., YUSUF KEFELİ
İŞHANI, KAT: 6 NO: 9
TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84

◆ **MERSİN:** ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD.
ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
TEL: (0324) 238 06 89 Cep: 0 535 516 79 47

Yurtdışı Hesap Numaraları Emriye Demirkır

Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi
Euro Hesabı: 0751 0067 5731 0000 009
TL Hesabı: 0751 0067 5743 0000 009
İş Bankası İstanbul/Aksaray Şub.
Euro Hesabı: 1002 1130549-TL Hesabı: 1002
1180043
Vakıfbank Valide Sultan Şubesi
Euro Hesabı: 00158 048 000 213746

Merhaba,

Hatırlanacağı üzere **9 Kasım 2005** tarihinde **Hakkari'nin Şemdinli** ilçesinde yaşananların ardından **Mersin Çilek Mahallesi**'nde yapılan protesto gösterilerine polis saldırmış ve **Murat Demir** isimli bir genç katledilmişti. Bu gelişmeler üzerine başta **Türkiye Kürdistanı** olmak üzere, birçok ilde protesto gösterileri düzenlenmiş, molotoflar isyanın dili olarak sokakları, panzerleri, barikatları tutuşturmuştu.

Hakkari'de suçüstü yakalanan devlet, bu telaşla nerede ise tüm protesto gösterilerine saldırmıştı. Yaşanan bu olayların ardından her çevre kendi bakışı doğrultusunda çeşitli yorumlar yapmıştır. **Bizler de, tüm bu katiller sürüsü ile baş etmenin yolunun devrim mücadelesinin ateşini körüklemekle olacağının bilincinde olarak hareket etmeliyiz.** Bu sayımızda, ilk yazımızı da bu konuya ayırdık. **Şemdinli** ile başlayan ve devletin saldırıları, kitlenin kararlı duruşu ile devam eden gelişmeleri özetlemeye çalıştık. İkinci yazımız ise **Yunan komünistlerinin önderliğindeki 1944 ulusal direniş tarihinden belgeler [Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in Yayınladığı İki Belge]** başlığını taşıyor. Bu belgeler **Duvarların Ardında Yayınevi** tarafından, **Kasım 2004** tarihinde **"Kızıl Aralık, dönemin metinleri"** başlığı ile Yunanistan/Atina'da 1. Baskısı yapılarak yayınlanan kitaptan çevrilmiştir. Yunanistan iç savaşına ilişkin daha fazla bilgi sahibi olabilmemiz açısından, bu çevirinin büyük önem taşıdığını düşünüyoruz. **Komünist Harekette yaşanan sınıf mücadelesinin tarihi tecrübelerinden öğrenelim!** ve **"MLM hareketlerin deneyimlerini mücadelemizde güncel bir silah haline getirelim"** başlıklı yazılarda komünist hareketin tarihi tecrübelerinin değerlendirilmesi açısından oldukça önemli.

Bunların dışında **ortak parti anlayışı** üzerine ve Şahumyan'ın Lenin'e yazdığı mektuplardan oluşan iki yazımızı daha beğeninize sunuyoruz.

Dostlukla

İÇİNDEKİLER

Şemdinli halkından devlete suçüstü	2
Ortak parti anlayışını geliştirelim	8
V. İ. Lenin'e mektup	27
MLM hareketlerin deneyimlerini mücadelemizde güncel bir silah haline getirelim	36
Yunan komünistlerinin önderliğindeki 1944 ulusal direniş tarihinden belgeler	45
Komünist Harekette yaşanan sınıf mücadelesinin tarihi tecrübelerinden öğrenelim!	64

Şemdinli halkından devlete suçüstü “Çete”ler değil devlet hesap verecek

Ülkemizde siyasi iktidarın uyguladığı saldırıların sonucu olarak yaşanan bir dizi gelişme ise Şemdinli’de açığa çıkan devlet ilişkileri ve devamında devletin halka yönelik uyguladığı şiddet ve katliamın gölgesinde kaldı. Tepkinin örgütlenip ortaya koyulduğu her yerde saldıran devlet, katliam politikasını sadece Türkiye Kürdistanı’nda değil her yerde yaşama geçirmektedir. Yapılan eylemlerde kitlenin üzerine ateş açan devlet, kimi yerlerde de gaz ve coplarla saldırarak, halkın haklı tepkisini ve gelişen durumdaki aczini bastırmak için şiddete daha fazla başvurmaktadır.

Dünyada ve ülkemizde önemli ve kritik bir dizi gelişmenin yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Emperyalizmin ve yerli uşaklarının dizginsiz saldırıları ve açığa çıkan, her gün biraz daha teşhir olan saldırgan yüzleri ile birlikte, ezilenler üzerindeki hâkimiyetlerinin ve iktidarlarının devamını sağlama çabası içindeler. Yaşanan bir dizi gelişmenin ardından tırmandırılan katliam ve baskılar sistemin bugün zor yolu ile ayakta tutulmasının ötesinde, ezilenlerin büyük başkaldırısı için tepkinin mayalanmasının ötesinde hiçbir anlam ifade etmemektedir. “Büyük” emperyalist devletlerin yaşadıkları derin buhranın yarattığı sonuçların görülmesi açısından çizilen fotoğraf, “dünden farklı olarak” yoksulluk ve baskı kareleri ile doldurulurken, buna paralel gelişen tepki ve öfkenin yarattığı patlamaları ise banliyölerde gördük.

Fransa’daki “ötekiler”in isyanı Avrupa’nın ışıklı şehri Paris’i kuşatırken günlerce süren çatışmaların açığa çıkardığı

gerçek; parlak ışıkların arkasındaki gerçeklerin dışavurumundan başka bir şey değildi. Yoksulluğun, işsizliğin ve devlet terörünün yarattığı patlama, Fransa banliyölerinde “ötekiler”in ayağa kalkışını tüm dünyaya gösterirken, yakılan ateş dünyanın çeşitli ülkelerine de sıçradı.

Ülkemizde siyasi iktidarın uyguladığı saldırıların sonucu olarak yaşanan bir dizi gelişme ise Şemdinli’de açığa çıkan devlet ilişkileri ve devamında devletin halka yönelik uyguladığı şiddet ve katliamın gölgesinde kaldı. Tepkinin örgütlenip ortaya koyulduğu her yerde saldıran devlet, katliam politikasını sadece Türkiye Kürdistanı’nda değil her yerde yaşama geçirmektedir. Yapılan eylemlerde kitlenin üzerine ateş açan devlet, kimi yerlerde de gaz ve coplarla saldırarak, halkın haklı tepkisini ve gelişen durumdaki aczini bastırmak için şiddete daha fazla başvurmaktadır.

Ülkemizde yaşanan gelişmelerin önemli dalgası hatırla-

nacağı gibi Mersin'deki bayrak olayıyla başladı ve sokakları bir anda sivil faşistler doldurarak devrimci ve yurtsever güçlere yönelik saldırılar örgütlendi. **TAYAD** üyelerinin tecrit ile ilgili Trabzon'da bildiri dağıtma eylemine saldıran devlet destekli sivil faşistler bu gösterilerini, asker cenazelerini bahane ederek **DEHAP** binalarına yönelik saldırılarla devam ettirdiler. Ardından yaşanan Bozöyük'teki saldırı ve linç görüntüleri devletin "**milli hassasiyetlere dokunulması**" halinde neler yaşanabileceğinin açıkça gösterilmesiydi. Gelişmeler Başbakan R. Tayyip Erdoğan tarafından çeşitli ifadelerle sahiplenilmeden önce de Genelkurmaylık tarafından basına yapılan bilgilendirme toplantısında, yurtsever kurumlar hedef gösterilmiş ve bu anlamda da olası gelişmelerin yönü ve biçimi bir anlamda açıklanmıştı. Son olarak Rize'de yaşanan linç gösterileri de

başlatılan sürecin devamı olarak algılanmak durumundadır. Rize'deki saldırının ardından AKP Rize milletvekili **Abdülkadir Kart** açıklama yaparak "**Derlerini al-dılar. Bir daha buraya gelmeye cesaret edemezler**" beyanında bulunmuş, saldırıyı sahiplenmiştir ve **AKP hükümeti** de Kart'ın bu açıklamalarına karşılık bir açıklama yapmayarak saldırıdaki rolünü ve duruşunu açıkça göstermiştir.

Yine hatırlanacağı gibi bu açıklamalarda gelişecek saldırı dalgasının merkezine Kürt Ulusal Hareketi konulmuş ve tüm devrimci, demokrat ve ilerici güçler, bu sürecin hedef tahtasına oturtulmuştu. Gelişen süreçte bu açıklamaların pratik uygulamalarını gördük, görmeye devam ediyoruz. Sokaklarda Türk bayrağının dalgalandırılmasının yanı sıra linç gösterileri ve gerilla cenazelerinin yakılması ve yine çeşitli işkence yöntemlerinin uygu-

TAYAD üyelerinin tecrit ile ilgili Trabzon'da bildiri dağıtma eylemine saldıran devlet destekli sivil faşistler bu gösterilerini, asker cenazelerini bahane ederek **DEHAP** binalarına yönelik saldırılarla devam ettirdiler.

lanması, Kürt halkına yönelik geliştirilen devlet terörünün turandırılması, gelişen sürecin pratik ayaklarını ifade etmektedir.

Şemdinli'de Devlet Kamyona Değil, Halka Çarptı!

9 Kasım günü Şemdinli'de **Umut Kitapevi**'nin bombalanmasının ardından yaşanan gelişmeler, ülke gündemini belirledi ve daha bir süre de belirleyecek gibi durmaktadır. Hatırlanacağı gibi Hakkâri başta olmak üzere bölgede Temmuz ayından itibaren 14 bombalı saldırı gerçekleşmiş ve devlet tarafından yapılan açıklamalarda olayların "sorumlusu" PKK olarak gösterilmişti. Ancak 9 Kasım'da yapılan saldırıların failleri, halk tarafından suçüstü yakalanarak, devlete teslim edildi ve bir devlet gerçeği daha açığa çıkarıldı.

Olayın hemen ertesinde devlet tarafından yapılan açıklamalarda, failer sahiplenildi ve tıpkı Susurluk sürecinde olduğu gibi olayın üstü örtülmeye ve devlet aklanmaya çalışıldı. Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral **Yaşar Büyükanıt**, henüz

savcılık soruşturmasının sürdüğü günlerde büyük bir aymazlıkla “Gazetelerde resmi çıkan o astsubay çok iyi Kürtçe bilir. Kuzey Irak’ta yanımdaydı. Biz Diyarbakır’da görev yaparken de hep yanımdaydı. İyi bir askerdir” açıklamasıyla, olaylardaki önemli isimlerden birini sahiplenmiş ve bu şahsı övünç kaynağı olarak kullanılmıştır. Ancak Şemdinli’deki gelişmelerden kısa bir süre sonra bir itirafçı tarafından verilen ve kamuoyuna yansıyan bilgilerde “şerefli” subayın daha önce de benzer işlerin organize edilmesinde aktif rol aldığı ve bizzat yönettiği “bilinmeyen bir gerçek” olarak açığa çıkmış ve subay tüm bu bilgilerle rüşütünü ispatlamıştır. Olayın “sorumlusu” astsubay Ali Kaya, “sorgulanıp” serbest bırakıldıktan hemen sonra basına yaptığı açıklamada “Oraya turist olarak değil, görev icabı gittik. Yaptığımız her şey legaldi” diyerek olayın devlet tarafından da bilindiği gerçeğini ifade etmiştir.

Yaşanan gelişmelerin devlet nezdindeki anlam ve ifadesini kavramak için Akşam Gazetesi köşe yazarlarından Ümit Özdağ tarafından ifade edilen şu satırların okunması yeterlidir: “Dün Kerkük’te PKK’nın açtığı büro tartışmaları yapıyor basınımızda. Ankara’nın Washington’dan bu büro-nun kapatılmasını isteyeceği söyleniyor. Türkiye için hü-zün verici bir durum. Oysa olması gereken ortada. Hiçbir resmi tepki göstermeye gerek yok. Kerkük’teki bina-

yı havaya uçurursunuz ve susarsınız...” (4 Ağustos 2005)

Devlet açısından bugüne kadar planlanan ve hayata geçirilen buna benzer bir dizi saldırı olduğu, bunların Su-surluk ve Şemdinli’de olduğu gibi açığa çıkan ilişkilerin, listelerin ve silahların hiç kimse için sürpriz olmadığı bir gerçektir.

Devletin toplamını ifade eden bu ilişkiler ağı, “ucu nereye kadar gidiyorsa oraya kadar gideceğiz”, “arkasında kim varsa ortaya çıkaracağız” açıklamaları halkı ve kamuoyunu aldatmanın ve kandırmanın ötesinde bir anlam taşımamaktadır. “Derin devlet”in “derin ilişkileri”ni açığa çıkararak bu tarz olaylar, ülkemizdeki devlet örgütlenmesinin anlaşılması bakımından da oldukça önemlidir. Kontrgerilla ve JİTEM gibi örgütlen-

kadar çeşitli kereler deşifre olmuş ve gerçekler inkâr edilemeyecek kadar açık bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Olayların ardından konu ile ilgili sürekli açıklamalarda bulunan başbakan Erdoğan’ın AKP Merkez Yürütme Kurulu toplantısının ardından dile getirdiği “Hiç kimse hukuk dışı eylemlerin ört bas edileceği propaganda-sına kanmasın. Türkiye Cumhuriyeti’nin Başbakanı olarak kamuoyunda hassasiyet oluşturan son olayların bizzat takipçisi olacağım” sözleri birer aldatmacadan ibarettir. Kaldı ki Erdoğan konuşmasının devamında sözü yine bildik cümleleri ile “terör”e getirmeyi başarmıştır; “Son olayları bahane ederek güvenlik güçlerimizi lekelemeye çalışan bazı odakların faaliyetlerinin de bu ülkedeki huzur ve istikrar ortamına kast etme-

Kontrgerilla ve JİTEM gibi örgütlenmelerin, özellikle Türkiye Kürdistanı gibi halk muhalefetinin ve örgütlenmesinin yoğun olduğu yerlerde kullanılması, ne devlet açısından ne de devrimci ve komünistler açısından bir sır değildir.

melerin, özellikle Türkiye Kürdistanı gibi halk muhalefetinin ve örgütlenmesinin yoğun olduğu yerlerde kullanılması, ne devlet açısından ne de devrimci ve komünistler açısından bir sır değildir. Yaşanan olayın “lokal” olduğu tartışmaları sürdürülmek istense de arabanın bagajından çıkanların devlet ilişkilerinin merkezi ve devletin en tepesine kadar uzandığı gerçeğini hiç kimse inkar edemez. Bu ilişkiler ağı bugüne

ye çalışan davranışlar olduğunu kaydetmeliyiz” sözleri bunun en yalın örneğidir.

Ardından Şemdinli’ye “sürpriz” bir ziyarette bulunan Başbakan Erdoğan’ın burada da kendisini protesto eden halka yönelik sözleri devletin ve bir kez daha AKP hükümetinin tavrını ortaya koymaktadır. Adalet Bakanı Cemil Çiçek, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu ile birlikte Şemdinli’ye giden Erdo-

ğan burada “Sağlık ocağı yakıldı yalanı”, “Bayrak yakıldı yalan, halk tarandı doğru”, “Roj TV kapatılamaz”, “Devlet adam öldürürse can güvenliğimiz kime emanet”, yazılı pankartları eşliğinde protesto edilirken “Türkiye bu olanlardan çok çekti. Ama vatandaşın canına kastetmekle olmaz. Bazıları puslu havayı sever. Benim vatandaşım bu puslu havaya aldanmamalıdır” diyerek topu yine “terör”e attı. Ve ellerinde dövizlerle kendisini protesto edenleri “elinizdeki kartonları görüyorum. Onları size kim verdi” diyerek halka saldırmayı sürdürdü.

Şemdinli olaylarının patlak vermesinin ertesinde halkın sokaklarda gösterdiği tepkinin devlet tarafından yanıtı ise katliamla oldu. Şemdinli’de halkın üzerine açılan ateş sonucu üç kişi katledilmiş ve akabinde gelişen olaylarda da devlet aynı pervasızlığı sergilemeye devam etmiştir. Diyarbakır, Cizre ve Hakkâri’de ortaya konulan tepkilerde kitlenin katılımındaki kitle-sellik ve militanlık ilk etapta gö-

ze çarpan şu gerçeği göstermiştir ki; o da devletin uygulamalarına karşılık halkta büyüyen tepki ve öfkedir.

Diyarbakır’daki barış mitinginde açılan “Dağlara Çıkacağız, Hesabını Soracağız” pankartı, halkın çözüm adresini gösterirken, silahların her ne hedef ve amaçla patlatırsa patlasın inkâr edilemeyecek gücüdür.

Sürecin vurgulanması ve üzerinde durulması gereken diğer bir nokta da kitle muhalefeti anlamında Susurluk süreci ile yapılacak karşılaştırma ve değerlendirmelerdir. Hatırlanacağı gibi Susurluk olaylarının patlak vermesinin ardından kitlelerin çeşitli sivil toplum örgütleri ve demokratik kitle kuruluşlarının öncülüğünde sokağa çıkan kitleler söz konusu idi. Ancak yine unutulmaması gereken diğer bir nokta; o dönem açısından öne çıkan “1 dakikalık ışık söndürme eylemlerinin” askeri lojmanlarda da yapılıyor olduğu gerçeğiydi. Gelişen

hareketin devlet açısından niteliği bu anlamda gözden kaçırılmayacak önemli noktalar. Şemdinli’deki gelişmelerin ardından ilk refleks anlamda sokağa yansıyan tepkilerin sınırlı oluşu ve gelişen tepkiler karşısında devletin gösterdiği tepkinin boyutu ve biçiminin bu süreci önemli oranda belirleyecek bir nitelikte olmasıdır. Kürt hareketi açısından gözden kaçmayan gerçek, ülkenin her tarafında konulan tepkinin benzer biçimde olmadığıdır.

Türkiye Kürdistanı’nda halk sokaklarda çatışma ve katledilme pahasına bir irade açığa çıkarırken; bunun ülkenin diğer bölgelerinde benzer bir seyir izlemediği gerçeğidir. Yine 21 Ekim’de Mersin Çilek Mahallesi’nde eylem yapan kitleye ateş açılmış ve Murat Demir isimli genç katledilmiştir. Devletin tutumunun anlaşılması açısından bunlar çok somut verileri gösterirken, Kürt

hareketi açısından da ortaya konulan tepkilerle de ortaya konduğu gibi belli boyutlarla bir beklenti içinde olduğu bir gerçektir.

Bu gelişmelerin yaşandığı günlerde Silopi Savcısı'nın aracına konulan bomba patlamış ve olayın failleri olarak yine "terör örgütleri" gösterilmişti. Ancak 20 Kasım günü Silopi Emniyet Müdürlüğü'ne bomba koyarken "yakalanan" korucunun verdiği ifadelerle olayın açıklandığı gibi "terör örgütleri" tarafından değil, bizzat devletin kendisi tarafından organize edildiği gerçeği ortaya çıkmıştır.

Ardarda patlayan bu devlet gerçeğinin, bir tesadüfler zinciri olarak patladığını düşünmek mümkün değil. Bu tarz gelişmeler devletin tarihinde olmayan gerçekler değildir. Ulusal hareketin tüm barış talepli etkinliklerine, si-

yapılan hiçbir "iddialı" açıklamanın değiştirmeyeceğini benzer "çete" olaylarında çokça gördük ve yaşadık.

Devletin tüm bu gelişmelerle yıpranan yüzünü "kurtaracak" olan ise Ekim ayı MGK toplantısında ortak mutakabata varılan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi olacaktır. Önce basına "sızdırılan", ardından yapılan tartışmalarda ve değerlendirmelerde, hazırlanan belgenin Türkiye'nin yönetiminde "kritik" konularda önemli belirlemelerin yer aldığı ifade edildi. "Gizli yönetmelik" MGSB'de ülkemizin çeşitli kritik konularında (Kürt sorunu, ABD ile olan ilişkiler ve "iç tehdit" sorununda) yer verilen; "Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş esası, tek devlet, tek ulus, tek bayrak, tek dildir", "Türkiye'de Türkçe'den başka hiçbir dil, eğitim-öğretim kurumlarında

bu ilişkinin bundan sonraki yönünün de uşak olmanın ve ABD'nin Ortadoğu'daki önemli karakolu olma görevinin üstlenilmesinin dışında bir anlam taşımamaktadır.

Fransa'da "kara kafalılar" hareketi

Ülkemizde yaşanan bu gelişmelerin yanı sıra Avrupa'nın göbeğinde yaşanan isyan hareketi "demokrasi beşik"lerinin nasıl sallandığını tüm dünyaya gösterdi. Adlarına "ötekiler" ya da her ne denirse densin yılların yarattığı yoksulluk ve zulümle patlayan halk Paris'in sokaklarını "savaş alanına" çevirirken, iki gencin trafolardaki ölümünün böylesi bir kalkışmayı yaratacağı hiç beklenmiyordu. Zira yıllardır mayalanan öfkenin böylesi bir patlamayı yaratması kadar doğal hiçbir şey olamazdı.

Fransa'da gelişen hareketin niteliği noktasında yürütülen tartışmalarda burjuva medya yakılan arabaların ve yağmalanan marketlerin bilançosunu yansıtırken, yaşanan gelişmelerin gerçek yüzü ve niteliği bu merkezden ele alınmaya ve tartışılmaya çalışıldı. Ancak komünistler açısından hareketin bu zeminde tartışılması ya da değerlendirilmesi mümkün değildir. Yaşanan kitle hareketinin devleti hedeflemediği çok açık, çünkü bu yönü gösterecek öncüsüyle bütünleşmiş bir nitelikte değildir. Ancak bu gerçek bize yakılan araçların kitle hareketinde "bir aşırılıktır" düşünce ya da tespitini yaratmamalıdır. Yakılan araçlarla ilgili eylemci gençlerden birinin

Fransa'da gelişen hareketin niteliği noktasında yürütülen tartışmalarda burjuva medya yakılan arabaların ve yağmalanan marketlerin bilançosunu yansıtırken, yaşanan gelişmelerin gerçek yüzü ve niteliği bu merkezden ele alınmaya ve tartışılmaya çalışıldı.

lah susturmasına karşılık kitlede devletin kendisine yönelen tepkinin dizginlerden çıkması korkusu nedeniyle ve halkın geliştirdiği tepkinin önünün alınmasında devletin bugüne kadar birçok kez devreye koyduğu bu tarz yöntemler, bundan sonrada sürecektir. Devletin "çetele-ri" halkın gelişen tepkisine karşı bugüne kadar nasıl kullanıldıysa bundan sonra da kullanılacaktır. Bu gerçeği

okutulamaz. Bu temel bir ilkedir.", "ABD ile ilişkiler tarihseldir ve çok yönlüdür. İlişkilerin siyasi, ekonomik ve güvenlik boyutu vardır" ifadeleri belgenin niteliğinin anlaşılması açısından önemli ifadelerdir. Önümüzdeki dönem açısından ABD'nin Türkiye'nin de dâhil edilerek yaptığı planlarının hayata geçirilmesinde üstlenilecek rolün kavranması açısından da "çarpıcıdır." "Tarihsel olan"

yaptığı şu açıklamada kullandığı “**bu araçlar bizim değil, onların**” ifadesi bize kitlenin hedefi aslında “şuursuzca” belirlemediği mesajını çok açık vermektedir.

Biriken tepkinin nedeninin anlaşılması açısından 16 yaşındaki göçmen bir kızın söylediği şu sözleri dinlemek yeterlidir: “**Ülkemizde çıkan olaylardan dolayı bizleri koruyacağınızı söylemişsiniz. Oradan buralara kadar geldik ve siz bizi böyle karşıladınız: yakarak karşıladınız!**”

Fransız hükümetinin bu gelişmeleri devlet terörünü tırmandırmanın fırsatı olarak değerlendireceği gerçeği ise olayların başından itibaren kendini gösteren bir gerçektir. Ve öyle de oldu. Göçmenlik yasasında değişiklik yapan hükümet, gösteriler esnasında gözaltına alınanları Fransız vatandaşları olmalarına rağmen sınır dışı ederek sorunu “çözümüne” kavuşturdu. Bundan sonra olacaklar açısından da Fransız hükümeti göçmenlerin sosyal ve ekonomik taleplerini karşılamasının ötesinde baskıyı daha fazla tırmandırarak gelişen süreci karşılayacaktır.

Ülkemizde ve dünyada yaşanan bu gelişmeler ezenler açısından yönetimlerini biraz daha zorlayan bir niteliğe kavuşmasını sağlayacak-

tır. ABD’nin Irak topraklarındaki çıkmazı her gün biraz daha artarken çözüm yine terörün daha fazla tırmandırılması olarak karşımıza çıkmaktadır. Uygulanan baskı ve terörün yarattığı patlamalar ise önü alınamaz bir şekilde gelişmektedir.

Emperyalizm ve uşakları iktidarlarını korumak için her türlü yöntemi kullanmayı bir hak olarak görmekteler. 2004 yılında Felluce’ye yapılan büyük “terörist avında” kullanılan kimyasal silahlar aradan bir yıl geçmeden açığa çıktı. Üstelik bunu kendi savaş makineleri itiraf etti. Irak’ta görevli bulunan 2. piyade Destek Biriminde görevli subaylardan biri Felluce’ye operasyon düzenlediklerinde beyaz fosforu niçin kullandıklarını şöyle anlatıyor: “Beyaz fosfor etkili oldu. Bu maddeyi aydınlatma amaçlı ve savaşın daha ileriki aşamalarında saklanan direnişçilere karşı psikolojik bir silah olarak kullandık. Çünkü hücrelerde, mağaralarda saklanan bu direnişçilere tahribat

kapasitesi yüksek patlayıcı maddelerle zarar veremiyorduk. Bu nedenle beyaz fosforu onları dışarı çıkarmaya zorlamak için kullandık” (21 Kasım Cumhuriyet) açıklamalarında bulunuyor. Ancak bu çeşitli silahlara rağmen gücünü koruyan direniş hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve net.

Dünya ezilenlerinin yaktıkları başkaldırı ateşi çeşitli ülkelerde ve çeşitli nedenlerle harlanarak büyüyor. Biçimi ne olursa olsun değişmeyen tek şey hepsinin mevcut sistemin kendisine ya da onun araçlarına yönelik olduğudur. Bu direnişler umudu büyütürken omuzlara önemli görevler ve sorumluluklar da yüklemektedir. Dünya ezilenlerinin ateşini ülkemizden doğru harmanlandırmanın tek çıkar yolu ise **Halk Savaşının** geliştirilmesidir. Bu görevi yerine getiremediğimiz her gün, her saat bizler açısından bir adım geriye düşmekten başka bir anlam taşımamaktadır.

Dünya ezilenlerinin yaktıkları başkaldırı ateşi çeşitli ülkelerde ve çeşitli nedenlerle harlanarak büyüyor. Biçimi ne olursa olsun değişmeyen tek şey hepsinin mevcut sistemin kendisine ya da onun araçlarına yönelik olduğudur.

Ortak Parti anlayışını geliştirelim ve tek bir adam gibi davranalım!

Önderliğin yaratılması, korunup kalıcı hale getirilmesi sorunu partinin inşa edilme sorunuyla iç içe, onunla dolaysız iç bağlantısı olan bir sorundur. Bunun altı önemle çizmeli. Önderliğin inşa sorunu yaklaşmak demek partinin inşa edilmesi sorununa yaklaşmak demektir. Partinin inşa sorunu, kitleleri ve devrimci savaşı temel yönetime uygun bir şekilde örgütlemektir. Asgari olarak bu başarılamıyorsa önderliğin inşa sorunu da başarılmaz. Önderliği inşa edilemeyen bir parti, kendisini de doğru tarzda inşa edemez, örgütleyemez.

“Ben şunu savunuyorum; 1) Temelli ve savaşımın sürekliliğini sağlayan bir önder yöneticiler örgütü olmadıkça hiçbir devrim hareketi sağlam bir temele dayandırılmaz.” Lenin.

Toplumsal değişim için devrimci zorun örgütlenmesi amacıyla yükümlenen proleter devrimcilerin, uzun bir süredir üzerinde en çok düşündüğü, en çok sorgulayıp kalıcı çözümler bulmaya çalıştığı ve en fazla sorun yaşadığı konunun başında “sürekliliği sağlanmış önderliğin yaratılması, korunup yaşatılması” gelmektedir.

Yazımızda ağırlıklı olarak önderlik nedir, nasıl yaratılır, önderliğin görev ve sorumluluğundan anlaşılması gerekenler nelerdir, bugün önderliğin (partinin) inşa sorununda yaşanan sıkıntılar nelerdir vb. konulara değineceğiz. Bunun yanında “günümüzde sürekliliği sağlanmış önderliği yaratma gerçekliğine nasıl yaklaşacağız?” sorusunun ce-

vabı konusunda bizlere düşen görev ve sorumluluklar nelerdir, yaşanan bu temel sorunun çözümü üzerinde hangi konulara yoğunlaşmak gerekir sorularına da yanıt arayacağız.

Gerek devrimci hareket gerekse Proletarya Partisi kuruluş ve gelişim aşamasından günümüze dek “önderliğin yaratılması, süreklileştirilmesi, korunması” sorununu bazen yakıcı bazen daha hafif, ancak niteliğinden hiçbir şey kaybetmeden sürekli olarak yaşamış ve yaşamaktadır. Otuz yılı aşkın parti tarihinde önderlik sorununa dönem dönem doğru yaklaşımlar, doğru çözüm önerileri getirilmiş ve belli düzeyde çözüm için adımlar atılmış, ancak atılan bu adımlar, kalıcı hale getirilememiştir. Bir takım sorunlar ve üşman darbeleri sonucu önderlik kurumunu yaratma çabası ve faaliyeti sürekli olarak kesintiye uğramıştır.

“Parti önderliğinin inşası bugünden yarına çözülebilecek bir sorun değildir. Hiç er-

telenmeden bugünden başlayan ve ancak bilinçli ve iradi olarak gerekleri yerine getirildiğinde başarılacak bir süreçle mümkündür...” (7. Konferans kararları)

Bugün yaşanan ve önümüzdeki uzun bir süre farklı boyutlarda yaşanacağı benzer sorunun çözümsüzlük ne-

Devrim bilimine yani sınıf savaşımı öğretisine göre toplumsal değişimi gerçekleştirmek için kitleleri ve devrimci zoru basitten karmaşığa en alttan en üste en basitten en ileri düzeye doğru örgütlemek gerekir. Bu kapsamlı ve çok yönlü görevi yerine getirecek, başarıyla gerçekleştirecek olan yegâne güç ise partidir. Yani öncü ve örgütlü güçtür.

denlerinden biri, Proletarya Partisi'nin daha kuruluş aşamasında, inşa sürecini henüz tamamlayamadan aldığı düşman darbesi ve ardından yaşadığı sorunların çözülemeden günümüze dek devam edip gelmesidir. Proletarya Partisi'nin örgütsel kuruluş aşamasında aldığı düşman darbesi sonucu yaşanan ve bugüne dek taşınan sorun (yani Partiyi ideolojik-politik-örgütsel zeminde ortak bir parti anlayışında inşa etmek) köklü bir şekilde yaşanmaya devam etmektedir. Bu temel ve tayin edici sorun, sınıf savaşımının her aşamasında yaşanan her sorunda ve olguda görülmektedir.

Devrim bilimine yani sınıf savaşımı öğretisine göre toplumsal değişimi gerçekleştirmek için kitleleri ve devrimci zoru basitten karmaşığa en alttan en üste en basitten en ileri düzeye doğru örgütlemek gerekir. Bu kapsamlı ve çok yönlü görevi yerine getirecek, başarıyla gerçekleştirecek

olan yegâne güç ise partidir. Yani öncü ve örgütlü güçtür. **Partiyi yaratacak, kitleler içinde kök salacak, ülkenin dört bir yanında doğru, sağlam, kalıcı ve güçlü örgütlülükler oluşturacak olan lokomotif güç önderliktir.** Bu kapsamlı aygıt yaratılmadan, yaratılması için doğru bir rotaya girmeden, bu temel sorunun çözümünü sağlayacak bilinçli ve bütünlüklü adımlar geliştirilmeden diğer temel sorunların çözümü mümkün olamaz.

“ÖNDERLİK SORUNU PARTİ SORUNUDUR!”

“Komünist partinin örgütlenmesi proletarya devriminde komünist önderliğin örgütlenmesidir.” Lenin.

Devrim için veya kitleleri örgütlemek için partiye, parti örgütlülüklerine, parti ve parti örgütlülükleri için de önderliğe ihtiyaç vardı. Bu sağlanmadan veya bu sorunun çözümü için adımlar geliştirilmeden, diğer tüm meselelerde

adımların atılması, çözümlerinin geliştirilmesi ileriye doğru mesafe kat edilmesi olası değildir.

Önderliğin inşası partinin inşasıyla kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır. Partinin ideolojik-politik-örgütsel zeminde örgütlenmesi, kitleler içinde kök salıp devrimci savaşı örgütlemesi, aynı zamanda parti önderliğinin örgütlenmesidir. **Önderliğini doğru tarzda örgütleyemeyen bir parti örgütlenemez. Doğru bir parti ve önderlik anlayışı, ortak bir devrim, ortak bir parti bilinci ve bütün üyeler tarafından benimsenen, ortak bir parti anlayışı üzerinde yaratılır.**

Önderliğin yaratılması, korunup kalıcı hale getirilmesi sorunu partinin inşa edilmesi sorunuyla iç içe, onunla dolaysız iç bağlantısı olan bir sorundur. Bunun altı önemle çizmelmelidir. **Önderliğin inşa sorununa yaklaşmak demek partinin inşa edilmesi sorununa yaklaşmak demektir.** Partinin inşa sorunu, kitleleri ve devrimci savaşı temel yönelime uygun bir şekilde örgütlemektir. Asgari olarak bu başarılamıyorsa önderliğin inşa sorunu da başarılamaz. **Önderliği inşa edilemeyen bir parti, kendisini de doğru tarzda inşa edemez, örgütleyemez.**

Önderlik düzeyinde yaşanan yetersizlik ve başarısızlık konuları partide yaşanan yetmezlik ve başarısızlıktan bağımsız değildir. Önderliğin temel sorunlara ve belirlenen somut çalışmalara kilitlenmesi demek, partinin temel sorunlara kilitlenmesi ve belirlenen somut çalışma tarzına uy-

gun bir hat izlemesi demektir. Temel yönelime uygun olarak parti bütünü örgütlemeye tek başına önderliğin yapacaklarından mucize beklenmemelidir.

Şu açıktır ki; hiçbir parti, sınıf ve devrim gerekli, yeterli önderliği yaratamadıkça ve yarattığı önderliğini koruyup sürekli kılmadıkça, asla başarıya ulaşamaz. Parti, sınıfın çıkarları doğrultusunda devrim göre şekillenir. Ve devrim ne kendi kendine olur ne de kolayca. Bin bir zorluk içinde örgütlenecek devrimi, sınıf savaşımının her bir fırtınasında şaşmadan doğru tarzda hedefine varmasını sağlayacak olan partidir. Öncü ve örgütlü gücü, ancak ideolojik olarak sağlam, teorik olarak donanımlı, politik olarak yetkin, örgütsel olarak deneyimli, kendi içinde uyumu ve ahengi yakalamış, doğru bir devrim ve parti anlayışı konusunda asgari bir birliği yakalamış, doğru bir çalışma tarzını içselleştirerek kurumsallaşmış, partiye ve kitlelere kopmaz bağlarla bağlı, eleştiri-özeleştiri silahını doğru tarzda kullanan bir önderlik yaratabilir. **Bu tarz bir önderlik ise ancak bilinçli, iradi ve yoğun bir çabayla, uzun bir mücadele süreci içinde, bazen olumluya doğru belli adımlar atılırken bazen gerilemeler ve başarısızlıklar yaşayarak, kesintiye uğrayarak bazen belli bir düzey tutturarak, bazen duraklayarak, bin bir zorluklarla yaratılır ve inşa edilir.** Bu inşa kolay, zahmetsiz, çatışmasız ve kavgasız yaratılamaz. Eski ile yeni, ileri ile geri, Bolşevik parti anlayışıyla Menşevik parti

anlayışı, demokratik merkeziyetçilik üzerinde inşa edilen önderlik anlayışıyla şef tipi bürokrat önderlik anlayışı, kitleleri ve devrimci savaşı örgütleme perspektifiyle hareket eden anlayışla, kitlelerden kopuk devrimci savaşı örgütlemekten uzak anlayış, her türlü hata ve zaaf içinde yaşayan ve bunu bir tarz haline getirmiş anlayışla her türlü hatalı ve zaaf anlayışla mücadeleyi ilke edinen anlayış arasında uzun bir zaman dilimini kapsayacak çok yönlü çatışma ve mücadeleyi içerir. Gelişim ve ilerleme çatışma içinde gerçekleşecektir.

Önderlik, partiden kopuk inşa edilemeyeceği gibi önderliğini inşa etmeye çalışmayan, bu yönde yoğun ve ciddi bir çaba harcamayan bir partinin inşa olması da mümkün olamaz. Özellikle partinin inşa sürecinin başlangıç aşamasında her türlü zorlukların, sıkıntılıların daha fazla olması kaçınılmazdır. Tecrübe ve deneyimlerin sınıf savaşımının mevcut sorunlarını çözecek yeterlilikten uzak olmasından kaynaklı, süreç ağır ve sancılı sürecektir. Sınıf savaşım öğretisi, yani devrim bilgisi Marksizm-Leninizm-Maoizm hakkında, ortak bir parti anlayışı, ülke ve kitleler hakkında bilgi zayıflığının yaşadığı, gerçeğe, somuta karşı yüzeyselliğin, tek yanlılığın, parçalı ve tamamlanmamış bilginin egemen düşünce biçimi olarak varlığını sürdürdüğü, deneyimli-çok yönlü yetkin kadroların eksik ve az olduğu süreçlerde görev ve sorumluluklar kendini daha ağır hissettirir, zorluklar daha çok ve yıkıcı tarzda yaşanır.

ÖNDERLİĞİN ANA BÖLÜMÜ POLİTİK ÖNDERLİKTİR!

“Önderliğin ana görevi, önemsiz ayrıntılardan çok Marksizmi sistemli olarak uygulamayı ve bunu boş konuşmaya dalmaktan çok somut terimlerle yapmayı öğrenmiş yüz ya da iki yüz yoldaş varsa, bu Japon emperyalistlerinin üstündeki zafere eş değerdedir. Yoldaşlar, mutlaka Marksizmi incelemeliyiz.” Mao

Önderliğin ana bölümü politik önderliktir. Sınıf savaşımı yürüyüşünü devrimle taçlandıran partilerin dolaysız elde ettiği bu doğru ve bilimsel tespitin kavranması, uzun bir zaman dilimini aldığı belirtilmelidir. Stratejik önderliğin taktik önderlikle güçlendirilerek maddi güce dönüşmesi sorunu, doğru bir önderlik bakışı açısından bağlıdır ve buna uygun kurumsallaşma adımlarının atılmasıyla gerçekleşir. Uzun bir dönem önderlik denince örgütsel-pratik-yetki önderliği anlaşılması ve buna uygun olarak pratik örgütlenmeye çalışılmıştır. Belli bir dönem önderlik denince partinin yayınlarını, karar ve raporlarını komitelere, kadrolara, üyelere taşıyan “postacı” olarak algılanmıştır. Ya da komitelerin, kadroların, militanların yaşadığı maddi ve benzer ihtiyaçlarını karşılamakla yükümlenen ve bununla sınırlanan bir faaliyet olarak algılanmış ve yürütülmüştür. Pratik (dar pratik anlaşılabilir) olarak en fazla koşturan, en iyi “silah” kullanan, en fazla “askeri eylem” örgütleyen, militanlık gösteren, en iyi kadro olarak algılanmış. Başka bir

dönem ise en iyi yazı yazan, kalemini iyi kullanan, düşünsel ifadesini ve yazınsal yetilerini mevcut parti bileşiminden iyi kullanan, en iyi laf yapan, **en iyi kadro** olarak algılanmıştır. Önderlik konusunda farklı düzeydeki kavrayışsızlığın ve farklı düzeydeki geriliğin bütün görüngüleriyle karşılaşmış ve bunlar uzun bir dönem farklı düzeylerde yaşanmıştır. Ya da iyi yoldaşların yakını, eşi, eski bir tanıdığı ya da görece olarak onlarla uyumlu olanlar işin başına getirilmiş; görev ve sorumluklar verilmiştir. Engellenme ve kayıplar sonucu yaşanan boşluklardan kaynaklı yetersiz ve geri kadroların önderlik kademesine getirilmesi sonucu gerilikler ve sorunlar daha yakıcı yaşanmıştır. Bu değerlendirme ve belirlemeyi her dönem için aynı düzey ve boyutta yapmak ve her kadro ve önderlik anlayışı için benzer düzeyde ifade etmek doğru değildir. Ancak belli dönemler belli kadrolar için yaşanan bu gerçeklik sürecin ve partinin önderlik gerçekliği ve özelliği olarak anlaşılmalıdır.

Politik önderlik, önderliğin ana bölümüdür. Sınıf savaşımı öğretisini bütünlüklü ve sistematik olarak derinlemesine kavramak, bu öğretiyi sınıf savaşımı içinde partinin ideolojik-politik yöneliminde etkin kılmaktır. Her türden burjuva ve küçük burjuva düşüncesi ve anlayışlara oportünist, Menşevik görüşlere karşı mücadeleyi süreklileştirmektir. Partinin genel çizgisini belirlemekle sınırlanmayan somutu çözümleyen, günceli tahlil ederek, geneli özelleştirmek, parti bütünü

ortak amaç ve hedefe doğru bütünlüklü olarak harekete geçirmektir. Doğru bir parti çizgisi ve savaş çizgisi, doğru bir kitle ve çalışma çizgisini oluşturmak, kadroları doğru seçmek, doğru konumlandırmak ve onların çalışmalarını denetlemektir. **Politik önderliğin kapsamlı ve çok yönlü görevlerini yerine getirmek için sürekli ve sistematik olarak düzenli çalışmaktır.** Pratik ve örgütsel önderliği ideolojik-politik önderliğin temeli üzerinde geliştirmektir. Örgütsel ve pratik önderlik düzeyini yükselterek ileri politik bilinç yaratmaktır.

“Önderliği yaratacak olan farklı çaptaki sınıf savaşımı dalgalarıdır. Sınıf savaşımının dalgaları içinde kavrama-kavratma, değişme-değiştirme, dönüşme-dönüştürme, müdahale-denetleme pratiği gelişir ve tek merkezden kumanda etme, yönlendirme sürecinde önderlik yaratılır. Önderliğin gelişimini engelleyen en önemli faktör subjektivizm zinciridir. Subjektivizmin kaynağı, gerçeği kavramayan ve gerçeğe hükmedemeyen bilincimizdedir. Proletarya Partisi'nin tarihine baktığımızda bu zincir, gelişimin en büyük engeli olarak, ortadan kalkmadan sürüp devam edip gelmiştir. Subjektivizm zinciri, sınıf savaşımı pratiğinde elde edilecek her gelişim ve her kazanımın engelleyici unsuru, ilerlemenin freni olmuştur. Önderlikteki yetersizliklerin temel unsuru subjektivizmdir. Gerçeğe uzaklık, gerçeği parçalı algılamak, gerçeğin yerine öznel niyet ve düşüncelerin geçirilmesi olarak

ifade edilen subjektivizm kavrama ve değiştirme pratiğini zayıflatr. Bu durum görev yapmayı engeller, görevini yapamayan önderlik ise süreç içinde sıradanlaşır.”

“Teorik, ideolojik, siyasal, örgütsel ve pratik olarak yetersizlikler, sürekli bir önderlik ve partinin sürekliliğini sağlayamadığı gibi sık sık ağır kayıplar almaktan kurtulamamış, dönem dönem toparlanmalar, gelişmeler yaşansa da gelinen noktada hayli daralmıştır. Bu aşamada bulunuyor oluşumuzda teorik, ideolojik, politik seviyemizin yetersizliği, siyasal deneyimsizliğimiz belirleyici rol oynamıştır. Bu teorik-ideolojik seviyemizin yetersiz olduğunu ve elbette Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminden, bu temel öğretinin kavrayışındaki yetersizliğimizi de göstermektedir. Yetersizliğimizin kaynağını bilincimizde, gerçeği kavrayamayan ve gerçeğe hükmedemeyen bilincimizde aramak gerekir.”

(7. Konferans kararları)

Sınıf savaşının uzun süreli sayısız deneyimi göstermiştir ki önderlik sorunuyla ilgili temel ve ayrıntı gibi gözüken can alıcı konulara ilişkin doğru çözümler getirilmedikçe, bu çözümler parti bütünüün çözümleri olarak benimsenmedikçe, partinin belirleyici ve tayin edici sorunları çözülemez. Önderlik dendiğinde en başta anlaşılması gereken Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini sistemli ve somut olarak uygulamaktır. Bunu elde etmek için azimle ve sürekli olarak sistematik bir şekilde çalışarak derin ve ileri bir kavrayışa sahip olmak, te-

ori-pratik uyumunu yakalamaktır. Doğru bir önderlik anlayışını Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin evrensel tezlerine, ülke ve savaş gerçekliğine uygun olarak geliştirmek, doğru önderlik anlayışını parti bütünüünde, bütün komitelerde ve üyelerin düşünce ve çalışma dünyasında hâkim kılmaktır. Bu anlayışı kurumsallaştırmaktır. Bunu üstten alta doğru parti bütünüüne doğru benimseterek hâkim kılmaktır, süreklileştirmektir.

Önderliğin önemli görevlerinden biri “**en ileri teoriye**” donanmaktır. Sınıf savaşım öğretisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini, parti ve ülke tarihini incelemektir. Keza somutluk ve gerçeklik üzerinde sürekli incelemeler yapmak, güncel gelişmeleri, politik meseleleri sistematik olarak gözlemlemek, araştırıp-incelemek, doğru ve bilimsel sonuçlar çıkararak ders ve tecrübeleri artırmak, bunu kazanıma dönüştürerek sınıf savaşının hizmetine sunmaktır. Bölük pörçük, parçalı bilgiyle, sınıf savaşımı öğretisini yüzeysel tarzda kavramayla önderlik gücü oluşturulamaz. Devrim ve örgüt biliminde her türlü bilgilenmeyi sistematik hale getirip bunu yaşam tarzına dönüştüremeyen, araştırma-inceleme çalışmalarını düzenli ve sistematik tarzda yürütmeyen, sınıf savaşının her pratiğinde derinleşme ve yetkinleşme sağlamayan, kendini tekrardan ve her türlü düşünsel gerilikten kurtaramayan anlayış, önderlik gücü olamaz.

Doğru bir önderlik kitlelerden ve alt organlarından, kadro ve savaşçılarından bil-

gilenerek beslemek, bu bilgilenmeyi sürekli hale getirerek sınıf savaşımı içinde sıçramalar yaratarak daha ileri düzeyde bilgi düzeyine varmayı hedeflemektir. Önderlik her türlü dağınık, düzensiz, sistem-siz bilginin merkezileşmesi, işlenmemiş, yarı işlenmiş, yarı-mamul bilgilerin bütünlüklü hale getirilmesi, işlenip-mamul duruma getirilmesidir. Kitlelerden ve alt organlarından bilgilenerek beslenemeyen, bu bilgilenmeyi sürekli hale getirerek sınıf savaşımı pratiğinde sıçramalar yaratarak daha ileri düzeyde bilgi ve tecrübe düzeyine varamayan, doğru önderlik yaratamaz.

İLERİ TECRÜBE VE BİLGİYLE DONANIM İÇİN PARTİ TARİHİ İNCELENMELİDİR!

“Partinin tarihi bize ayrıca işçi sınıfı partisinin, işçi sınıfı hareketinin ileri teorisine, Marksist-Leninist teoriye iyice hâkim olmadıkça işçi sınıfının önder rolünü proletarya devriminin örgütleyicisi ve önder rolünü yerine getiremeyeceğini öğretiyor.

Marksist-Leninist teorisinin gücü, bu teorisinin partiye her durumda doğru yönü bulma, olayların iç bağlantılarını anlama, olayların akış yönünü önceden görme ve yalnızca bugün nasıl ve hangi yönde geliştiklerini değil, gelecekte de nasıl ve hangi yönde gelişeceklerini görme olanağını sağlamasındadır.

Ancak Marksist-Leninist teoriye iyice hâkim olan bir parti, güvenli adımlarla yürürebilir ve işçi sınıfını ileri götürebilir.

Tersine Marksist-Leninist

teoriye iyice hâkim olmayan bir parti karanlıkta el yordamıyla yürümek zorunda kalır. Hareketlerinde güvensiz hale düşer ve işçi sınıfını ileri götürmez.” (SBKP Tarihi)

Otuz yılı aşkın zengin pratiğe, çok yönlü deneyim ve tecrübelere sahip olan parti tarihimizin yeterince incelendiği, doğru ve bilimsel sonuçlar çıkarılarak sürecin gelişimine yanıt amaçlı etkili bir silah olarak kullanıldığı söylenebilir. Hemen her konuda yazınsal bilgi, dolaysız birikim, yeterince kullanılmayan bir bilgi havuzu olarak atıl durumda durmaktadır. Parti tarihi göstermiştir ki; bırakalım parti üyelerini, önderlik düzeyinde yer alan bazı kadroların bile parti tarihinde yazılı olan

seviyesini düşürmüştür. Bu gerçekliği yaşayan parti, ileri doğru güçlü ve etkili adım atamamıştır. Yaşanan pratik sanki yaşanmamış gibi kendini tekrar etmiş, bu pratik kendini tekrar eden bilgiyle sınırlı kalmıştır. Bilginin ve pratiğin gelişmeyen kısır ve sınırlı darlığı örgütsel gelişimin önünü tıkamıştır. Partinin bütünlüklü gelişimi sınırlanmıştır.

Parti tarihinin araştırılıp incelenmesi ve sentezlenerek yazılı hale getirilmesi yamsamsal ihtiyaç olarak durmaktadır. Zengin ve çok yönlü deneyim ve tecrübeye sahip parti tarihinin doğru ve bilimsel tarzda kavranması pratik sürecin içinde ortaya çıkacak birçok sorunun da yanıtını içinde taşımaktadır. Bu biri-

dikkatli olmak oldukça önemlidir. Çünkü geçmişin değerlendirilmesi adı altında parti tarihine inkârcı ve tasfiyeci bir tarzda yaklaşan oportünist yaklaşımlarla karşılaşmak mümkündür. Bunun en somut örneğini MKP oportünistlerinin yaklaşımlarında görmek mümkündür. Bu yaklaşım takipçisi olduklarını iddia ettikleri partinin temel teorik görüşlerini reddine varan bir savrulmaya kadar gitmektedir.

Parti tarihinin kavranması aynı zamanda her türden tasfiyeci anlayışlara ve ortaya çıkan hiziplere karşı mücadele yöntemlerinin de öğrenilmesidir. Tasfiyeci anlayışların ve hiziplerin parti içinde ortaya çıkış süreci, koşulların özelliği ve niteliği, savundukları tezleri, ileri sürdükleri gerek-

***P*olitik önderlik, önderliğin ana bölümüdür. Sınıf savaşımı öğretisini bütünlüklü ve sistematik olarak derinlemesine kavramak, bu öğretiyi sınıf savaşımı içinde partinin ideolojik-politik yöneliminde etkin kılmaktır.**

temel belgeler hakkında yeterli bir bilgiye, bu konu hakkında kapsamlı bir çalışmaya sahip olmadan ya da böylesi bir bilgiye sahip olma ihtiyacının ayırımında olmadan asli görevini yerine getirmeye çalışmıştır. Bu yönlü bir bilgi ve tecrübe eksikliği gerek önderlik seviyesini gerekse partinin

kimden mahrum olmak, gelişmeler içinde ortaya çıkan ve ileride çıkacak olan sorunların çözüm perspektifinden yoksun kalmak demektir. Proletarya Partisi'nin tarihinin incelenmesi objektif ve bilimsel olmak zorundadır. İçteki ve dıştaki inkârcı ve tasfiyeci yaklaşımlara karşı uyanık ve

çeleri, parti karşıtı duruşları, meşru olmayan mücadele yöntemleri ve yıkıcı faaliyetlerinin öğrenilmesi, bunlara karşı Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin silahıyla donanılması, proleter mücadele yöntemlerinin öğrenilmesidir. Partinin ilk kuruluş yıllarındaki, gençlik dönemindeki temel teorik görüşlerini kavrayış zayıflığı ve yetersizliği, objektif olarak kazanım-

ları zayıflatmıştır. Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin kavranması, savunulan teori ve stratejinin, sınıf savaşımı pratiğine yanıt olması yaşanan sorunlara çözüm olmasıdır. Bu perspektifle hareket eden bilimin kavranış süreci devrim ve örgüt bilimini, parti programını, ortak parti anlayışını zenginleştirip, kavrayışı derinleştirir. Teorimize stratejimize uygun silahlı mücadelenin her bir süreçteki örgütlenmesini geliştirir. **Gerilla savaşının ülkemiz özgülndeki örgütlenmesi zorunluğunun, partinin inşası ve gelişimi açısından vazgeçilmez değerde olduğunun kavranmasıdır.** Parti tarihinin kavranması demek devrim ve örgüt bilimiyle silahlanmak, tasfiyeci ve hizipçi küçük burjuva anlayışlara, yaklaşımlara karşı mücadele bilinciyle donanmak demektir. Partinin sınıf savaşımı içinde yarattığı değerlerin, elde ettiği kazanımların öğrenilmesi bu öğretiyile yeni görev ve sorumlulukların yüklenilmesi için parti tarihi kavranmalıdır. Sahip olunan Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin doğruluğunun, savunulan devrim tezlerinin haklılığının kavranmasıdır. Özellikle önderliğin sağlaştırılması, geliştirilmesi, ileriye taşınması açısından parti tarihinin kavranması yaşamsal ve vazgeçilmez değer ihtiyacıdır.

Düşman darbeleri karşısında yaşanan sadece kadro ve militan kaybı değildir. Sadece nicel bir daralma yaşanmaktadır. Aynı zamanda nitel bir gerileme ve partiye güven besleyen kitlede güven kırılması, devrime olan inancın

zayıflaması da yaşanmaktadır. Boşalan her bir kadronun görev ve sorumlulukları mevcutların omuzlarına ağırlıklı olarak binerek, mevcut sorunların ve sıkıntılarının daha da birikerek artmasına neden olmaktadır. Mevcut örgüt politikamızdan, çalışma tarzı ve kitle çizgimizden uzaklaşma, illegal örgütlenme ilkelerinden kopuktan kaynaklı alınan düşman darbeleri sonucu önderlik düzeyinde yaşanan boşluklar, parti ve devrimci kitle üzerinde moral bozukluğuna yol açmaktadır. Partiye karşı güvensizlik ve devrime karşı inançsızlık gelişmekte, her türden tasfiyeci ve oportünist anlayışların da gelişip güçlenme zemini oluşmaktadır.

Düşman darbeleri sonucunda boşalan önderliğin **“doldurulmasında”** eldeki mevcut kadroların seçimine subjektivizm egemen olunca örgütsel mekanizma çok defa acı bir trajediyi yaşamakla yüz yüze kalmıştır. Düşman darbesi sonucu daha az tecrübeli ve görece olarak daha yetersiz yoldaşların seçimi ve önderlikte konumlanması ilk başlangıçta anlaşılır bir durum olarak kabul edilebilir, **ancak yetersizlik ve tecrübesizliğin uzun süreyi alması, aynı düzeyde kalma, ileri doğru gelişim göstermeme, enerjisi on katına çıkarmama asla kabul edilemezdir.** Örgüt biliminde çok iyi bilinir ki, tecrübe ve deneyim örgütsel pratik süreç içinde kazanılan özelliklerdir. Ancak bu özelliklere sahip olma isteminde ve düşüncesinde olmayanlar asla kendini geliştiremez. Başlangıçta yapılan isabetsiz, yanlış seçim ve yan-

lış tercihle birlikte önderlikte konumlanan, konumlandığı yerin, taşıdığı sorumluluğun, yüklendiği misyonun bilincinde ve farkında olamaması önderlik düzeyini düşürmüş ve sıradanlaşmasına ve önderliğin parti ve kitleler üzerinde güven ve prestij kaybına neden olmuştur. Bu durum aynı zamanda sınıf savaşımında zayıf ve yetersiz bir konumlanmayı da beraberinde getirmiştir. Partinin, devrim ve kitleler karşısında görev ve sorumluluğunu layıkıyla yerine getirememesini yaratmıştır.

İdeolojik duruşun tayin edici ve belirleyici olduğu gerçeğine uygun tercihin yapılması yerine bu bilinci esas almayan farklı özelliklerin (teorik olarak “ileri” olması, askeri özelliklerin gelişkin olması, örgütleyici yanlarının olması gibi) ağır bastığı tercihin yapılması, **“kadroların doğru yere konumlanması”** öğretisini ve **“örgütleme bir bilimdir”** tezini boşa çıkaran pratik tutumlar olarak Proletarya Partisi tarihine geçmiştir. Parti tarihinin geçmiş pratiği, olumsuz örneklerin gösterilmesiyle eğitici ve düşündürücü bir rol oynayabilir. Önderliğe muhtaç durumda olanların önderlik yapmaya çalışması sonucu sınıf savaşımının asli görevlerin yerine getirilmesi engellenmiş, sınıf savaşımı pratiğinde duraklama ve gerilemeler yaşanmıştır. Yanlış ve isabetsiz “kadro” seçimi ideolojik olarak sağlam olmayan, önderliği hak etmeyenleri önderlik düzeyinde konumlandırmak (pratik ve örgütsel olarak kabul edilen geçici “çözüm”, ileride daha büyük bir yıkım ve tahribat yaratarak da-

ha büyük örgütsel-pratik sorun yaratmaktadır) yerine, önderliğe kadro yetiştirmek, hazırlamak daha doğru bir politik tutumdur. Önderlik, işleyen bir kurum olarak yaratılmadan, bu mekanizma kalıcı hale getirilmeden, buna uygun sayısız kadro yaratılmadan, sürekli olarak yetersiz ve geri olanlar içinde seçim ve tercih yapma gerçeği yaşanacaktır. Bu durum, niyet ve istemlerden, tercih hakkından bağımsız objektif bir olgudur.

Önderliğin kurum olması demek önce doğru ve bilimsel bir bakış açısının ve anlayışın kalıcı ve sürekli hale gelmesi demektir. Doğru bir çalışma bilincinin, örgütlenme anlayışının geliştirilmesi, kadro politikasının süreklileştirilmesi, ortaya çıkan ideolojik-pratik-örgütsel sorunların çözüm yöntemlerinin devrimcileşmesi demektir. Yaşanan sorunların çözümsüz kalmasının, yanlış çözümlenmesinin bir yanı da parti çizgisinin, kitle çizgisinin, örgütlenme-çalışma ve savaş çizgisinin Marksist-Leninist-Maoist normlara uygun tarzda oturtulmaması ve süreklilik arz etmemesidir. Kurumsallaşan ve asgari oranda kiteselleşen bir sınıf hareketi önderlik kurumunu daha kolay yaratıp, kadro ihtiyacını daha az sorunla giderir ve alacağı düşman darbeleri karşısında daha az kayıp ve sorun yaşar. Düşman darbeleri daha az tahribat yaratır, etkisi zayıf olur.

İkinci üçüncü düzeydeki kadrolarla birinci derece nitelikteki faaliyetlerin örgütlenemeyeceği açıktır. İdeolojik-politik önderlik yetersizliğini yaşayan bu objektif açık-

lığı, yetki ve pratik-örgütsel önderlik ile gidermeye çalışan anlayış ve yaklaşım, önderliğin ve partinin inşa sürecini geciktirir, kitleler içinde kök salmasını engeller. Teorik ve ideolojik olarak geri, politik olarak yetersiz ve örgütsel tecrübe olarak deneyimsiz önderlik, kitleleri partiden uzaklaştırır, devrime yakın sempatanların partiye olan güvenini sarsar, onları devrimden soğutur. Bu tarz önderlik anlayışı eğitici-geliştirici-değiştirip-dönüştürücü olma rolü yerine deyim yerindeyse bir öğütücü ve dağıtıcı rolü oynar. Önüne gelen komite ve sempatanları sekter ve yıkıcı bir tarzda dağıtıp parçalar. Eğitici olma sorumluluğunu, bilincini geliştirmeyi başaramayan, kolaylıkla öğütücü rolünü oynar. Yaşanan bu geriliğe ilave olarak yeterli araştırma, inceleme ve öğrenme pratiğine, devrimci tarzda yenilenmeye önem verilmemesi, bunu yaşamsal bir ihtiyaç olarak görmemesi sonucu tam bir trajedi yaşanır. Öğrenci olmayı aklına hiç getirmeyen, böylesi bir görevi olduğunun bilinciyle hareket etmeyen, okuyup-araştırmayan, günlük yaşamın dar pratiği içinde boğulup ileriye göremeyen, sürekli kendini tekrar eden, düşünce-yaşam ve çalışma tarzında sürekli olarak devrimcileşme görevi olduğunu kabul etmeyen, kibirli, bencil, bireyci küçük burjuva anlayış, sonuçta ne kitleleri örgütleyebilir, ne partiyi inşa edebilir, ne de kendisini geliştirebilir. Bu anlayış sadece arkasında kocaman bir yıkım, büyük bir tahribat, kötü anılar bırakır.

ÖNDERLİK OLUŞUMUNDA DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER...

Önderliğin nicel bileşimi mevcut parti gerçekliğiyle örtüşmelidir. Örgütsel gerçeklikle örtüşmeyen önderlik oluşumu subjektivizmi barındırır. Yanlış adımların atılmasına yol açar.

Önderlik oluşumunda, irade seçiminde sadece ideolojik sağlamlık, teorik birikim, politik yetkinlik ve örgütsel deneyim ölçüt olarak alınmamalıdır. Aynı zamanda düşünce ve çalışmada belli bir uyum ve ahengin de önemle göz önünde bulundurulması gerekmektedir. Genel olarak önemsenmeyen, dikkate alınmayan bu faktör, süreç içinde bazen belirleyici derecede rol oynamakta, merkezi önderliğin yönelimini önemli oranda etkilemektedir.

Parti bileşiminde mevcut olan nitelik geriliği, düzey düşüklüğü önderliğin seçimine yansiyarak yaşanan subjektivizmi daha da güçlendirebilir. Parti ve önderlik bilincinin zayıflığı atılan ilk adımdaki yanlışlıklar ve düşman darbeleri sonucu yaşanan boşluk, partinin sorunlarını çoğaltıp güvensizlikleri artırır. Parti içi demokrasinin yeterince işletilmemesi, iki çizgi mücadelesindeki kavrayışsızlık, önderliğin nitel olarak zayıflığı, yönetme mekanizmasında merkezîyetçiliğe ve yetkilere ağırlık verir. Alt organlardan ve üyelerden gelen eleştiri ve önerilere açık olmamak, yapılan uyarıları dikkate almamak komünist partisi için yaşamsal bir ilke olan, parti içi demokrasi ve eleştiri-özeleştirilme ilke-

sinin işletilmemesi önderliği sekterizme, benmerkezciliğe ve çözümsüzlüğe iter. Bu süreç yönetme mekanizmasında merkezîyetçiliği hâkim hale getirerek, sekterizmin, benmerkezciliğin ve subjektivizmin zeminini güçlendirir. Bu zeminde beslenen tasfiyecilik partide yıkımlara neden olur.

Bolşevik-Maoist örgüt biliminde önderlik bir sanattır. Bu sanata uygun davranılmadığında, önderlik yasaları ihlal edildiğinde, ilkelere uzaklaşıldığında yenilgi ve kayıplar kaçınılmazdır. Önderliğin en iyi konumlanıp verimli olacağı ve en iyi korunacağı alanlar Proletarya Partisi'nin güçlü ve nitelikli örgütlülükler oluşturdukları kitle ilişkilerinin güçlü olduğu alanlardır. Partimizin stratejisine ve yönelimine uygun konumlanması doğru olandır.

Politik önderlik çok yönlü ve bütünlüklü bir kolektif çalışmayı gerektirir. Her şeyden önce merkezi önderliğin merkezi yayın politikasına doğru ve bilimsel tarzda sürekli bir şekilde yön vermesi gerekir. Görev aksatıldığında, ihmal edildiğinde yaratılan politik boşluktan dolayı merkezi önderliğin benimseyip yön vermediği politikalar sürece yön vermeye çalışır. Bu durum parti içinde çok başlılığı, anarşizmi ve tasfiyeciliği doğurur.

30 yılı aşkın parti tarihi tecrübemiz bir kez daha göstermiştir ki, savaşçı bir partinin komuta kademesinin sürekliliğinin sağlanması şarttır. Merkezi önderliği süreğen hale gelemeyen sürekli yıkımlar, engellemeler, kısa sürede irade yitimleri yaşayan önderli-

ğin, partiyi kurumsallaştırıp, savaşı süreğen hale getirmesi mümkün değildir. **Yaşanan tecrübeler bize ışık tutacak şekilde olmalıdır. Sürekliliği sağlanmış merkezi önderlik yaratmak aynı zamanda sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı sürekliliği sağlanmış legal ve illegal yayın politikası, sürekliliği sağlanmış kitle çizgisi, sürekliliği sağlanmış bilgi tecrübe ve deneyim birikimini ve sağlam bir prestiji ve sarsılmaz bir saygınlığı yaratır.**

Merkezi önderlik toplantılarını düzenli ve güvenli bir şekilde yapmalıdır. Toplantı yapamamak önderlik yapamamaktır. Teknik ve sıradan bir örgütsel sorun gibi görülen bu gerçeklik aslında ideolojik ve politik bir sorundur. Toplantıların merkezi önderlik açısından önemini ihmal edilmesi, partiyi önderliksiz bırakmaktır. Kendiliğindenciliğin yön verdiği pratikte bölgecilik, otonomculuk ve çok başlılığın oluşması demektir. Çözüm bekleyen sorunların her çözümsüzlüğü, güvensizliği gerilemeyi, karamsarlığı ve umutsuzluğu beraberinde getirir. Bu durum partinin yıkımı demektir. Parti tarihimizde normal periyotlarla düzenli toplantıların yapılamaması tahribatların ve yıkımların önemli bir etkeni olmuştur. Düzenli olarak toplantıların yapılmaması demek partiyi yaşadığı sorunlarla beraber yaşatmak, kaos ve bunalıma sürüklemek demektir.

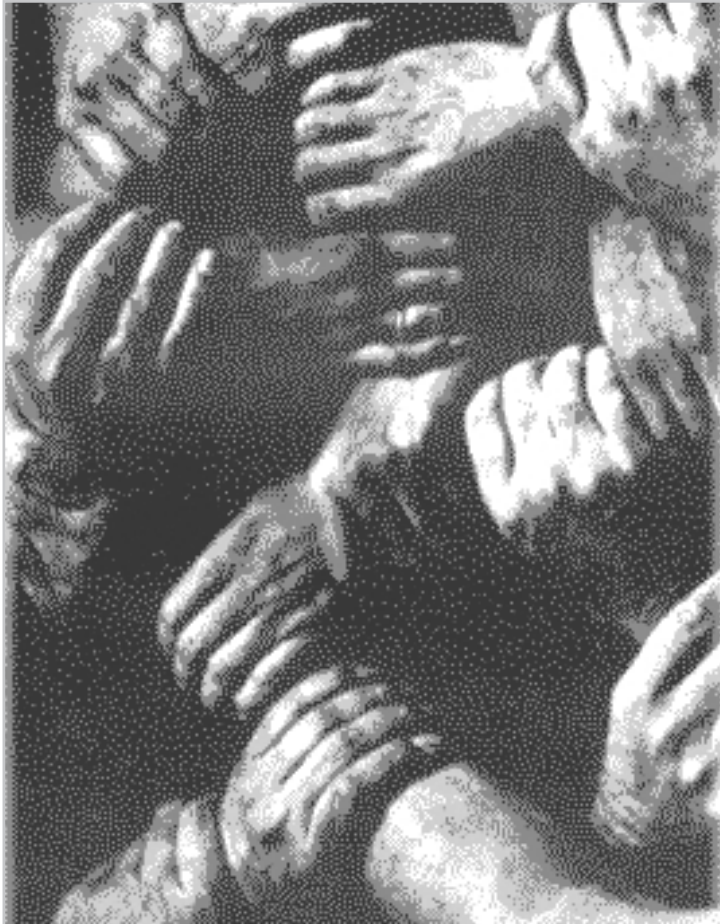
Yaşanan ve çözüm bekleyen sorunlara, yanıt bekleyen yazılara zamanında doğru tarzda müdahale edilmeli, zaman geçirmeden yanıtlar ve-

rilmelidir. Yerinde ve zamanında müdahale edilmeyen sorunlar, yanıtlanmayan sorular, çözülmeyen çelişkiler süreç içinde birikerek çözümü daha ağır ve tahripkâr şekilde karşımıza çıkar. Çözülmeyen her sorun, müdahale edilemeyen her gelişme bir yıkımın ve tasfiyeciliğin otonomculuğun bölgeciliğin ve bireyciliğin habercisi olarak karşımıza çıkar. Partide tasfiyeciliğin beslediği zemin merkezi politikanın uygulanmadığı, merkezi önderliğin otorite ve prestijinin zayıfladığı yerdir. Merkezi önderlik partiyle sıkı bağlar kurarak iletişim ve diyalogunu canlı tutmalıdır. Bilgi alışverişinin sürekli ve düzenli olması için alt-üst diyalogu sistemli ve süreğen olmalıdır.

Geçmiş parti sürecinde yaşanan pratikten çıkarılan en önemli derslerin ve tecrübelerin başında önderlik içinde asgari bir düşünce ve davranış bütünlüğü, çalışma ve davranış uyumunun olmasıdır. Oluşturulacak merkezi önderlikte özellikle de politik önderlikte düşünce ve davranış uyumu ve belli bir çalışma ahenginin olması için özel bir önem verilmesi, ciddi bir itina gösterilmesi gerekir. Merkezi önderlikte görev yapacak yoldaşların seçiminde ideolojik sağlamlık politik yetkinlikle birlikte seçilecek yoldaşlar arasında belli bir uyum ve ahenk faktörüne de dikkat edilmesi gerekir. Politik önderlik içinde uyum ve ahengin olmaması faaliyette başarıyı ortadan kaldırır.

Demokratik merkezîyetçilik ilkesi komünist partinin vazgeçilmez temel ilkesi-

dir. Bu ilkenin işletilmemesi durumunda partinin işlevsizleşmesi, sağlıklı çalışmamasının koşullarını yaratır. Bu ilkenin layıkıyla uygulanması partinin politik düzeyinin yükseltilmesiyle ilintilidir. Partinin ideolojik politik seviyesi yükseldikçe bu ilke özüne uygun şekilde uygulanır. Partinin nitelik zayıflığı yönetimi merkezîyetçiliğe, tüzüğün dar yorumuyla uygulanmasına yöneltilir. Parti üyelerinin eleştiri ve önerilerine kapalı olmak, uyarıları dikkate almamak, partinin gelişim yönünü durdurur ve bünyesinde birçok hastalığın oluşmasına meydan sağlar. Bu tutum merkezîyetçiliği güçlendirerek, sekterizmi, ben merkezçiliği geliştirir, demokrasiyi dumura uğratar.

Kitlelerin ve alt organların eleştiri ve uyarılarına kapalılık sekterizmin, ben merkezçiliğin zeminini güçlendirir. Alt organların ve parti üyelerinin merkezi önderliğe karşı güvensizliğini güçlendirerek tasfiyeciliğin, çok başlılığın güçlenme nedeni oluşur. **Merkezîyetçiliği kavramak demokrasîye katkı sunmak demektir.** Disiplin ise kişinin, gönüllü ve bilinçli olarak kolektife tabi olması sürece katmasıdır. Disiplin ve özgürlük bilincin nitelikli hale getirilmesidir.

Bugün en çok üzerinde durarak yoğunlaşmamız gereken mesele, partinin ideolojik-politik önderliği güçlü ve kalıcı bir tarzda inşa etmesi meselesidir. Bu kavrayış aynı zamanda devrimin nasıl yapılacağı-

nın da kavranmasıdır. Sınıf savaşımında doğru konumlanarak, kitle faaliyetinde yer alarak, pratik sürece katılarak, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini sistemli ve sürekli şekilde inceleyerek kendisini donatmak, partiyi iç süreci hakkında bilgilendirerek, gelişmeleri zaman geçirmeden parti komitelerine ve organlarına iletme, düzenli olarak kadro toplantıları yaparak partiyi merkezi politika doğrultusunda yönlendirerek eğitmek, her türden oportünizm karşı mücadele etmek, parti ve önderlik bilincini yükseltmek, önderliğin somut görevleri arasındadır.

Bugün parti bilincinin gelişmesine engel olan hastalıkların başında **subjektivizm** ve **tasfiyecilik** gelmektedir. Bu hastalıkların hangi süreçlerde nasıl ortaya çıkarak etkili oldukları, kendilerini hangi sorunlarda ifadelendirdikleri güçlendikleri, beslendikleri zeminin ideolojik politik nedenleri iyi sorgulanmalıdır. Çeşitli süreçlerde farklı sorunların zemininde ortaya çıkan ve sürekli bir şekilde partinin başına bela olan hastalıkların başında subjektivizm ve tasfiyecilik gelir.

Parti iç işleyişi yani tüzük ve parti hukuku meselesinde, partiye karşı görev ve sorumlulukların yerine getirilmesi, yükümlülüklerin kavranması meselesinde, iki çizgi mücadelesinde, demokratik merkezîyetçilik, disiplin ve özgürlük, hak ve sorumluluk, görev ve yükümlülük, önderlik anlayışında, eleştiri-özeleştiri meselesinde, subjektivizmin ve tasfiyeciliğin çeşitli görüngülerini görebiliriz

Tasfiyecilik ciddi bir tehlike olarak partinin önünde durmaktadır. Tasfiyecilik oportünizmin adıdır. Kendisini hangi anlayış ve zeminde gösterir?

- Kitleleri örgütlenme yerine bireyleri örgütlemeye,

- Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin uygulanmamasında,

- Merkezi önderliğin politikalarını kendi politikası gibi güçlü şekilde benimseyip savunmayarak, sahiplenmeyecek bu politikaları kendi doğru politikası olarak görmeyecek.

“Yetkili organlar bir kez karara vardıldıktan sonra BİZ BÜTÜN PARTİ ÜYELERİ TEK BİR ADAM GİBİ DAVRANIRIZ”, “Partinin yönetici organı konferanslar ya da kongreler bir karar aldı mı, artık şu ya da bu parti üyesi ya da bütünüyle bir parti örgütü aynı görüşü paylaşmasalar da bu kararı titizlikle uygulamak durumundadırlar. Azınlığın çoğunluğa kesinkes tabi olması söz konusudur. LENİN’İN PARTİ İÇİNDE UYGULADIĞI DİSİPLİNİN TEMEL İLKESİ BUDUR.”

- Konferans kararlarını, merkezi önderliğin politik kararlarını pratiğe yaratıcı ve zengin bir şekilde uygulamayarak, uygulanmasını sadece merkezi önderliğe bırakmak.

- Ortak parti anlayışıyla hareket etmeyerek, bir örgüt gibi davranmayarak, tek bir adam gibi hareket etmeyerek,

- Disipline uymamada **(Çünkü birliğin temeli sınıf disiplini, çoğunluğun iradesinin tanınması bu çoğunlu-**

ğun saflarında ve onunla yana yana uyumlu çalışmadır.) Lenin.

- Örgütsüzlüğü dayatan bundan çıkar uman anlayışta,

- Güvensizlik yayarak, dedikoduculuk yaparak,

- İlegal örgütlenmeyi küçümseyerek,

- Düşman gücünü abartarak, kendi gücünü abartarak, küçümseyerek tasfiyecilik güçlenir.

Esas tehlike parti anlayışının tasfiye edilmesidir. Bu görülmelidir. Parti ve önderlik bilincinin güçlendirilmesiyle, partinin ve kitlelerin devrimdeki rolünün kavranması, parti içi işleyişin ve demokratik merkezîyetçilik, disiplin anlayışının berraklaşmasıyla sınıf savaşımında motor rolü oynanabilir. Parti bilinci, Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin yüksek düzeyde kavranması, kitlelerin devrimdeki rolünün kavranması, sınıf savaşımına doğru araçlarla, doğru tarzda müdahalesiyle güç ve anlam kazanır.

Teorimize, stratejimize ve ilkelerimize yüksek düzeyde bağlı kalarak, kitlelere güvenerek, sınıf savaşımına yüzümüzü dönerek, **tek bir adam gibi davranarak**, bir örgüt gibi hareket ederek sorunlar aşılır, devrim yürüyüşü hızlanır, kitleler ve gerilla savaşı örgütlenir. Bu süreç belli bir zamanı kapsayacaktır.

“MLM temeller üzerinde kurulmuş sağlam bir merkezi önderlik, bu belirleyici öğedir, bu çekirdeğin yönettiği devrimci bir pratik ve yine bu çekirdeğin devrimci pratikle bir arada yürüttüğü amansız bir ideolojik mücadele.” (Zeki Uygun)

PARTİNİN GELİŞİMİ MESELESİ

Parti içinde uzun süre farklı süreçlerde çok yönlü tartışılıp sonuçlanan birçok konunun, parti tarihinin yeterince bilinmemesi yeterince kavranmaması sonucu, sınıf savaşımının mevcut sorunlarına **“çözüm bulmak”** amaçlı yeniden tartışılma **“ihtiyacıyla”**, **“incelenmeye”** çalışılması, partiye hiçbir kazanım sağlamamıştır. Tekrarlanan, bıktırıcı ve geliştirici olmayan **“yeni”** (eski anlaşılın) tartışmalar, partiyi ilerletmemiş, militan ve savaşçıların moral ve motivasyonunu yıkmış, devrime ve devrimci savaşın ülkemizde almış olduğu biçim gerilla savaşına olan inancı sarsmış, ciddi bir gerileme, zayıflama ve devrimci safları terk etmeyi beraberinde getirmiştir. Bu gerçeklik, partiyi sınıf savaşımının gerisine götürmüştür. Partinin yaşadığı sorunları tartışma-inceleme-araştırma süreçleri yöntem ve zamanları, ihtiyaç duyulduğu zemin bellidir. Parti kararlarının pratiğe uygulanmasının, eylem birliğinin pratiğin örgütlenmesinin, disiplinin ön plana geçtiği süreçler de bellidir, bu temel bilginin ve anlayışların karıştırılması, partiyi bir tartışma kulübüne çevirme adımlarıdır, bu oportünizmdir. Oysa bilinir ki Proletarya Partisi bir tartışma kulübü değildir. Buna müsaade etmez. Oportünist ve tasfiyeci anlayışlar ısrarla partinin tartışmaya ihtiyacı olduğu düşüncesini savunarak, onu sonu gelmez bir tartışma sürecine sokarak, devrimi ve kitleleri örgütlenme pratiğinden, sınıf savaşımının gerçek sorunların-

dan kopartarak, burjuva kulübüne çevirmeye çalışmak istemişlerdir. Bunun en somut ve açık örneği yakın tarihimizde, parti tarihinde ortaya çıkan “Onbaşı darbesi” olarak geçen tasfiyeci-darbeci **Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu**’dur, “Bağımsız-Opocular”dır. Oysa bu iflah olmaz tasfiyeci oportünistlerin gerçekte partinin yaşadığı sorunlarına çözüm bulmak amaçlı tartışmak, buldukları “**çözümleri**” sınıf savaşımı pratiğine uygulamak diye bir dertleri ve çabaları yoktu. Onların tek amacı vardı. Partiyi sınıf savaşımı pratiğinden adım adım kopartarak, sonu gelmez tartışma sürecine çekerek adım adım eritmek, bitiş ve tükenişe doğru götürmekti. Onlar da partinin yaşadığı sorunların bir kısmına parmak basarak bazı doğru şeyleri ifade ediyordu, görünüşte tartışma taleplerinin “anlaşılır” yanını vardı. Nasıl ki gerçekte görüntü, esasla-tali, biçimle-öz arasında sadece nicel değil nitel bir fark varsa, nasıl ki parlayan her şey altın değilse, görünüşte söylemde esasa tekabül etmeyen “haklı ve doğru” olan her anlayış da Marksist-Leninist-Maoist ve devrimci olamaz. Oportünizm de çok defa söylem düzeyinde esasa tekabül etmeyen bazı “doğrular”ı ifade edebilir ve esasın değil tali olanın değişimi için biçim olarak çözüm önerileri sunabilir, malını pazarlamak için görsel olarak altın gibi “**parlayabilir**”. Ancak unutulmasın ki oportünizmin söylem düzeyinde bazı doğruları söylemesi onun bütünlüklü ve esasa tekabül eden doğruları kabul ettiği, savunduğu ve

haklı olduğu anlamına gelmez. Birkaç bazı doğru ve bazı tali söylemlerin altında bütünlük ve esas içindeki yanlışlar saklıdır, yanlışları kiskançlıkla gizler. Oportünizmin bu özelliği onun aldatıcı ve yanıltıcı karakteridir. Proletarya Partisi tarihinde ortaya çıkan bütün oportünist ve hizipçi anlayışlar süreç ve gelişmelerle ilgili olarak esasa tekabül etmeyen kısmi ve bazı doğruları söylem düzeyinde ifade edip dile getirmişlerdir. Ancak sadece bu kadarla yetinmişlerdir. Gerçeğin görüneni ve tali kısmıyla ve söylemle sınırlı kalmışlar, parçabütün ilişkisinde parçada sıkışıp kalmışlardır. Çünkü oportünistlerin amacının gerçeği değiştirmek amaçlı tanımlamak, belirlemek olmadığı açıktır. Bu görev ancak proletaryanın omuzlarındadır. Gerçeği değiştirmek amaçlı tanımlamak oportünistlerin (her türden burjuva ve küçük burjuva anlayışın) görevi ve amacı değildir. Çünkü onlar sadece belirleme ve tanımlamayla, söylemle sınırlı bir pratikle yetinir. Esası, bütünü görüp, çözümü konusunda yoğunlaşmak yerine tali sorunda ve parçanın çözümü içinde parti enerjisini tüketmeye çalışırlar.

Otuz yılı aşkın tarihimizde en fazla tartışılan konuların başında sosyo-ekonomik yapı, silahlı mücadele, halk savaşı-gerilla savaşı, ulusal sorun, parti-önderlik sorunu vb. konular gelmektedir. Proletarya Partisi’nin temel teorik görüşlerinin “tartışılacağı” tek bir platform vardır: parti kongresi. Ancak bu irade temel teorik görüşlerin değişimi ya da farklılaşmasını amaçla-

yan tartışmayı örgütleyebilir. Bunun dışındaki hiçbir irade temel teorik görüşlerin değişimi ve farklılaştırılması amaçlı tartışma örgütleyemez. Bunlar, örgüt biliminin abc’sidir. Sınıf savaşımı içinde ortaya çıkan sorunların tartışılıp bunlara yoğunlaşılması ve bunun sonucunda çıkarılan devrimci sonuçların pratiğe uygulanması amaçlı adımlar geliştirici ve ilerletici olur. Yoksa sınıf savaşımının her bir pratik adımında çıkan engellerin aşılması, sorunların çözümü için kafa yormak yerine geriye dönüp, üzerinde yükselmek istenen, örgütün omurgası olan temel teorik görüşlerin doğruluğuna gözünü dikmek, geçmişten bu yana ortaya çıkan her renkten oportünistlerin tutumu olmuştur.

PARTİ, KADROLARINI İYİ TANIMALIDIR!

Önderlik partiyi ve elinde var olan mevcut kadrolarını iyi tanımalı ve onları doğru ve verimli bir şekilde konumlandırmalıdır. Elindeki kadrolarını tanımada ve verimli bir şekilde konumlandırmada subjektivizme düşen her parti politik kararlarını kolektif tarzda pratiğe uygulamakta büyük sıkıntı yaşar. Doğru ve verimli konumlanmayan kadrolar onlardan beklenen verimi veremez, dolayısıyla teori-pratik uyumsuzluğu, politik kararların pratiğe uygulanamama gerçekliği üzerinde oportünizm uç verir. Doğru politik kararların yanlış konumlanmış kadrolarla ve yanlış çalışma tarzıyla oportünistleşmesi bu gerçeklikte yatar. Örgütlemeye bilimde en fazla özen gösterilmesi ve dikkat edilmesi ge-

reken konuların başında kadroların çok yönlü ve doğru tanınması ve doğru konumlandırılması gelir. Kadroları ve militanları en iyi tanımının yeri sınıf savaşımının pratiğidir, aynı zamanda tanımın diğer bir yolu da, “görev ve sorumluluk”, “hak ve sorumluluk”, “yetki ve yükümlülük”, “demokrasi ve merkezîyetçilik”, “özgürlük ve disiplin”, “eleştiri ve özleştirme” sorunları karşısındaki duruşlarıdır. Bu olgular karşısındaki tutumlarda kadroların kolektif devrimci bilinç yanı sıra bireyci-küçük burjuva özelliklerinin ortaya çıkması gerçekleşir ve daha iyi tanınır.

Kadroları tanımada aranması gereken en önemli özelliklerden biri sorumluluk bilincidir. Devrimci sorumluluk bilinci ideolojik-politik bir sorundur. Örgüt biliminde vazgeçilmez olarak aranan temel özelliktir. **Sorumluluk bilinci olmayan örgütlenme ve yönetme sanatını gerçekleştirmez.** Sorumluluk bilinci olmayan devrim ve örgüt bilinci de olamaz. Örgüt biliminde tayin edici ve belirleyici özelliktir. Bireyin kendi kimliğini parti kimliğiyle bütünleştirmesidir. Devrimin, partinin ağır ve zorlu sorumluluğunun yüklenilmesidir. “BEN”in ben olmaktan çıkmasıdır. “BEN”e ait düşünce ve yaşam alışkanlıklarının köklü değişimi dönüşümüdür. İç devrimin başlangıç noktasıdır. “BEN”in “BİZ” kimliğiyle donanması, kendini ifade etmesi ve örgütlenmesidir. Pratik devrimci yaşamda çok defa böyle olmamaktadır. Ben kimliği bir yana bırakılmakta, kolektif parti kimliği-

nin önüne geçebilmekte, bazen de birbirine karıştırılmaktadır.

ÖNDERLİĞİN KURUM GİBİ ÇALIŞMASI...

Özellikle yenilgi ve yarı-yenilgili süreçlerde, emperyalizmin, hâkim sınıfların ideolojik-politik saldırılarının çok yönlü etkili olmaya çalıştığı dönemlerde, kadro ve militanlarda bireyci ve bencil özellikler daha belirgin ve açık olarak ortaya çıkar. Bu özelliklerin kendini ortaya koyuşu örgütlemeye çalıştığı durum, yukarıda sıralanan partinin devrim ve halk karşısındaki olgularında ortaya çıkar. Devrimi, partiyi, devrimci sorumluluğu algılayış ve kavrayışta ortaya çıkar. Bireyci ve bencil özellikler devrim-parti ve halk denizinde su yüzünde yalnız başına kalmış insan-sız-yaşamsız kara parçasına benzer.

Demokrasiyi hiç aklımdan çıkarmayan ancak merkezîyetçiliği hep “unutan”, özgürlüğü algılayıp disiplini aklına getirmeyen, haklarını arayan ancak yerine getirmesi gerektiği görevleri olduğunu unutan, devrim, parti ve halk karşısındaki sorumluluklarını hatırlamayan, her fırsatta ve her olguda kendi hakkını aramaktan yorulmayan, sürekli yakınan, mızumsuzlanan, kendi değerinin ve düşüncelerinin anlaşılmadığından yakınan ve sürekli partiyi, gelişmeleri olumsuzlayarak “eleştiren”, yapılanları beğenmeyen, örgütlenmeye çalışılanlarda hiçbir olumlu ve ileri yan görmeyen, karamsar, umutsuz dünyasını ve ruh halini kitlelere ve partiye mal etmeye çalışan,

kendi hata ve zaafalarını, yaptıkları onca açık ve bariz yanlışlıkları görmeyen, özleştirme dürüstlüğü bir gün bile gösteremeyenler, hangi sınıfa ait izler taşıdığına açık ve net ideolojik sinyali veriyor, hangi sınıfa ait ahlak taşıdığını ortaya koyuyor demektir.

Kapitalist-emperyalist sistemin ideolojik-politik-ahlaki-moral saldırılarının yoğun yaşandığı süreçte, Kemalist ideolojinin, Türk hâkim sınıfların egemen faşist ideolojisi olarak, toplumda yarattığı toplumsal tsunamiler sonucu yaşanan travmaların etkisinden Proletarya Partisi’nin militanları da önemli oranda etkilendi. Tasfiyeciliğin ağır ve zehirli rüzgârı Proletarya Partisi içindeki proleterleşemeyen unsurları da önemli oranda nefessiz bıraktı. Yaşanan bu travmaların en sarsıcı etkisi, görüngüsünü en fazla yukarıda sıraladığımız olgularda ortaya koydu. Devrim ve örgüt bilincinin en fazla sarsıldığı, etkilendiği, yaralandığı konuların başında yukarıda sıralamaya çalıştığımız konular gelmektedir. “BEN” ve “birey”e ait her şey daha çok ifade edildi, dillendirildi, haykırıldı. “Kolektif”e ait her şey daha hızlı unutuldu. Parti içinde en sancılı sorunlar yaşanırken kendi hata ve zaaflarını sorgulama önceliği unutuldu, bunun yerine hayali olan, karşılığı somut olmayan “suçluların”, “partinin hata ve zaafına” saldırıldı. Yaşanan olumsuzluklarla yüzleşmede cesaretsizlik ve bencilik yaşarken bütün olumsuzluk partiye ve sürece mal edilmeye çalışıldı. Devrimin ve partinin gerçek

sorunlarıyla yüzleşmekten korkan ve kendisiyle yüzleşme ihtiyacını hissetmeyen, kendisini devrimci sorgulamanın dışında tutan küçük burjuvazi; partinin temel ilkelerini ve kurallarını bozmaya, varlık temelini zayıflatmaya, proleter dokusunu ve arılığını değiştirmeye çalıştı. **Bunları yaparken en keskin partici, en keskin Marksizm-Leninizm-Maoizm savunucusu olma pozundan hiç vazgeçmedi.** Keskinlikte ön sıraları kimseye vermedi. Hatta öylesine ileri gitti ki Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine yeni katkılar yaptığını iddia edecek kadar gülünç ve zavalı duruma düştü.

Parti içi yaşamının ve parti çalışmasının Marksist-Leninist-Maoist ilkeler ışığında ilerlemesinin başında parti içi demokrasiyi sınıf savaşımının gelişimi ve ilerlemesi ihtiyacına uygun tarzda işletmeye ve sağlam bir merkezîyetçiliğe ihtiyaç vardır. **Merkezîyetçiliği, eylem birliğiyle hareket eden, disiplinli bir örgüt yaratma amacı için uygulayan bir önderlik gelişim gösterir.** Partinin gelişim dinamizmini yaratacak olan doğru bir demokratik merkezîyetçilik anlayışıdır, doğru bir disiplin anlayışıdır. Merkezîyetçilik, özgür ve demokratik bir şekilde tartışmanın bitip, parti kararlarının disiplinli bir şekilde uygulanması, eylem birliğinin sağlanması ve parti birliğinin yaratılmasıdır. Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin doğru tarzda işletilmesi parti birliğinin sağlanmasını irade ve eylem birliğinin güçlendirilmesini de sağlar. Demokratik hakkın

kullanılması adına merkezîyetçiliğin çiğnenmesi, parti kararlarının uygulanmaması olarak boşa çıkarılması küçük burjuva anlayışın dışı vuru mudur. Demokrasi işletilip sıra politik kararların pratiğe geçirilmesi sürecine gelindiğinde Demokrasi (farklı düşüncelerini ifade etme-tartışma-eleştirme-sorgulama-hesap sorma-verme) hakkı son bulur. Kullanılmaya çalışılan "demokrasi" hakkı parti içi anarşizmi, başıbozukluğu ve bireyci aydın kişiliklerini besler. Bu durum oportünizmdir. Savaşçı bir partide hangi kılıf altında ortaya çıkarsa çıksın, gelişmeye çalışırsa çalışsın, merkezîyetçiliğin parti disiplininin, eylem birliğinin zayıflatılmasına asla müsaade edilmez. Küçük burjuva yarı aydın anarşist anlayışların yaşamasına müsaade edilmez. Proletarya Partisi'nin yaşadığı mevcut sorunlardan biri de partinin merkezî önderliğinin aldığı kararları yaratıcı ve zengin şekilde ustaca uygulama yerine bireyin ya da komitenin kendi doğru kararını uygulamaya çalışılması olgusunda yaşanmaktadır. Küçük burjuva ideolojik hastalıkların parti içinde ortaya çıkış nedenleri ve ifade edilişleri farklı süreçlerde farklı şekillerde olmaktadır.

Partiyi ideolojik-politik ve moral olarak besleyen ve partiden aynı tarzda beslenen, partiye öğreten, partiden ve kitlelerden öğrenmesini bilen önderlik gelişim gösterir. "Ben biliyorum, ben anlıyorum", "ben tanıyorum" sekterliğine ve ukalalığına düşmeden alçakgönüllü bir şekilde sürekli olarak öğrenmesini

bilenler gelişim gösterir, ilerleme kaydeder. Aksi tutum ve tavır gelişimi durdurur, ilerlemeyi önler. Gerçeklerden ve kitlelerden beslenmesini başara bilen önderlik gelişir. Aksi her tutum subjektivizm hastalığına davetiye çıkarmaktır.

Partiye hükmedemeyen bir önderlik, onun sıradan bir parçası olmaya da mahkûm olur.

Önderlik bölgelerle ve üyeleriyle sağlıklı ve geliştirici ilişki geliştirmek zorundadır. Aynı şekilde bölgeler ve üyeler de bir bütün halinde, parti olarak benimsenen ideolojik-politik temel üzerinde önderlikle güçlü ve sağlıklı ilişkiler geliştirmelidir. Parti önderliği, bir partinin bilgi, tecrübe, deney ve birikim düzeyinin vitrinidir. Kendi gerçekliğinin ifadesidir, dışı yansımasıdır. Bilinmelidir ki, önderlik konumundaki kadroları, seçili üyeleri beğenmeyip önderliğe layık görmezsek de seçili olan önderlik partinin iradesini temsil etmektedir. Önderliğe karşı geliştirilen meşru olmayan her (küçük burjuva) tavır ve düşünceyi alttakilerle -kendi organı dışındakilerle- paylaşma tutumu açık bir parti yıkıcılığıdır. Söylem olarak, geliştirilen "hak edilmeyen, layık olmayan kadroları eleştirme" olarak ifade edilen her türlü dedikodu, kendini haklı ve meşru kılacak her türlü bilimsel ve haklı pelerin giydirmeye çalışsa da sonuç itibarıyla geliştirilen bu küçük burjuva tutumun bütünü önderlik kurumunun altını oymaktır, objektif olarak partiyi yıkmaktır. Birey olarak önderlik düzeyine seçili olanları beğenmeyebilir, ön-

derlik konumunu hak etmediklerini düşünülebiliriz, ancak bu düşüncenin dışı yansıyış biçimi komite dışı olunca “**haklılık-meşruluk**” objektif olarak parti yıkıcılığına dönüşür. Bu durumda görünüşte “yanlış, haksız” tepki olarak ifade edilen her masum sözün özü yıkıcılıktır. “Önderliğe layık görmeme, yönetici olarak beğenmeme” olarak geliştirilen, meşru olmayan zemindeki her duruş ve tutum aynı zamanda demokratik merkezîyetçilik ilkesine vurulan en ağır darbedir. Eleştirilerin, düşünce ve önerilerin ifade edileceği-belirtileceği tek meşru zemin bağlı olunan komitedir. Bağlı olunan komite dışı her pratik tutum ve düşünsel tavır, objektif bir parti yıkıcılığıdır. Gerekçesi ne olursa olsun, bunun sonucu önderlik kurumunun saygınlığının ve meşruluğunun haksız ve yersiz tartışmaya açılmasıdır. Küçük burjuva anlayış ve yaklaşım tarafından yıpratılmaya çalışılan önderliğin yönlendirme, harekete geçirme ve otorite olma gücü zedelenir. Bir partinin önderliğine karşı, “eleştiri-uyarma-dikkat çekme” bahanesiyle meşru olmayan tarzda geliştirilen her türlü tutum ve tavır, yapılan dedikodu, objektif olarak parti yıkıcılığıdır. Küçük burjuvazinin bu pratiği (açık veya

gizli parti yıkıcılığı) her zaman kendine masum gerekçeler bulmaya çalışır. Buna asla müsaade etmemek gerekir. Unutmamak gerekir ki **parti birliğinin temel dokusu disiplindir**. Çoğunluğun iradesi tarafından seçilmiş önderliğe karşı geliştirilen haksız ve meşru olmayan her tutum proleter disiplinin çiğnenmesi ve parti birliğinin yıkımıdır.

Bazı dönemlerde bazı unsurlar, “haksızlığa karşı çıkma tavrı”nı, sınırları zorlayarak demokratik merkezîyetçilik ilkesini, parti disiplinini kırmaya kadar vardırır. **Kolektif iradeye saygı demokratik merkezîyetçilik ilkesine saygıdır. Bunun pratik ifadesi, merkezi kararların pratiğe uygulanmasıdır**. Aksi durumda “haksızlığa” karşı olma “önderliğe layık olmama-güvensizliği” ifade etme adıyla tasfiyeciliğin bir başka türden saldırısı yaşanır. “İç tasfiyecilik” olarak ifade edeceğimiz olgu buna benzer birçok ayrıntıda saklıdır. Bu olgular deşifre edilerek, politik bilinç, örgüt olma, parti birliğini koruma bilinci yaratılmalı ve savunul-

malıdır. Proletarya Partisi tarihinde en fazla sancının ve zor sorunların yaşandığı yer demokratik merkezîyetçilik, disiplin ve özgürlük ilkesinin kavranması ve uygulanma zemini. Küçük burjuvazi, demokrasi ve merkezîyetçilik ilkesinden ve uygulanmasından farklı şeyler anlarken, proletaryanın kavrayışı farklıdır. İki sınıf ve iki ayrı ideoloji, iki ayrı tutum ve yaklaşımın en keskin ve sancılı çatışması bu zeminde yaşanır. Demokratik-merkezîyetçilik, disiplin-özgürlük zemininde her farklı anlayış ve uygulama temeli üzerinde bir sınıfa ait ideoloji yatar. Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin kavranması ve uygulamasında çok zaman bilinç kırılması yaşanmakta “**bir örgüt gibi davranmama**”, “**ortak hareket etmeme**” tutum ve davranışları yaşanmaktadır.

Demokratik merkezîyetçilik ilkesi komünist partinin vazgeçilmez temel ilkesidir. Bu ilkenin işletilmemesi durumunda partinin işlevsizleşmesi, sağlıklı çalışmamasının koşullarını yaratır.

BİR ÖRGÜT GİBİ HAREKET ETME ve TEK BİR ADAM GİBİ DAVRANMA

Bir örgüt olma gücünün kırıldığı diğer bir nokta, merkezi önderliğin almış olduğu politik kararların, kampanya kararlarının alanlarda savunulması ve uygulanmasıdır. Konferans kararları, politik kararlar, kampanya ve tek tek olay ve kişilere ilişkin alınan tüm kararların alanlarda uygulanmasında ciddi bilinç kırılması yaşanmaktadır. Parti iradesinin almış olduğu merkezi kararlar başta olmak üzere merkezi önderliğin tek tek alanlara ilişkin almış olduğu tüm kararların savunusu sanki tek başına merkezi önderliğin kararıymış gibi algılanmakta ve öyle davranılmaktadır. Sanki bu kararların savunulma görevi alt komitelerin görevi değilmiş gibi davranılmaktadır. Muhalefet etme, sahiplenmeme, hatta karşı çıkmaya kadar varan durumlar yaşanmaktadır. Kırılmanın, gerilemenin farklı görünüşü ve biçimlerine rastlanmaktadır. Bu durum küçük burjuva anlayış ve kavrayışların parti içinde farklı düzeylerdeki gerçekliğidir. Bunlara karşı bıkmadan usanmadan eğitici-kavratıcı, değiştirici-dönüştürücü mücadele edilmelidir. Küçük burjuva anlayış ve kavrayışlara, duruş ve hareketlere asla hoşgörülü olmamak gerekir. Küçük burjuvazinin parti içinde gelişip güçlenmesine, egemen olmasına müsaade edilememelidir. Yaşanan bu gerçeklik, toplumda var olan sınıf mücadelesinin yani küçük burjuvazi ile proletarya arasında yaşanan sınıf

mücadelesinin parti içinde ortaya çıkan felsefi-düşünce, politika ve pratik alandaki mücadelesinin yansımalarıdır.

Merkezi önderliğin bu kararları, alan önderliği tarafından önce sorgulanmak için mercek altına alınır. Sorgulama sonucu, alan önderliği tarafından "eleştirilen" kararlar, pratiğe asla uygulanmaz. Çünkü alan önderliği merkezi önderliğin kararlarını "doğru" bulmamaktadır. Gerekçe bu olunca politik kararlar sadece "alınmış" boş bir karar durumuna düşmektedir. Merkezi önderlik altında faaliyet yürüten alt komitelerin bazıları merkezi önderliğin kararlarını canla başla başarı elde etmek, sonuç almak için pratiğe uygularken, bazı "yetkin-tecrübeli" yoldaşların bağlı olduğu komiteler bu kararları pratiğe uygulamaz. Ne yapar? Eleştirir, sorgular, mahkûm eder. Uygulanmaz olarak bir kenara atar. Ya da uygulamamak için kendince haklı gerekçeler bulmaya çalışır. Ya da daha geri bir bilinçle karşı durur.

Bugün yaşanan temel sorunların başında merkezizetçiliği, parti disiplinini zayıflatan yaklaşımlar ve parti içi demokrasiyi ve özgürlüğü yanlış kavrayış biçimleri gelmektedir. Farklı biçimlerde ortaya çıkan kavrayışsızlıklar "Bir örgüt gibi hareket etme", "çelik disiplinli bir parti" gibi davranma, merkezi kararların alanlarda uygulanması gerektiği bilincine uygun (açıktan değil, gerekçeler uydurarak) hareket etmeme olarak kendini ortaya koymaktadır. Ortak hareket eden bütünlüklü tek bir parti, tek bir yürek, tek bir ses olamama, yürüyememe

sorunu yaşanmaktadır. Çok acı ve düşündürücüdür ki yanlış yerde durup, yanlış düşünüp yanlış hareket eden anlayış ve kavrayış sahipleri duruş ve hareketlerinin yanlış olduğunu kabul etme alçakgönüllüğünü göstermemektedir. Bu durum "ortak bir parti gibi" hareket etmeyi engeller, devrim yürüyüşünü zayıflatır.

Komünist önder Mehmet Demirdağ yoldaş bir yazısında "*biz üzerimize düşenleri yapıyoruz, üzerimize düşen görevleri yerine getiriyoruz. Sıra sizde! Sizler de görevlerinizi yerine getirmelisiniz. Bunu yapmadığınız takdirde, biz yine üzerimize düşeni yapacağız ancak hedefe varışımız gecikecektir*" diyordu.

Proletarya Partisi "bir örgüt gibi davranma", "ortak hareket etme", "bir adam gibi davranma"yı başarabildiği oranda devrim yürüyüşünü nitelikli hale getirecektir. Temel yönelimi ve alınan kararları "bir örgüt gibi" davranarak yerine getirdiği oranda küçük burjuvazinin "doğrular"ı boşa çıkacaktır ve merkezi önderliğin, komitelerin aldığı politik kararları yerine getirmemek için bıktırıcı tarzda sıralanan bitmez tükenmez gerekçeler hükümsüz ve etkisiz hale gelecektir.

Bugün en temel sorun parti ve devrim bilimine ait temel sorunlarda küçük burjuvaziye ait her türden düşünce ve davranışın etki gücünün kırılmasıdır. Bu başarılı olduğu oranda kitleler ve devrim örgütlenir. Devrim yürüyüşü hız kazanır. Bu başarılı olduğu oranda gelişim ve ilerleme sağlanır. **Parti ve devrim bilimine uygun ilkelere sınıf savaşımının dalga-**

Nasıl ki halk savaşı stratejisine, gerilla savaşına hizmet etmek her parti komitesinin görev ve sorumluluklarını yerine getirilmesiyle somutluk ve anlam kazanıyorsa, aynı zamanda her parti üyesi önderlik potansiyelini ve bilincini önce bağlı bulunduğu komitede açığa çıkararak, ileri doğru adım atabilir. Parçada önderlik bilincini geliştiremeyen, potansiyelini açığa çıkartamayan, bütünde önderlik bilincini açığa çıkartamaz.

larında yaşam bulduğu oranda umut büyütülecektir. Devrim ve örgüt biliminde proleter dokuyu ve ahlakı bozan onu zayıflatıp, işlevsiz kılan temel öge küçük burjuvaziye ait düşünce ve yaklaşımlardır.

Emperyalizmin, faşizmin ve her türden gericiliğin çok yönlü imha amaçlı saldırıları karşısında “sürekliliği sağlanmış önderlik, sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı” nasıl yaratılacaktır? Sürecin can alıcı ve tayin edici sorununun çözümü, partinin her alanında inşa edilmesinden geçmektedir. Bu çalışma başarılı olduğu oranda sürekliliği sağlanmış önderlik yaratılacaktır. Bunun aksi her düşünce ve tutum sürekliliği sağlanmış önderliğin yaratılmasını geciktirecektir.

Pratik ve seçili önderliği oluşturmak demek parti önderliğini yaratmak olarak anlaşılmalıdır. Yukarıda çok yönlü ve çok kapsamlı gelişmişlik isteyen ve derinliği olan, yaratılması uzun süreli bir zaman dilimini kapsayacak önderliğin oluşturulması sorununun seçili ve pratik önderlikle sınırlandırılmayacağını belirtirken alternatif çözümün ne olması gerektiği üzerinde duracağız. Otuz yılı geçkin zengin bir tarihi olan Proletarya Partisi'nin önderlik

ve yönetici kademesinde yer alan onlarca kadronun katledilmesi gerçekliğin karşısında sınıf bilinçli kadro ve militanların önderlik potansiyellerinin öne çıkarılmasıyla sorunun çözüme kavuşturulacağı kavranmalıdır. Proletarya Partisi'nin yaptığı değerlendirmelerde altını çizerek önemle vurguladığı konuların başında bu sorunun çözüm önerileri gelmektedir. “*Parti ile kurduğumuz tüm ilişkide (raporlar, toplantılar, değerlendirmeler, vs.) üyelerimizin önderlik potansiyellerini öne çıkarmaları, değerlendirmelerini bu yönde yapmaları için yönlendirmeler yaptık.*

Yeni yoldaşların, partiye katkı sağlayacak, partiye bütünleşecek yeni kadroların ancak bu yönelimi içeren bir süreç ile yaratılabileceğine vurgular yaptık.” (Komünist 56)

Bugün merkezi önderlik partide bütünlüklü bir önderlik sorunu yaşandığını, bir önceki sürecin temel özelliklerinin geçerliliğini koruduğunu belirtmektedir. Bu sorunu çözmek için partinin bütününe sürece katılımının sağlanması gerektiğini belirtmektedir.

Partide yaşanan sorunun merkezi önderlik düzeyinde yaşanmaya devam ettiğini,

önderlik sorununun çözümünün tek başına merkezi önderliğin sorunu olmadığını, parti bütününe sorunu olduğunu altını önemle çizmekte ve parti bütününe önüne bu sorunu çözmek için somut görevler koymaktadır.

“En yetkin, en donanımlı” parti önderliği yaratılsa (bunun partiden bağımsız yaratılamayacağı açıktır) bile partinin bütününe ortak bir parti anlayışı, ortak hareket etme, tek bir adam gibi davranma bilinci gelişip bütüne mal olmadığı sürece “önderlik” temel bir sorun olarak var olma devam edecektir.

Hiçbir parti üyesi gelişim ve ilerleme sürecini sınırlayıp “benden bu kadar” diyemez. O kendi gelişim ve ilerleme sınırlarını zorlayıp, önündeki ideolojik-politik-örgütsel boyutta ortaya çıkan sorunların çözümü konusunda kafa yormalı ve yoğunlaşmış çalışmalıdır. Hangi zeminde kırılma ve gerileme yaşandığı açığa çıkarılarak, deşifre edilip çözümlenmeli, düzelmesi konusunda yoğun bir çaba gösterilmelidir. Sınıf bilinçli proleterler düzelme ve değişmeye önce kendisinden başlamalıdır. Her parti üyesi, her parti komitesi düzelme ve değişimi önce kırıldığı noktalardaki zemini güçlendirerek, doğru anlayışı benimseyerek işe başlamalıdır. Konferans kararları başta olmak üzere merkezi önderliğin politik kararları savunulup, sahiplenilerek zaafaların üzerine gitmeye başlanmalı, zaafı anlayış ve kişilerle net bir çizgide hesaplaşılmalıdır. Bu kavranılmak zorundadır. Bu kavranılmadan, bu kavrayışa uygun düzelme

pratiğine girişilmeden değişim ve dönüşüm, zaafardan arınma başarısızdır. Ortak parti anlayışı geliştirilip, ileri doğru adım atılamaz.

Önderliğin yaratılması için gerekenlerin ne olduğunun kavranması ve açığa çıkarılması gerekir. Önderlik becerisini geliştirmek için alan önderliklerini zorlamak, onları yanlış tartışmalardan, yanlış bakış açısından ve oluşmuş ön yargılardan kurtarmak da vardır. Gerçekliğe ve somutta ortaya çıkan önderlik sorununa nasıl bir yaklaşım ve çözüm getirdiğinin ve bu çözümün sorunları ortadan kaldırma gücünün açığa çıkarılması gerekir. Somutta ve gerçeklikte yaşanan sorunlara sunulan çözümün bilimselliği ve doğruluğu ortaya çıkarılmalıdır. Zayıflayan, kaybeden bir santim ileriye gitmeyen, en yakınındakileri örgütleyemeyen, örgütlenmesi gereken bir eylemi bile örgütlemeyen her önderlik anlayışı önce kendisini Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin örgütleme ve yönetim biliminin duvarına mıhlamalıdır. Sorgulanmalıdır. Nerede kaybettiğini sorgulamalı ve kaybettiği zeminin ideolojik dokusunu, sınıfsal zemini çözümlenmelidir.

Güvenin gelişimi, birliğin sağlanması, ilerlemenin ortaya çıkarılması için her alan için belirlenen görevlerin yerine getirilmesiyle ortaya konan politikaların uygulanmasıyla, bir bütün olarak hareket edilmesiyle işe başlanmalıdır. Alanların sürece katılımını engelleyen, bu zeminde yaşanan geri tartışmalara, dedikodulara son verilmelidir. Hatalı ve zaafı anlayışların,

kişilerin üzerine giderek, onlarla partinin doğru anlayışları arasındaki farkı net olarak ortaya koyarak, net bir çizgide hesaplaşma yaşanarak, yanlış tavrı vermeden görevler yerine getirilir. Kişisel düzeyde sorunların yaşandığı yerde konferansın ve merkezi önderliğin alanlara, komitelere yüklediği görevler başarısızdır. Örgütsel toparlanmayı başarmak için sınıf savaşımının somut sorunlarına yoğunlaşmak gerekir. Bu yönlü yoğunlaşma politik çalışmanın merkezine konularak gelişim sağlanır. Her alan görev ve sorumluluğunu layıkıyla yerine getirdiği, önce kendi işine bakmayı başardığı oranda Halk Savaşı gelişim kazanır.

Önce ateş edip, sonra nişan almak ne kadar yanlış ise, önce kendi görevini yapıp, “eleştirmek”, “sorgulamak” da o kadar yanlıştır. Önce her komite her üye kendi işini yapacaktır. Temel yönelime uygun davranacak, bu süreç içinde ortaya çıkan yetersizliklere müdahale edip, yanlışları ve eksikleri giderecektir. Uygulamaya girişmeden önce, temel yönelime uygun davranılmadığı sürece yapılan bütün “yetersizliklere müdahale-eleştirme” pratiği güçsüz ve zayıf kalacaktır. Varolan gerçeklikten, çalışmalardan kopuk bir gelişim sağlanamaz. Doğru bir önderlik anlayışı geliştirilemez. Somutluktan kopuk, gerçeklikten uzak, çalışmadan yoksunluk içinde önderlik yaratılmaz. Önderlik, somutluk içinde çalışmalar örgütler, gerçeklik içinde güç ve çözüm olur. Sınıf bilinçli her militan, her proleter önce kendi bulun-

duğu komitede, alanda kazanmalı ve gelişim sağlayarak, önderliğe katkı sağlamalıdır. Kendi alanında önderliği yaratan, geliştiren, kazanan anlayış, başka alanlarda önderlik için hazır duruma gelir. Katkı sunacak kapasiteyi ortaya koyabilir. Bugün partinin beklentisi budur. Bunu yaratmak, sağlamak, oluşturmak temel görevlerdir. **“Bulunduğu yer ve konumla sınırlanan bir devrimci anlayışla görev ve sorumluluğunun tamamlandığını düşünen her yaklaşım, statükocu gerici bir anlayış taşıdığına görmek zorundadır.” HER YÖNLÜ GELİŞİM POTANSİYELİNİN** açığa çıkartılmasıyla daha ileri düzeyde bir gelişimin önü açılarak, sorumluluk yüklenilmelidir. Bu kavranılmak zorundadır. Sınırlı sayıda kadroyla, çok yönlü kapsamlı önderlik görevinin başarılamayacağı görülmelidir.

Partiye önderlik perspektifiyle yola çıkmayan kadro ve üyeler, düşman darbeleri sonucu yaşanan önderlik boşluğunda kendini birden önder konumunda görmüşlerdir. Bu objektif gerçeklik karşısında yapılması gereken çok açıktır. Her üye ve militan yarının öznesi olma bilinciyle önderliğe hazır olma perspektifiyle yola çıkmalı ve her türlü hazırlığını bu yönlü yapmalıdır. Kısa sürede ideolojik-politik-örgütsel donanımına kuşanmalıdır. Emperyalizmin faşizmin her türden gerçiliğinin karşı devrim cephesindeki bütün düşmanların hazırsızlığına, donanimsizliğe şans tanımadığını kavramak, bu saldırılara

göğüs germek, karşı koymak için hazır ve donanımlı olmak gerekir. Bu gerçekliğe gözünü kapayan böylesi bir göreve hazırlanmayanlar yenilgi ve başarısızlıktan kurtulamaz.

Bugün yaşanan mevcut sorunların aşılması için çok sayıda kadroya ihtiyaç duyulduğu açıktır. Bu bilince uygun, bu bilinci geliştirecek pratiğin örgütlenmesine yaşamsal ihtiyaç vardır.

Nasıl ki halk savaşı stratejisine, gerilla savaşına hizmet etmek her parti komitesinin görev ve sorumluluklarını yerine getirilmesiyle somutluk ve anlam kazanıyorsa, aynı zamanda her parti üyesi önderlik potansiyelini ve bilincini önce bağlı bulunduğu komitede açığa çıkararak, ileri doğru adım atabilir. Parçada önderlik bilincini geliştiremeyen, potansiyelini açığa çıkartamayan, bütünde önderlik bilincini açığa çıkartamaz. **Parçada kazanan, bütünde kazanmaya adaydır.** Parçada tek tek komitede önderlik bilincini geliştirip işe başlayarak, partinin bütününe önderlik adayı olunur. Parti bütününe önderlik görevi, sınıf bilinçli proleterleri beklemektedir. Süreç bu ağır ve zorlu görevi üstlenmekle yükümlenmektedir.

Her geçen gün görev ve sorumluluğu daha fazla ağırlaşan bir devrimcilikle yükümlenmekteyiz. Bu onurlu ve zor görevi başarmak için kolektif bir çabaya, çok yönlü ve kapsamlı bir çalışmaya ihtiyaç olduğu bir gerçektir. Bunu başarmak sınıf bilinçli proleterlerin bütünlüklü katılımı ve yoğun emeğiyle başarıla-

caktır. “Gök kubbeyi egemenlerin ve zorbaların başına yıkmak” için anın görev ve sorumluluklarını yerine getirmek çok yönlü çaba ve emeğin kolektif tarzda ortaya çıkarılmasıyla mümkündür. Sınıf bilinçli proleterler, devrimin ve partinin her kaybında şunu kendisine mutlaka sormalıdır: “Gök kubbeyi egemenlerin başına yıkmak için daha fazla nasıl görev ve sorumluluk alırım, daha fazla fedakârlık, daha fazla emek ve bilinci devrimin değişim yasalarının hizmetine nasıl sunabilirim?”

Unutulmamalıdır ki **“Gelecek, devrimci çözümlerinin ve bunun üzerinde şekillenecek olan ısrarın, sabrın ve cesaretin sahiplerinin olacaktır. Partimiz cesaretle ilerleyen militanlarımızın omuzlarında büyüyecektir.”**

Bugün örgüt olmanın ve örgüt gibi davranmanın, kolektif tarzda hareket etmenin parti yaşamına ve çalışmasına ilişkin küçük burjuvaziye ait her türden “ben” ve “birey”ci halkaları parçalamaya yaşamsal ihtiyaç duyulan bir süreç yaşanmaktadır. Bugün temel sorun; işleyen, çalışan ve tek bir yöne doğru birlikte yürüyen, ortak hareket eden, ortak ses çıkaran aynı dili konuşan bir örgüt olma, bir örgüt gibi hareket etme, tek yumruk, tek yürek, ortak bir savunu ve ortak bir sahiplenme bilincinin kavranması ve bu aygıtın yaratılmasıdır. Ortak bir irade ve eylem birliğinin yaratılmasıdır. Doğru ve bilimsel bir disiplin anlayışına tabi olmaktır. Bireyin iradesini kolektifin iradesine tabi kılması, kolektifin irade ve eylem birliğini,

Partinin yönetici organı konferanslar ya da kongreler bir karar aldı mı, artık şu ya da bu parti üyesi ya da bütünüyle bir parti örgütü aynı görüşü paylaşmasalar da bu kararı titizlikle uygulamak durumundadırlar. Azınlığın çoğunluğa kesinkes tabi olması söz konusudur. LENİN’İN PARTİ İÇİNDE UYGULADIĞI DİSİPLİNİN TEMEL İLKESİ BUDUR.”

bireyin kendi öz iradesi olarak kabul etmesi, bunu benimseyip, hareket etmesidir. Kendi bireysel “disiplin” anlayışını komitenin ve partinin disiplin anlayışı olarak revize eden her türden anlayış ve davranış mahkûm edilmelidir. Kolektifin ve komitenin disiplinini uygulayan “birey” olunmalıdır.

Yetkili organın bir kez karara varmasının ardından bütün parti üyelerinin TEK BİR ADAM GİBİ davranmasıdır. Bunun somutluk kazanması için bütün parti üyelerinin temel sorunlarda aynı görüşü paylaşmaları demektir.

Gelecek, ancak sabırla inatla zorluklar karşısında yılmayanların yaratacağı değerlerle eskiye ait her türden gerici düşüncelerin parçalanmasıyla kazanılacaktır. İlerleme, yanlışla doğrunun çatışmasıysa, kendi içinde hata ve zaafı anlayışlarla, kişilerle çatışılmadan ilerleme ve gelişim sağlanamaz.

V. İ. Lenin'e Mektup

V.İ. Lenin'le o dönemde yaşamış (Ermeni, Gürcü, Azeri) komünist önderlerin mektuplarını yayınlıyacağınız. Rusça dan Türkçe'ye çevrilen bu mektuplar, Sovyet devrim tarihi hakkında ve komünist kadroları hakkında önemli bilgiler verecektir. Böylesi bir sayfa Sovyet devrimi ve kadroları hakkında bilgilenme için önemli bir fırsat ve olanak yaratacaktır. Bu çalışma devrimin bilgisi sürecine hem de gazetemizin niteliğinin yükseltilmesine de katkıda bulunacağına inanıyoruz.

DEĞERLİ VLADİMİR İLYİÇ

Petersburg'dan bir arkadaşın aracılığıyla bana gelen bir grup Ermeni öğrencinin istemlerini yerine getirmek için çabalıyorum. Bu grup Marksizm'in eserlerini legal olarak Ermenice yayınlama kararı almış. Ermeni Marksistlerinin böylesine bilimsel eserlerden yoksun oldukları için Rus yoldaşlarla bağ kurmayı uygun bulan grup, kendilerine bu konuyla ilgili makaleler verilmesini rica eder.

Bogdanov'un "Karl Marks'ın ekonomi-politik eğitimi" konulu; Lunaçarski'nin diyalektik materyalist(izm) bakış açısıyla ulusal sorun üzerine. Finin'in- kapitalizmin gelişmesiyle ilgili, Kafkasya'da sanayi krizi ve buna benzer araştırma yazılarının verilmesini... Ve grup ayrıca özellikle size ve Plehanov'a bu eserlerin yayınlanmasına eğer zamanınız olursa bilimsel ve teorik yazılarınızla katkıda bulunmanızı özel-

likle belirtmemi istediler. Bu örgütlenmenin başında bulunan kişiyi şahsen çok iyi tanıyorum, kendisi geçen sene Tif(lis) Kom(itesi)'de görev alan "iradesi güçlü" kadrolardandır. Sizlerden, eğer zamanınız varsa bu konuyla ilgili makaleler veya hazırda bulunan herhangi bir yazınızı göndermenizi rica ediyorum. Yayımlanacak bu eserlerden elde edilecek tüm gelirler tamamen parti yararına kullanılacak, ama en önemlisi, basılacak olan bu eserler önceden planlandığı gibi gerçekleştirilirse, Ermeni okuyucular tarafından oldukça büyük bir ilgiyle karşılanacağı özellikle de en geniş halk yığınlarını kucaklayacağı gibi yarının propagandacıları olacak orta aydınlarımıza daha şimdiden muazzam katkılar sunacağına inanıyorum. Bu orta ve lise eğitimlerini ruhban okullarında gören ve mezun oldukları halde Rusça bilmeyen binlerce gencin yeniden kalıba dökülmesine ve aydınlanmasına

yardımcı olacaktır.

Sizlerden istediğim, yoldaş Bogdanov'u ve Lunaçarski'yi bu konuda yardımcı olmaları için bilgilendirirseniz memnun olurum, şu anda benim onlara ulaşmama imkan yok. Plehanov'a ben kendim yazarım.

28/11/04 (1904)

S.Şahumyan

(Mektubun aslı SBKP MK'nın yanındaki Schaumiyan, Charlottenburg Marks-Engels-Lenin-Stalin Enstitüsünün Pestalozzistr., 91 1 v.1 arşivinde saklıdır.)

Not 1; Türkiye devrimci hareketinin bilgi sürecine ve gelişimine katkı sunacak, Türkçe'ye çevrilmemiş birçok eserin, yazı ve mektupların olduğu bir gerçektir. Deyim yerindeyse Türkçe'ye çevrisi yapılan her bir devrimci eser, okundukça Türkiye devrimci hareketinin bilgi düzeyinin ne kadar eksik ve yetersiz olduğu açığa çıkmaktadır. Özellikle Sovyet devrim tarihi, kadroları ve mücadele süreçleriyle ilgili bilginin yetersizliği ve eksikliği oldukça fazladır. Sovyet devrim tarihinde teorik-ör-

gütsel-pratik düzeyde çok önemli rol oynamış ve sürecin gelişimi ve değişimi üzerinde büyük katkı sunmuş, büyük komünist önder Sverdlov yoldaş hakkında çeviri yapılmamış olsaydı, o Türkiye Devrimci Hareketi tarafından bilinmeyecekti. Bu "bilgisizlik" Sverdlov'un "yaşamadığı, var olmadığı" anlamına gelir miydi? Elbette böyle bir soru sadece anlamsızlık boşluğu içinde asılı kalırdı. Sverdlov vardı ve sürekli var olacaktır da. Aynı şekilde Sovyet devrim tarihinde, Kafkaslarda Bolşevik devriminin örgütlenmesinde büyük rol oynamış komünist önderler (**Stepan Şahumyan, Azizbegov, S. Spandaryan**) ne yazık ki Türkiye Devrimci Hareketi tarafından bilinmemektedir. Oysa Sovyet devrim tarihinde özellikle Bakü, Tiflis ve Yerevan da (Kafkaslar) proletaryanın yoksul köylülüğün ölümsüz önderleri büyük rol oynamıştır. "**Kafkasların Lenin'i**" olarak bilinen S. Şahumyan V. İ. Lenin'in çok güvendiği ve bilgilerine en fazla değer verdiği komünisttir. Lenin yoldaş onun için "**Bütünüyle ona güveniyorum**" derken **Şahumyan** gerçekten

bu güveni çoktan hak ediyordu. Bakü proletaryasının ve Bolşevik devriminin Kafkas coğrafyasında örgütlenmesinde Kafkaslarda yaşayan uluslar ve azınlıklar hakkında en fazla kapsamlı bilgiye ve araştırmaya sahip olan illegal örgütlenmenin en usta mimarlarından, öncülerinden ilki olan **Stepan Şahumyan** yoldaştır. Çarlık gizli polisi tarafından en fazla arananlar listesinde olan, Ekim Devrimi sonrası İngiliz, Fransız emperyalistleri tarafından, sosyalist devrimciler ve Menşevikler tarafından en fazla nefret edilen ve hemen imha edilmesi gereken isimlerin başında kuşkusuz Şahumyan gelirdi. Sınıf düşmanları tarafından bu kadar nefretle anılan Şahumyan, Bakü proletaryası başta olmak üzere Kafkas halkları tarafından sevgi ve saygıyla anılırdı. Bundandır ki Bakü proletaryasının güvenini ve sempatisini kazanmış büyük bir komünistti ve proletaryanın büyük bir öğretmeniydi. Bakü proletaryası onun için "**O'nun bir tek bakışı, bir tek sözü ve bir tek gülümseyişi içimizden her birimizin ölümüne gitmesi için yeterliydi**" diyordu.

STEPAN ŞAHUMYAN KİMDİR?

Komünist hareketin gelişimi, tarihin zorunlu bir yasasıdır. O, insanlık tarihinin gelişiminde ekonomik, sosyal, politik ve kültürel alanlarda toplumların düşünce yapısında büyük nitel sıçramalar yarattı. Bilimsel Komünizmin yaratıcıları olan K. Marks ve F. Engels 19. yüzyıla damgalarını vuran en büyük bilim adamlarıdır, bu bilimi geliştiren ve bir üst aşamaya sıçratanlardan biri de Lenin olmuştur. Böylelikle Marksizm-Leninizm köhnemiş dünyamızın tarihini devrimlerle yeniden yazmanın bilimi olarak, başta proletarya olmak üzere tüm ezilen halkların ve emekçilerin elinde savaşın, zaferin ve özgürlüğün bilimi olarak tarih sahnesine çıkmıştır.

V. İ. Lenin'in yoldaşı ve kavga arkadaşı, bütün bir yaşamını devrime adanmış Leninist düşünme tarzı ile yoğrulmuş devrimin **“mucize çocuğu” Stepan Şahumyan. Lenin**'in önderliğinde Kafkaslarda kurulan Komünist Partisinin en güvenilir önder kadrosudur. O partisine, devrime kopmaz bağlar ile bağlıdır.. **“Ekonomik ve politik ağır sosyal yaşam koşulları Komünist bir partinin örgütlenmesine fevkalade olanaklar sunmaktadır”.** (Lenin cilt 8, sf. 536.) İşte böylesi bir gelişmenin merkezindedir **“Kafkasların Lenin'i” Şahumyan.**

Komünist şair Vahan Deryan, 1919 yılında kısa ama öz olarak **Stepan Şahumyan'ı...** **“Kafkasya proletaryası... Bu eşi bulunmaz önder kişiliği daima yüre-**

ğinde yaşatacaktır... Hiçbir isim böylesine kinle yoğrulmamış ve böylesine kasırgalar, böylesine öfkeli yürek dağlamamış, ve hiçbir isim bu kadar sınırsız hassasiyet ve sevgi ağı örmemiştir Kafkasya proletaryasının gönüllerine” diye yorumlar. Proletaryanın sonuna dek güvendiği öfkeyle çarpan kalbidir **Stepan Şahumyan.** Bu fedakar isim, lekesiz kızıl bayrak, insanlık tarihinin karanlık siperlerinde gelişmekte olan proletaryanın onurlu mücadelesini kızılılığıyla aydınlatmaya devam edecektir.

Şahumyan'ın sürdürdüğü devrimci faaliyet Bakü proletaryası içinde hızla yayılırken, Kafkasya Bolşeviklerin en güçlü kalesi, Rusya çapında devrimci hareketin önemli merkezlerinden biri olur. Rusya'daki devrimci proletarya hareketi ile geliştirdiği güçlü bağlar sayesinde muazzam güçlenen Kafkasya'daki parti örgütü, proletarya sınıfının düşmanlarına karşı yürüttüğü mücadelede dönemin en önemli kalelerinden **Stepan Şahumyan,** uzun yıllar Kafkasya'daki parti örgütünün en üst düzeydeki sorumlusu ve örgütün Merkez Komitesi lideri olarak faaliyet yürütmüştür.

Bolşevik Partisinin güçlenmesinde büyük payı olan **Şahumyan,** devrimci mücadeleye Tiflis'de başlar, ve kısa sürede RSDİP'in Kafkaslardaki Parti Merkez Komitesine girer.

Onun önderliğinde Ermenistan'da ilk defa Marksist-Bolşevik gruplar örgütlenir. O, Ermenistan tarihinin en büyük Marksist-Leninist ve Bol-

şeviklerin yetiştirdiği gerçek devrimci komünist bir kişiliktir. **Şahumyan**'ın önderliğinde Ermenistan proletaryası Marksizm-Leninizm bilimiyle yeniden doğar. O'nun yol göstericiliğinde Ermenistan proletaryası ve emekçilerinin tarih bilimi, felsefe anlayışı, ekonomi politikası, hukuku ve edebiyatı yeniden şekillenir. **Şahumyan** olağanüstü yetenekli propagandacıdır. Kafkaslarda Marksist-Leninist yayın organı çıkarılmasına öncülük etmiş, örgütün illegal yayınlarının düzenli çıkartılmasına ve tüm Rusya çapında propaganda çalışmalarını ağırlık merkezine koyan çalışmalara titizlikle önem vermiştir. Güçlü bir iradeye, dürüst mütevazı bir kişiliğe sahipti. Canlı bir kütüphane gibiydi; sosyolog, toplumbilimci ve Marksist teorisyen ve bir bilim adamıydı. Tüm yaşamının zengin birikimini proletaryanın ve ezilen halkların kurtuluşu için adanmış, devrimci bir düşünürdü. **“Marksist biliminin ağır topu” (G. K. ORKONİKİDZE** cilt 1 Moskova 1956, sf 242). Her fırsatta halkın çıkarlarını savunan **Şahumyan,** özü ile sözü arasında diyalektik bağ kuran halkların dostuydu. Hayatta iken tanıyanlar onu şöyle yorumladılar; **“Eşine çok az rastlanılan olağanüstü bir kişilik”.** **“Fevkalade aydın ve kültürlü”.** **“Devrimci teorik bilgisi zengin olağanüstü yetenekleri olan bir deha” (Proletarya 20.9.1928)**

Marksizm'i derinlemesine özümsemiş, bu bilimi Kafkas halklarına da benimsetmiştir. Bakülü proleterler böylesine bir öndere sahip oldukları

in.onunla gurur duyuyorlardı. **Museyip Dadışev.. “O kasırga gibi esen propagandacı, engin bir tarihi-materyalist bilgiye sahip derya, yaratıcı, teoriysen ve büyük bir öğretmendi. Şahumyan’ın propaganda konuşmasını dinlerken onun sarılsız ve kararlı ideolojik duruşu karşısında hayretler içinde dona kalıyordum... “Böyle mütevazı bir kişiliği proletaryanın saflarında görmek bizlere güç veriyordu.”** Şahumyan hiçbir zaman bürokrat burjuva aydını olmamış, teorisi zengin olduğu kadar usta bir pratikçi, emekçi yığınların örgütleyicisi, yol göstericisi gerçek devrimci komünistti. **N. Kolesnikova Şahumyan için “Profesyonel devrimcilerden oluşan Bakü parti örgütlülüğümüzün en tanınmış önderiydi, en geniş proletarya yığınları tarafından onun önderliği kabul edilmeyle şöyle dursun, uğruna ölünecek kadar seviliyordu. O hiçbir zaman çok bilmişlik ve küstahlık tavırlarına girmediği gibi, kendisini yeterince yetenekli ve üstün görerek başkaları üzerinde otorite oluşturma gibi tavırlara hiçbir zaman girmedi”.**

Bolşevik R. M. Oginşeviç şöyle yazmıştı; **“O’nu Bakü ve tüm Kafkasya parti örgütlülüğümüzün beyni olarak kabul ediyorduk.”**

Şahumyan Ermeni halkının yiğit evlatlarından birisi olmasına rağmen, büyük bir enternasyonalistti. O Rusya’daki ilk Marksist kuşağın temsilcilerindendi ve çok genç yaşta devrimci mücadeleye atılarak, sosyal demok-

ratlarla Bolşevik parti inşasına girişti. Böylece Parti örgütünün güçlendirilmesinde bir emekçi gibi çalışanlarındandı. Merkez Komitesi üyesi seçilerek önder Lenin ile yan yana çalıştı.

Tüm bunların yanında Şahumyan Avrupa ülkelerinde bulunduğu dönem geniş halk kitleleri ile kucaklaşır, uluslararası proletarya hareketinin önemli sorunlarını, gittiği (Almanya, İsviçre vs.) her ülkede toplantı ve seminerde dile getirir ve kitleleri aydınlatır. Böylelikle Uluslararası Komünist Hareket tarafından en değerli politik şahsiyet olarak değerlendirilir. Şahumyan büyük bir devrimci enternasyonalist olarak tüm halkların özgürlüğünü, gerçek anlamda

Şahumyan Ermeni halkının yiğit evlatlarından birisi olmasına rağmen, büyük bir enternasyonalistti. O Rusya’daki ilk Marksist kuşağın temsilcilerindendi ve çok genç yaşta devrimci mücadeleye atılarak, sosyal demokratlarla Bolşevik parti inşasına girişti. Böylece Parti örgütünün güçlendirilmesinde bir emekçi gibi çalışanlarındandı. Merkez Komitesi üyesi seçilerek önder Lenin ile yan yana çalıştı.

eşitliğini ve kardeşliğini sonuna kadar savunur. Halkların arasına düşmanlık tohumları eken, onların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesine zarar veren her türden ırkçı-şovenist ve oportünist akım karşı

sürekli mücadele verir. Özellikle Kafkasya’da yaşayan çeşitli milliyetlerden proletarya ve tüm emekçi yığınlarını proletarya enternasyonalizmi ruhu ile örgütlemiş, düşmanları olan hakim sınıflara karşı, devrimci sınıf savaşımının propagandasını yapmış, halka devrimin parti önderliğinde olacağını mesajını vermiştir.

“Şahumyan, şovenizmin en acımasız düşmanıydı” diyen A. YENİGİTZE 1929 yılında merkezi yayın organında şöyle yazmaktadır: **“S. Şahumyan o yıllarda partimizin, Kafkasya bölgesindeki faaliyetlerinin sorumlu önderidir. Proletarya devrimine zarar veren ırkçı-şovenist anlayışları mahkum eder ve ortak strateji ile birlikte mücadele anlayışını savunurdu.**

Sosyalist Ekim Devrimi ülkemizde ve insanlık tarihinde görülmemiş köklü değişikliklere sahne oldu. Böylece Şahumyan Kafkasların en yetkili siyasi komiseri olarak yine ön saflarda yerini aldı. O’nun önderliğinde kahraman Bakü komünarları, Lenin yoldaşın strateji ve taktik politikaları doğrultusunda enternasyonalizmin en görkemli dayanışmasını oluşturdular.” Şahumyan diyor S. Efendiev Bakü komünarlarının beyni, yaratıcısı, düşüneni, yol göstericisi ve onların önderiydi. Şahumyan sorunların üstesinden gelen çelikten bir iradeye sahipti. O, komün düşmanlarını cesaretle bastırır ve saf dışı bırakırdı. Petrol rafinerisinde çalışan proletarya ordusunun en sevdiği önderiydi.” Şahum-

yan sayesinde Bolşevikleşen ve ondan etkilenmenin derin izlerini taşıyan Levon Mirzoyan, Bakü 26 Komiserlerini şöyle anlatmaktadır

“Kafkas halklarının çelikten birliği için yürüttükleri devrimci mücadele esnasında... kurşunlanarak vahşice katledilen yoldaşlar... davamızın, onurumuzun en yürekli temsilcileriydi. Onlar bir benzerleri daha bulunamayan kardelen çiçekleri ve en mükemmel heykellerden daha görkemli heybetliyidiler. Tüm Kafkasya halkları, proletaryası ve köylüleri önderlerine ve onların tüm değerlerine sahip çıktılar. Ama Baku proletaryası ölümsüzleşen önderlerini bir başka sahiplendi. K. Musabekov... 26 Komiserler ‘Sosyalizmin Kafkaslardaki mimarları’. ‘Üç sosyalist devletin Federasyon temellerini kendi kanlarıyla yoğurdular’ 26 lar.”

Şahumyan, çelik iradeli, inisiyatifli, yaratıcı ve davasına bağlı yeni tipte devrimci bir kişilikti. Devrimci dürtülüğe, doğruluğa, sadeliğe, inceliğe ve aynı zamanda yoldaşlığa çok önem veren bir özelliğe sahipti. Bu özellikleri yoldaşlarına cesaret ve ilham kaynağı olurken teorik bilgiyle düşmanlarının korkulu rüyasıydı. S. Yakubov “Şahumyan’ın duru, sakin ve coşkulu anlatım tarzı sadece yığınları değil, farklı görüşten politik akımları da etkiliyordu. O’nun bu ideolojik duruşu karşısında, onlar söz hakkı alıp kendi görüşlerini savunma cesareti dahi gösteremeyecek kadar cüceleşiyorlardı.” diyor.

Şahumyan emekçi kitlelere Komünist Partisinin propagandasını yayarken doğru ve bilimsel olanı yalın bir şekilde açıklardı. O kitlenin ruh halini çok iyi bilirdi ve emekçi kitlelere güveni sonsuzdu. O.Şadunovskaya bir yazısında; **“Bakü proletaryasının en değer verdiği önder kişilikti Şahumyan... Halk demokrasisi için çarpan bir yürekti. O’nun bir tek bakışı, bir tek sözü ve bir tek gülümseyişi içimizden her birimizin ölüme gitmesi için yeterliydi”** diyordu. Bu, abartı değil gerçeğin ta kendisiydi. O, eşine ender rastlanan devrimci politikacı, proletaryanın ve ezilen yığınların özgürlük için çarpan yüreği idi. Bakü proletaryası Şahumyan’a sonsuz inanıyor ve güveniyor, kendilerini onda görüyorlardı. Onun düşüncesiyle adeta bütünleşiyorlardı.

Bolşevik bir Rus işçisi olan İ. F. Zamlianski Bakü’de bulunduğu dönemi şöyle özetler; **“Şahumyan yoldaş göreve geldiğinden bu yana birçok sorunun üstesinden geldi, böylelikle başta parti örgütlülüğümüz olmak üzere proletaryanın ve emekçilerin güvenini kazandı. Bizler O’nu babamız olarak kabul ediyorduk”**. Bir başkası (Minas Sarkisyan) onu tamamlayarak proletaryaya yakışan edasıyla **“Şahumyan bizim için farklı bir kişilikti eğer O, ‘yoldaşlar denize dökülmemiz gerekiyor, dökülün’ derse hiç tereddütsüz giderdik. Zira bizler biliyoruz ve eminiz ki Şahumyan onurlu geleceğimizin umudu uzlaşmaz savunucusudur”**. Bu ifade tarzından da

anlaşılaacağı gibi Şahumyan’ın önderliğinde komünist partisine ve devrime olan proletaryanın sarsılmaz inancı ve kararlılığı bir gerçektir.

İşte böylesine büyük bir Leninist olan Şahumyan, Bakü ve Kafkaslarda proletaryayı emekçi yığınları Bolşevik Partisi etrafında örgütleyip, devrimci mücadeleye seferber etti. S. Birliği’nin kurulması, güçlendirilmesi aşamasında bu kadroların önemli payı olmuştu. O sadece yığınları değil aynı zamanda kendi ailesini de değiştirip dönüştürmüş, aile fertleri birer devrimci komünist olmuşlardır. Şahumyan’ın eşi Yeğisabet Sergevyan (1875-1942) eşi ile birlikte aktif mücadelede yerini almıştır. Oğulları Suren (1902-1936) ve Levon (1904-1971) çok genç yaşlarda devrimci mücadeleye atılırlar, Bakü komünarlarında sınanır çelikleşirler. Daha sonraları da Sovyet toplumunun sıradan çalışanları oldular. Kızı Manyan (1903-1925) kısacık yaşamı boyunca yüreği hep devrim sevdası ile çarptı ve komünizm ideali uğruna yaşamının en verimli çağında tohumlaştı. En küçük oğlu Sergey (1914-1977) Sovyet devriminden sonra bilim ve tarih profesörü oldu Komünist Partisi Tarihi’ni (Bolşevik) kaleme alanlardandır.

Şahumyan’ın haklı ve onurlu davasından etkilenen erkek kardeşi Nikolay, kız kardeşleri Nataşa ve Hayganuş devrim ve sosyalizmin aydınlık yolunda yürüdüler.

Şahumyan’ın tüm ailesi O’nunla gurur duyardı. Babası çok erken ölür. Annesine gelince o oğlunun ve tüm dev-

rimci komünistlerin haklı mücadelesini ta başından beri desteklemiştir. Onların, yüce komünizm idealleri uğruna kanlarıyla yarattıkları aydınlık günleri anaya görmek nasip olmuştur. Bu eğitimsiz kadına, “O’nun hakkında ölüm emri var” demişler. Ana oğlunun bir tek kendisine ait olmadığını belirterek “O tüm yaşamı boyunca uğruna mücadele verdiği proletaryaya emekçi yığınlara ve yüce komünizm davasına aittir” der. Annesi en tehlikeli riskli günlerde yoldaş **Kamo**’yu evinde gizlemiş, gözünü kırpmadan geceler boyu uyumayıp nöbet tutmuştur, örgütün gizli toplantılarının yapıldığı, sorunlarının tartışıldığı yıllarda olağanüstü fedakarlıklar yapmış, evinde örgütün silahlarını, patlayıcılarını, tüm örgütün arşivlerini saklamıştır. Aynı kadın, bu gerçek ana demirden ranzasının hemen yanı başına Lenin’in resmini asmıştı. Ana anlamıştı ki, komünistler buldukları her alanda, aydınlık geleceği inançları ve iradeleriyle nakış nakış işleyenlerdir. Oğlu, Lenin’in en değerli öğrencisiydi; O, önder yolda-

şının haklı olarak hayranlığını ve sonsuz güvenini kazanmıştı.

Şahumyan yığınların bu gönüllü görkemli birliğinin önderiydi. Çok geniş kapsamlı derinlemesine araştıran, inceleme çalışmalarını özellikle ağırlık merkezine koyandı. Böylece dar bir alana hapsedilen Ermeni sorununun değil tüm Kafkasların Bolşevik Partisi örgütlülüğünün önderiydi, dahası Rusya genelinde parti örgütlülüğünün ve Uluslararası Komünist Hareketin saygın önderlerindendi.

Şahumyan’la ilgili birçok kitap, makale, broşür ve anılarıyla birlikte kendi eserlerinden bazıları da bu arada yayınlandı. Yeni bulunan arşivlerden elde edilen onunla ilgili birçok bölüm gün ışığına çıkarıldı, tüm bunlara rağmen mevcut bilgilerin yetersiz olması sürekli yenilenmeyi, derin araştırmayı beraberinde getiriyor. **Stepan Şahumyan**’ın eserlerinin yeteri kadar yayımlandığını söyleyemeyiz, Gönül ister ki **Şahumyan**’ın 5 ciltlik eserleri yayınlansın. Çünkü her gün onunla ilgili yeni yeni arşivler bulunmak-

tadır. Dolayısıyla çok büyük çaba harcanması, üzerinde durulması gereken bir konu. **Şahumyan**’ın mevcut tüm eserlerinin bulunması ve okuyucuya sunulması bir ihtiyaçtır, çok geniş kapsamlı ısrarlı bir çalışma tarzı gerektirir. **Şahumyan**’ın çalışmalarını, belgelerini, raporlarını gün ışığına çıkartmak, geniş yaşam öyküsünü doğru, objektif ve bilimsel olarak kaleme almak, gerçekten tarihi ve politik önemi olan bir problemdir. İşte böylesine ölümsüz ve yaşayan kişiliktir **STEPAN ŞAHUMYAN**. Bütün yaşamını devrime, proletaryaya ve ezilen yığınların özgürlüğüne ve komünizmin nihai zaferine adanmıştı. Kitabın yazarı büyük bir gayretle O’nun çalışmalarının ancak bir bölümünü gün ışığına çıkarabilme başarısı göstermiştir. Hiç şüphe yok ki bu eser bir sonraki araştırmacılara böylesine büyük yetenek sahibi bu kişiliğin hakkında daha kapsamlı ve zengin veriler elde etmesine devrimci tarihi derinlemesine incelediğinde ancak sağlayacaktır...

DEĞERLİ VLADİMİR İLYİÇ

Size söz verdiğim broşürle birlikte Ermeni meselesiyle ilgili iki raporun tercümesini gönderiyorum. Ulusların konumları hakkında istatistik bilgileri en kısa zamanda size ulaştıracam. Şimdilik ön bilgi olarak size bazı bilgileri aktarmakta yarar görüyorum, Kafkasya'daki müslümanların 5 milyon, Ermenilerin 2 milyon, Gürcülerin 2 milyon nüfusu var, tabii ki bu, sizler için pek bir şey ifade etmeyebilir. Ulusal –kültür otonomisi sorunuyla ilgili olarak her şehrin ayrı istatistik bilgilerinin olması (Tiflis, Bakü, Batum, Elizavetpol ve diğerleri) çok önemli olduğu kadar, ulusların ilçe ve bucaklardaki dağılımlarının da rapor edilmesi bir o kadar önemlidir. Zannedersen, bu ayrıntılı bilgileri çarlığın temsilcilerinin her yıl yayınladıkları “Kafkazki kalendar” takviminde bulmak mümkündür. Elime geçtiğinde gerekli gördüğüm bilgilerin özetini veya bütünü ayrıca ulaştırırım.

Eğer broşürlerle veya raporlarla ilgili sormak istediğiniz herhangi bir sorunuz veya eleştiriniz olursa, en ince ayrıntısına kadar cevaplamaya hazır olduğumu bilmenizi isterim.

Kafkasya'da ulusal sorun ve benzeri konularda size araştırmalarıyla muazzam katkılar sunacağına inandığım birisi de, Bakü'de Gürcü dilinde “Dzharo” gazetesini çıkartan yazı kurulunun sorumlu baş yazarlarından Filip Maharatze'dir. İşini bilen ciddi bir insan. Çevresiyle olan ilişkisi sınırlı olduğundan pek fazla tanınmayan birisidir.

Onunla ilişki kurmak isterse- niz, ona kolayca ulaşmanızda yardımcı olurum. N. K. Mejkovski'nin nasıl olduğunu soruyordu. Sağlıklı görünmesine rağmen hastalığı halen devam ediyor. Onunla görüşmeye zamanım olmadı, ama onu görmeye giden arkadaşlarla yaptığım görüşmelerden edindiğim bilgiye göre, hastalığının devam ettiğini belirtebilirim. Örneğin Krakov'a karşı “önyargılı” olmaktan biraz olsun kurtulmuş görünmesi, onun hastalığına karşı mücadele ettiği anlamında algılanmamalı, iliklerine kadar işlemiş hastalığını büyük bir ustalıklı gizleyen ve diğerlerine bu mikrobu bulaştırmak için “Pravda” içinde keskin tartışmaların yaşandığı bir anda (seçimlerde ortaya “Luç” (ışın) cıvar olarak çıkan) sinsice girişimlerde bulunanların sağlıklı olmalarına inanmıyorum.

Sizlerden haber almakta zorlanıyorum, oradaki gelişmeler hakkında hiçbir bilğim yok. “Pravda”yı yıkmaya çalışanlara karşı alınacak önlemler hakkında düşüncelerinizi öğrenmek isterdim. Bölgenizdeki sorunlar ve gelişmeler üzerine değerlendirmelerinizin kısa bir özetini bana ulaştırırsanız buna çok sevinirim. Umarım her şey yolundadır. Bana ulaştırmak istediğiniz her türlü yazılarınızı, “Prikaspiski Kray” gazetesi yazı kurulu Astrahan adresine rahatlıkla gönderebilirsiniz. Şimdilik bu kadar. Çalışmalarınızda başarılar dilerken, N. K ve tüm dostlara selamlarımı iletmenizi saygıyla arz ederim.

7/9/1913

Dostunuz SUREN

* S.Şahumyan'ın kod adı

(Mektubun aslı SBKP Merkez Komitesi yanında kurulan Marksizm-Leninizm Enstitüsü arşivindedir.) 3

V. İ. LENİN'E

Saygıdeğer Vladimir İlyiç. Kısa bir süre önce sanırım sizin ya da N. K'nın (Krupskaya) gönderdiği mektubu aldım. Hatırladığınız için çok teşekkür ederim. Şu anda Astrahan'a 20 verst (km) uzaklıkta bir yerde faaliyet yürütmekteyim. Mektuplarınızı bana aynı bu adres üzerinden ulaştırabilirsiniz. Daha fazla üretken ve yararlı olabilmek için Peterburg'a yerleşmek istememe rağmen başarısız kalan deneyimin hakkında umarım bilginiz vardır. Av'nin konuyla ilgili en son yazdığı mektubu zaten biliyorsunuz. Çok daha güçlü ve sarsılmaz bir kararlılıkla çözümlenmesi gereken sorunların üzerine yürümem gerekirken, şahsımla ilgili bir takım koşulların oluşturduğu engeller nedeniyle, olumsuzluklara karşı vermiş olduğum mücadelede ne yazık ki, fazla başarılı olmadım. Dahası, benim bölgeye gelişimle birlikte, istihbaratın özellikle şahsım üzerinde denetimlerini daha da yoğunlaştırmasıyla, zorlukla kaldığım Peterburg'da artık daha fazla kalamazdım.

Şu anda kaldığım şehirde şimdilik herhangi bir hareketlilik yok. Tüm bunlar, kış boyunca nasıl etkin olacağımızın iki çözüm önerisi olarak “Pravda”da yayımlandı. Bazı güvenlik önlemleri kampanya tarafından alınmıştır. Buradaki aydınlar, yani söz konusu sürgünde bulunan aydınlar tamamen yozlaşmış uysal birer

uşak olmuşlardır. Bunların arasında en iyisi ihtiyar Ramışvilidir. Eğer halen Bazarov konusunda umutluyunuz, onu unutun. O artık kendini tamamen yeni tanrı arayışlarına, umutsuzluğa adanmıştır. Proletarya sınıfının bütünü (çoğunluğunu eski menşevikler) şimdi “Pravdacı” oldu. Son Duma seçimlerindeki proletarya sınıfının tüm temsilcileri ve delegeleri vd. “pravdacılardan” oluşmaktaydı.

Berlin’de bulunan sizin sorduğunuz kişi, bizim çok iyi dostumuzdur, ona tamamen güvenebilirsiniz.

Size, N.K’ya ve diğer dostlara en samimi dileklerimi gönderir çalışmalarınızda başarılar dilerim.

10 Haziran 1913

SUREN

(Mektubun aslı SBKP Merkez Komitesi bitişindeki Marksizm-Leninizm Enstitüsü arşivindedir.)

SAYGIDEĞER V. İ...Ç

Uzun bir süre size mektup yazmadığım için özür dileirim. Ulusal soruna ilişkin değerlendirmelerime cevap olarak yazdığınız mektubunuzdan bu yana o kadar zaman geçti ki, bu mektubu dahi unuttuğunuzu tahmin etmiyorum. Bir süre cevap yazmayı ertelememin sebebine gelince, makalelerinizin “Prasv”da (Prasvişenya- aydınlık) çıkmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Daha sonrasında ise bir dizi engellerden kaynaklı yazamadım. Bu arada çarın yardımcısının imzaladığı bir emirle Kafkasya’ya geri dönebilmemin önündeki yasak tamamen kaldırıldı, şimdi bir ayı geçkin bir süredir Kafkas-

O kadar çok sorunlar var ki, sizlere bütün bunlar hakkında çok daha geniş kapsamlı yazmak, düşüncelerinizi öğrenmek ve akıl danışmak isterdim, ama maalesef şu anda imkansız. Nasıl yaşadığım ve buradaki yeniliklerin ne olduğuna dair, tüm ayrıntıları bilmek, eminim sizlerin de çok ilgisini çekecektir.

ya’da bulunuyorum- bir Tiflis bir Bakü’ye giderek görüşmelerde bulunuyorum. Son olarak Bakü’ye yerleşmeye karar verdim. Görüşmem gereken bütün herkesle görüştüm. Bulduğum alanı genel olarak değerlendirecek olursam, madenlerde çalışan sanayi proletarlarının büyük çoğunluğu, korkunç derecede ekonomik dar çıkarların peşinde koşuşturmaya mahkum edilmiş durumdadır. Petrol üreticilerinin kana susamışlığı onların nefretlerinin gittikçe kabarmasına neden olmaktadır. Sıkça bir araya gelerek yeni bir ekonomik grevin örgütlenmesini ve böylelikle patronlardan maaşlarına biraz daha zam yapılmasını haykırıyorlar, ardından da yağlı bir dilim “bahşiş” kopartıldıktan sonra greve son veriliyor. Bu eylemler onlara maddi bazı kazançlar getirdiğinden, ezici çoğunluğunun politikaya karşı ilgisinden, hatta kendi çıkarlarını sonuna kadar savunacak güçlü bir örgüt yaratma ve tüm güçlerini birleştirip politik bir güç olma bilincinden yoksunlar.

Proletarya sınıfının gerçekten güçlü bir örgütlülüğe duyduğu ihtiyaç, kendisini bu alanda ağırlıklı olarak hissettirmektedir. Objektif doğruları olduğundan fazla abarttığımı ve yanıltmış olmayı çok isterdim, ama bölgenin benim üzerimde bıraktığı izlenimler

bunlardır.

Bundan sonra daha sık yazma olanağım olacak. Ulusal soruna ilişkin bir broşür yazmaya başlamıştım, ancak daha bitirmedim, nedenine gelince sizlerden farklı düşündüğüm belli bazı noktaların olmasıydı, (Sanırım 1902 yılından beri ilk kez sizinle aynı fikirde değilim). En başlıca nedenlerin başında da, Ermenice olarak yayınlanması gereken ulusal-kültür otonomisi üzerine broşür gelmektedir. An’ın konuşmasından sonra buna duyulan ihtiyaç Kafkasya’da, demokratik bir talep haline dönüştü. Sorunla ilgili bir yazı (eleştirici) çoktan kaleme alındı ve basılması için çok yakında yazıları ulaştıracağım. Bundan başka, Tiflis’te yayınlanan Ermeni gazetelerine daha çok yazılar ve makaleler gönderilmesi gerekiyor. Ama maalesef, bu lanet olası (kazanmak için) çalışmak benim çok zamanımı alıyor, bu nedenle kendim için daha az çalışmak zorundayım.

N. K’nın son mektubunu Astrahan’dan yola çıkacağım gün aldım. Kendisine cevap yazma olanağım olmadığı için ondan özür diliyorum. Çalışmalarınızda başarılar diler, tüm arkadaşları dost sıcaklığıyla kucaklarım.

17/4 1914

Dostunuz SUREN

(Mektubun aslı SBKP

Merkez komitesi yanındaki Marksizm-Leninizm Enstitüsü arşivindedir.)

**V. İ. LENİN VE
N.K.KRUPSKAYA'YA
(Şifreli olarak)
SEVGİLİ YENGE VE AMCA**

Beni unutmuyup gönderdiğiniz mektup için çok teşekkür ederim. Mektuplarınızda verdiğiniz öğütlerle bana yol göstermeye devam etmeniz, bulunmaz bir hazinedir. Önceleri, düzenli olarak (teorik yazışmalar) yazışmalar yapmamızın olanakları yoktu, oysa şimdi bu biraz daha kolaylaştı. Daha mektubunuz elime geçmeden kısa bir süre önce adresinizi bulmayı başarmış, yazmaya hazırlanıyordum. Sanırım ne düşündüğümü ve ne yaptığımı bilmek istersiniz. Başarıyla gerçekleşen (bundan bir yıl kadar önceki kongre) zorlu operasyonunuzdan sonra, bir kez daha haklı olduğunuzu, sizlerle aynı düşündüğümü ve yanınızda olduğumu belirtmek isterim. Azınlıkta kalanların sorunları ve mektubunuzdaki tezler sevinçle kabul edildi. Jorj amcanın (G.V. Plehanov) sergilediği yaklaşım anlaşılmasın, onun Piter'li (Peterburglu) hemşehrilerinden olan İyor... (İyordanski) ve diğerlerinin tavırları ise çok iğrenç ve kaygı vericidir. Bütün akrabalarım benimle aynı fikirde, hatta Jorj amcanın yakınları tamamen ona karşı gelecekle bizle aynı düşünceleri paylaştıklarını belirttiler. Jorj'un Kafkasya'da iş yapmasının şansı hiç yok, ona destek çıkan bir tek An... (N. Jordania) dir. O da buraya geldiğinden beri tek bir insa-

nı kendi yanlarına almayı S...yi (Slava Kasparov) başardı, o da bir talihsizlik sonucu yaşamını yitirdi. Onu iyi tanıyan arkadaşları bile onun samimiyetsiz olduğunu gördüklerinden kendi çevrelerinden kovmuşlardı. Beni düşündürdüren en önemli sorun sizlerin nasıl yaşadığı ve düşündüğüdür, sizlerden gelecek olumlu herhangi bir haber beni çok sevindirecektir. Bana gelince bildiğiniz gibi ticaretle (parti çalışmaları) uğraşıyorum, işlerimin pek iyi gittiğini söyleyemem. Benim şu anda Balahan'da kiraladığım 4 dönümlük petrol arazim var, (Balahan'da çalışan 4 parti örgütü) toprağım hektar olarak küçük olduğu için bir dönümünde ancak 8-10 adamım çalışıyor (partili). Bunun yanı sıra şehir merkezinde de iki satış mağazam (parti örgütü) var. Benim küçük kardeşimin (menşevikler) işleri de bizimkinden farklı değil, onlar sürekli olarak bizim iş yerlerinin (örgütlerin) birleştirilmesinde ısrar ediyor. Bir de Alyoşa'nın (Çaparitze) ne olduğunu soruyordunuz. O, bundan bir kaç ay evvel T... (iflis)'de ciddi bir hastalığa yakalandı (tutulandı), ve tedavi için çok yakında bulunan Avel (Yenukitze)'e (sürgün) gitti. Onunla birlikte, T...(iflis)'de çok iyi çalışan ve ailemize gelir getiren bir ekmek fırını (matbaa) açmıştık, şimdi bu fırında Al...(yoşa)'nın kardeşleri çalışıyor, "güvenilir çocuklar". O kadar çok sorunlar var ki, sizlere bütün bunlar hakkında çok daha geniş kapsamlı yazmak, düşüncelerinizi öğrenmek ve akıl danışmak is-

terdim, ama maalesef şu anda imkansız. Nasıl yaşadığım ve buradaki yeniliklerin ne olduğuna dair, tüm ayrıntıları bilmek, eminim sizlerin de çok ilgisini çekecektir. Fırsatını bulduğumda bunların ileride size geniş bir özetini aktaracağım ancak, kısa olarak şunları söylemek isterim, ben ve bütün akrabalarım (Bolşevikler) ailemizin (Bolşevik Partisi) onurlu bayrağını her zaman olduğu gibi yüksekte tutmaya devam ediyoruz, ailemizin onurunu sonuna kadar koruyacağımızı ve uğurunda her türlü tehlikeye atılmaya hazır olduğumuzu bilmenizi isteriz. Yukarıda da belirttiğim gibi işlerim iyi değil, bir anda düzelmesi de şu an imkansız. Ama bütün bu karışıklıklar aşılması zor birer engel de değildir, parlak başarılarla damgamızı vuracağımız günlerin daha şimdiden yakın olduğunu söyleyebilirim.

Yazımı şimdilik noktalamak zorundayım. Dayanılmaz baş ağrılarımın verdiği acıdan dolayı acele ettiğim için özür dilerim.

En samimi selamlarımı sunar, başarılarınızın bundan sonra da devam etmesini dilerim...

Dostunuz ST....

P.S. Yenge, sizin mektubunuz o kadar okunaksız yazılmış ki, doğrusunu söylemek gerekirse hiç bir şey anlamadım. Eğer belirtmek istediğiniz çok acil bir durum varsa, lütfen çok geç olmadan bir daha yazın. Anlayamadığım için üzgünüm.

(Mektubun aslı SBKP Merkez Komitesi bitişinde ki Marksizm-Leninizm Enstitüsünün arşivindedir.)

MLM hareketlerin deneyimlerini mücadelemizde güncel bir silah haline getirelim!

ÖN AÇIKLAMA

Ekim 1976 yılında Çin’de gerçekleştirilen karşı devrimin gerçek niteliğini bilimsel bir tarzda çözümlleyen Li Cang’ın “**Peking Rundschau**”da 8 Haziran tarihinde çıkan yazısını, yeni bir yıl dönümü vesilesiyle okuyucuya sunmak istiyoruz.

Marksizm-Leninizm-Maoizm karşıtı ideolojik cephede çok yönlü ve kapsamlı saldırıların sürdürüldüğü bir dönemde, komünistlerin anti Marksist-Leninist-Maoist anlayışlara karşı yürüttüğü mücadele tecrübelerinden öğrenmek ve bu tecrübeler ışığında ideolojik cephede derinleşmek görevi önümüzde durmaktadır.

Bu görevimiz gereği bu ve benzeri tarihi belgelere ve güncel yazılara bundan sonra sayfalarımızda yer vermeye çalışacağız. Okurlarımız bu belgeleri iyi incelemeli ve bu tarihi tecrübeleri somut görevleri yerine getirmede güncel bir silah haline dönüştürmelidir. İdeolojik çizgide netlik başarı elde etmenin en büyük teminatıdır.

**DENG SİAO-PİNG’İN
MARKSİZME TOPYEKÜN İHANETİ**

(Li Cang)

Kapitalist yoldaki bir numaralı iflah olmaz, partideki iktidarın sahibi Deng Siao Ping, nihayet “**üç direktifi esas halka alalım**” revizyonist programını yumurtladı ve karşı-devrimci revizyonist çizgi izlemeye başladı. Onun gerici programı ve gerici çizgisi, başkan Mao’nun proleter devrimci çizgisine zıt düşüyor, siyasi açıdan parti içi ve dışı burjuvazinin çıkar ve isteklerini temsil ediyor ve proletarya diktatörlüğünü devirerek kapitalizmi restore etme yönünde beyhude bir çabayı dile getiriyor. İdeolojik yani teorik yönden Marksizm’in üç unsuru felsefe, ekonomi-politik ve bilimsel sosyalizmin topyekün bir revizyonunu içeriyor. Şimdi, alınan doğru kararları değiştirmeyi hedefleyen sağ rüzgara karşı ve **Deng Siao-Ping**’in revizyonist çizgisinin eleştirilmesi yönünde zafer dolu büyük bir mücadele geliyor. **Deng Siao-Ping**’in geçmişi ile hesaplaşmak için onun Marksizm’e ihanetinin gerici özünü ideolojik, yani teorik olarak derinlemesine açığa çıkarmak ve eleştirmek son derece zorunludur.

Proletarya diktatörlüğü öğretisi, Marksizm’in özü ve bilimsel sosyalizmin en önemli unsurudur. Proletarya diktatörlüğünü savunmak veya ona karşı mücadele etmek daima Marksizm ile revizyonizm arasındaki mücadelenin odak noktasını oluşturur.

Deng Siao-Ping, proletarya diktatörlüğüne ihanet etti. O, sosyalist toplumda sınıf mücadelesini reddederek proletaryanın burjuvazi üzerin-

Başkan Mao, Büyük Ekim Devrimi'nden bu yana proletarya diktatörlüğünün olumlu ve olumsuz tecrübelerini özetleyerek proletarya diktatörlüğü üzerine Marksist-Leninist teoriyi devraldı, savundu ve geliştirdi.

deki topyekün diktatörlüğüne karşı savaştı ve proletarya diktatörlüğünü devirmek ve kapitalizmi restore etmek için boşuna çalıştı ve böylece Marksizm'in proletarya diktatörlüğü hakkındaki öğretisine topyekün ihanet etti. Proletarya diktatörlüğünün zorunluluğu ile ilgili olarak Lenin şunları belirtmiştir:

“Proletarya diktatörlüğü, yeni sınıfın, daha güçlü bir düşmana karşı devrilmesiyle (tek bir ülkede bile olsa) direnme gücü on kat artan ve gücünü yalnızca uluslararası sermayenin gücünden,

uluslararası bağlantıların ve dayanıklılığından değil, aynı zamanda alışkanlık kuvvetinden, küçük üretimin gücünden alan burjuvaziye karşı verdiği en kararlı, en acımasız bir savaş anlamına gelir. Ne yazık ki, küçük üretim hala dünyada yaygın haldedir ve küçük üretim, sürekli olarak, her gün, her saat, kendiliğinden ve yığın halinde kapitalizmi ve burjuvaziyi doğurmaktadır. Bütün bu nedenler, proletarya diktatörlüğünü gerekli kılmaktadır...” (Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, sf; 12, Lenin)

Başkan Mao, Büyük Ekim Devrimi'nden bu yana proletarya diktatörlüğünün olumlu ve olumsuz tecrübelerini özetleyerek proletarya diktatörlüğü üzerine Marksist-Leninist teoriyi devraldı, savundu ve geliştirdi. O sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin yasalara göre hareket ettiğini derinlemesine açıkladı. Proletarya diktatör-

lüğü altında devrimin sürdürülüp sürdürülmemesi, devrimin kime karşı yöneleceği ve nasıl gerçekleştirileceği, proletarya diktatörlüğünün nasıl sağlanarak, kapitalizmin restorasyonunun engelleneneceği ve sosyalizmin inşa edileceği sorularını teorik ve pratik açıdan çözümlendi. Başkan Mao, daha 1949 yılında bütün Çin'de iktidarın ele geçirilmesinden sonra ülkede baş çelişmenin proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme olduğunu işaret etti. Üretim araçları mülkiyetinin sosyalist dönüşümünün büyük ölçüde tamamlanmasından sonra bir dizi yazı ve direktifte Başkan Mao, sosyalizmin tüm tarihi dönemi boyunca sınıfların, sınıf çelişmelerinin var olduğunu, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin baş çelişme olduğunu tekrar tekrar açıkladı. O, partimiz için hedefi proletarya diktatörlüğünde sebat ve kapitalizmin restorasyonunun engellenmesi

olan bir temel çizgi hazırladı. Başkan Mao özellikle parti içerisindeki burjuvaziye karşı mücadele sorununu tahlil etti. O, Ocak 1965 tarihli ve Sosyalist Eğitim Hareketi üzerine bir belgede şuna dikkat çekiyordu:

“Bugünkü hareketin esas saldırı hedefi, kapitalist yolu tutan parti içindeki iktidar sahipleridir.” Geçenlerde de şu açıklamayı yaptı: *“Sosyalist devrim yapılıyor ve burjuvazinin nerede olduğu bilinmiyor; O, komünist partinin göbeğindedir, onlar, kapitalist yoldaki parti iktidar sahipleri hala bu yolda gidiyorlar.”* Başkan Mao, yalnızca proletarya diktatörlüğünün nasıl sağlanacağı sorununu teorik olarak çözümlenemeye kalmamış, fakat aynı zamanda bu teoriye uygun olarak Büyük Proleter Kültür Devrimi’ni, Lin Biao ve Konfüçyüs’ü eleştirme hareketi, proletarya diktatörlüğü teorisini inceleme hareketi, *“Li Ang-şan-Moor’dan Hikayeler”* romanını eleştirme ve şimdi sağ rüzgara karşı yürütülen mücadele gibi bir dizi siyasi hareketi bizzat başlattı ve yönetti. Bütün bu hareketler proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi demektir ve proletarya diktatörlüğünün sağlanmasına ve kapitalizmin restorasyonunun engellenmesine hizmet ediyor.

Deng Siao-Ping, sosyalist toplumda sınıf mücadelesini inkar etmekle, partimizin yirmi yıllık teori ve pratiğine ihanet etmiş oluyor. Üretim araçları mülkiyetinin sosyalist dönüşümü esas itibarıyla

zafer kazandığında, O, Liu Şao-şi’nin izinden giderek **“sınıf mücadelesinin söndüğü”** teorisini savundu. O, **“sınıf çelişmeleri günümüzde hemen hemen çözümlenmiştir”**, **“sınıflar hemen hemen yok olmuştur, onun için artık sınıf mücadelesini vurgulamamak gerekir”** gibi iddialar öne sürdü. Büyük Proleter Kültür Devrimi ile onun revizyonist bakış açısında bir değişiklik olmadı. Tekrar iş başına gelir gelmez, **“üç direktifi esas halka alalım”** revizyonist programını piyasaya sürdü. Bununla sınıf mücadelesinin esas halka alınmasını reddetmiş ve partinin temel çizgisini değiştirmiş oluyordu. O, **“nasıl gün be gün sınıf mücadelesinden bahsedilebilir ki?”** gibi bir iddiada bile bulundu. Bu Marksizm’e açık ihanet demektir.

Deng Siao-Ping’in “sınıf mücadelesinin söndüğü teorisini”ni savunması, özünde proletarya diktatörlüğüne ihanet etmektir. Lenin’in belirttiği gibi: **“Proletarya diktatörlüğü sınıf mücadelesinin sona erdirilmesi değil, aksine yeni biçimlerde sürdürülmesidir. Proletarya diktatörlüğü, zafer kazanan, siyasi iktidarı ele geçiren proletaryanın, yenilen fakat yok edilmeyen, yok olmayan, direnmekten vazgeçmeyen, direnişini güçlendiren burjuvaziye karşı sınıf mücadelesidir.”** (‘Halkın Özgürlük Ve Eşitlik Şiarları İle Aldatılması’ başlıklı konuşmasının yayınlanmasına önsöz.) Proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini ret ve buna karşı mücadele

kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğünü ret ve buna karşı mücadele anlamına gelir. Proletarya diktatörlüğüne ihanet eden revizyonistler, proletarya diktatörlüğünün açıkça terk edilmesinin ve buna karşı mücadelenin yanı sıra, sık sık **“proletarya diktatörlüğü”**nü dillerine dolmak gibi araçlara başvururlar, gerçekte ise, onun devrimci özünü boşaltır, çarpıtır ve değiştirirler. Bu da onların, **“sınıf mücadelesinin söndüğü teorisini”**ni savunmalarında, proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini ve burjuvazi üzerindeki diktatörlüğünü inkar etmelerinde ve sadece devlet yönetiminde ekonomik inşadan söz etmelerinde ifadesini bulur. Bu sahtekar oyun ile onlar, proletarya diktatörlüğünün burjuva diktatörlüğü doğrultusunda bir evrimini amaçlarlar. Sovyet revizyonist kliği, **“sınıf mücadelesinin söndüğü teorisini”** gibi bir sis perdesi ardında Sovyetler Birliği’nde Lenin’in bizzat kurmuş olduğu proletarya diktatörlüğünü devirerek, o günden bu yana tekeli bürokrat burjuvazinin diktatörlüğünü uygulayagelmiştir. Liu Şao-Şi ve Lin Biao da proletarya diktatörlüğünü burjuvazinin diktatörlüğüne çevirme entrikalarında bu taktiğe başvurdular. Deng Siao-Ping, onların geride bıraktığı mirası devraldı.

Başkan Mao, sağdan esen rüzgarı eleştirirken şuna dikkat çekti: **“1949 yılında ülkede baş çelişmenin proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme olduğu tespit edildi. 13 yıl sonra sınıf müca-**

delesi sorunu tekrar ortaya atıldı, aynı şekilde durumun iyileşmeye başladığı sorunu da. Büyük Proleter Kültür Devrimi nedir? Sınıf mücadelesidir. Liu Şao-şi sınıf mücadelesinin söndüğü teorisinden söz etti, fakat kendisi bile onu söndüremedi. O, bir avuç haini ve yeminli taraftarını korumak istiyordu. Lin Biao ve Deng Siao-Ping'in piyasaya sürdükleri 'sınıf mücadelesinin söndüğü teorisi'nin gerici özünü açığa çıkarmaktadır. Deng Siao-Ping burjuvazinin proletaryaya karşı yürüttüğü sınıf mücadelesini asla söndüremedi. O, sağdan esen rüzgarın başlatılmasında başı çekti, revizyonist bir çizgi izledi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin doğru değerlendirilmesini ortadan kaldırmaya ve onunla hesaplaşmaya çalıştı. Bütün bunlar, onun burjuvazinin temsilcisi olarak proletaryaya karşı dizginsiz bir saldırıya giriştiğini ifade etmektedir. Sözleri ve yaptıklarından da görüleceği gibi, üst yapıdan ekonomik temele kadar, proletarya diktatörlüğünün sağlanmasına ve kapitalizmin restorasyonunun engellenmesine yarayan ne varsa hepsine saldırdı ve mücadele etti. Kapitalizmin restorasyonuna yarayan ne varsa hepsini alkışladı ve her bakımdan destekledi."

Başkan Mao "*proletarya, kültürün çeşitli sektörleri de dahil olmak üzere, üst yapı alanında burjuvazi üzerinde topyekün bir diktatörlük uygulmalıdır*" diye belirtti. Burjuvazi, proletaryanın ikti-

darı ele geçirmesinden sonra da kültürün çeşitli sektörleri de dahil olmak üzere üst yapı alanında halen oldukça büyük bir güce sahiptir. Bu durum tamamen değişmediği sürece, proletarya diktatörlüğü sağlanamaz. Tüm üst yapı alanlarında, sosyalist devrimin yapılıp yapılamayacağı, proletaryanın burjuvazi üzerinde topyekün diktatörlük uygulayıp uygulamayacağı, proletarya diktatörlüğünü savunmanın veya ona karşı mücadele etmenin bir kıstasıdır. Deng Siao-Ping ve onun gibileri, açıkça bilim ve teknik alanında proletarya diktatörlüğünden söz edilmemesi gerektiğini söylediler. O, var gücüyle okulların proletarya diktatörlüğünün bir aracına dönüştürülmesine karşı çıktı, eğitim, edebiyat, sanat ve sağlık hizmetleri alanında devrime karşı mücadele etti ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden önceki 17 yılda sahip olduğu revizyonist çizgisine itibar kazandırmaya çalıştı. Bütün bunlar, burjuvazinin diktatörlüğünün bu alanlarda yeniden kurulmasına yönelikti. 1974 yılı sonunda başkan Mao, tüm ülke halkına çağrıda bulunarak "*neden Lenin burjuvazi üzerinde diktatörlük uygulanmasından söz ediyordu?*" sorusunun açıklığa kavuşturulmasını istedi ve burjuva hakkının kısıtlanması sorununu ortaya attı. Bu, revizyonizmle mücadele ve ondan sakınılması için ve proletarya diktatörlüğünün sağlanmasına yönelik esaslı bir tedbirdir. Burjuva hakkı sosyalist toplumda varlığını

sürdürdü. Ve bu, burjuvazinin ve kapitalizmin sürekli ortaya çıkmalarının zemin ve şartlarını oluşturur. "*Dolayısıyla, Lin Biao gibi kimseler için, iktidara geldiklerinde kapitalist sistemi hakim kılmak kolay olacaktır.*" Burjuva hakkının kısıtlanıp kısıtlanmayacağı konusundaki tutumuyla son tahlilde, proletarya diktatörlüğüne ihanet eden Deng Siao-Ping, bu noktada da gerici özünü açığa vurdu. Onun, hararetli bir şekilde burjuva hakkını kısıtlayan sosyalist yeni şeylere kin duyması, proletarya diktatörlüğü konusundaki gerici görüşünden kaynaklanıyor.

Başkan Mao'nun tespit ettiği gibi: "*Burjuvazinin, partiye, hükümete, orduya ve kültürün çeşitli alanlarına sızmış olan temsilcileri, bir avuç karşı devrimci revizyonistlerdir; şartlar kendileri için olgunlaştığında, siyasi iktidarı ele geçirecek ve proletarya diktatörlüğünü burjuva diktatörlüğüne dönüştüreceklerdir.*" Deng Siao-Ping'in, gerici suçları ve Nisan ayı başında tezgahlanan Tien An-Men Meydanındaki karşı-devrimci siyasi olay bir kere daha Başkan Mao'nun bu tezinin son derece bilimsel ve tamamen doğru olduğunu kanıtıyor. Deng Siao-Ping'in, revizyonist bir program ve çizgiyle proletarya diktatörlüğünü burjuva diktatörlüğüne dönüştürme doğrultusundaki entrikaları teşhir edilip boşa çıkarıldıktan sonra, onun sözcülüğünü yaptığı parti içi ve dışı burjuvazi, eğitilmemiş toprak ağaları, büyük köylüler, karşı-devrimciler,

kötü ve sağcı unsurlar birdenbire proletaryaya karşı azgın bir saldırı başlattılar. Onlar, boşuna proletarya diktatörlüğüne saldırmak için Deng Siao-Ping'i Çin'in Ngy'si yapmaya, karşı-devrimci bir darbe tezgahlamaya ve burjuvazinin diktatörlüğünü kurmaya çalıştılar. Bu, Deng Siao-Ping'in, proletarya diktatörlüğüne karşı düşmanlık besleyen bütün gerici güçlerin baş temsilcisi olduğunun bir başka örneğiydi. Proletarya diktatörlüğü Çin'de başkan Mao'nun önderliğinde uzun yıllar süren devrimci mücadeleler sayesinde kurulmuş ve geniş halk kitleleri arasında derin kök salmıştır. Büyük Proleter Kültür Devrimi ile daha da sağlamlaşmış ve güçlenmiştir. Deng Siao-Ping ve bir avuç sınıf düşmanı, çırpınmış mücadelelerinde sadece kendi ayaklarına düşen bir taşı kaldırdılar. Sonuç tam bir fiyasko oldu.

II

Proletarya partileri için Marksist ekonomi-politik, çizgi ve siyasetlerini oluşturmalarında önemli bir teorik temeldir. Proletarya diktatör-

lüğü teorisi, Marks'ın kapitalist üretim ilişkilerinin gelişme yasalarının tahlilinden çıkardığı zorunlu bir sonuçtur. Deng Siao-Ping, yalnızca proletarya diktatörlüğü teorisine değil, fakat aynı zamanda Marksist ekonomi politığın temel ilkelerine de ihanet etti.

Marks ve Lenin, evrenin temel yasası olan zıtların birliği yasasından hareketle sosyalist toplumu derin bir tahlille tabi tuttular. Onlar, sosyalist toplumun henüz eski toplumun izlerini taşıdığını ve tüketim maddelerinin dağıtımında burjuva hakkının henüz varlığını sürdürdüğünü üzerine basa basa açıkladılar. Ayrıca Lenin şu noktaya dikkati çekti: "...sadece burjuva hakkı değil, aynı zamanda burjuvazisiz burjuva devleti de varlığını sürdürmektedir!" (Devlet ve Devrim, Lenin)

Başkan Mao, Lenin'den sonra edinilen pratik tecrübeleri özetledi, sosyalist toplumda üretim ilişkilerini derin bir şekilde tahlil ederek Marksist ekonomi politığı geliştirdi. O, şu açıklamayı yaptı: "...sosyalist üretim

ilişkileri kurulmuş bulunuyor. Bunlar üretici güçlerin gelişmesine uygun düşmekle beraber mükemmel olmaktan uzaktır." ('Halk içindeki çelişkilerin doğru ele alınması üzerine') Teoriye ilişkin önemli direktiflerinde Başkan Mao, şunları belirtti: "*Tek kelime ile Çin sosyalist bir ülkedir. Kurtuluşun önce büyük oranda kapitalistti. Şimdi bile sekiz dereceli bir ücret sistemi, herkese yaptığı işe göre dağıtım ve para karşılığında değişim uygulanmaktadır; bütün bunlar eski toplumdan pek farklı değildir. Farklı olan mülkiyet ilişkilerindeki değişikliklerdir.*" "*Bugün ülkemizde diğer şeylerin yanı sıra meta sistemi de sekiz dereceli ücret sistemi olarak eşit değildir. Proletarya diktatörlüğü altında bunlar sadece kısıtlanabilir.*" Bu bilimsel tezler, sosyalist toplumda üretim ilişkileri ile üretici güçler arasındaki çelişkinin ifadesi, iki sınıf, proletarya-burjuvazi arasındaki mücadeledir: "*Herkese yaptığı işe göre dağıtıp, aynı değerlerin mübadelesi ve insanlar arasındaki ilişkilerde varlığını sürdüren*

Burjuvazi, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra da kültürün çeşitli sektörleri de dahil olmak üzere üst yapı alanında halen oldukça büyük bir güce sahiptir. Bu durum tamamen değişmediği sürece, proletarya diktatörlüğü sağlamlaştırılmaz.

burjuva hakkı da özel mülkiyetin belli kalıntılarının yanı sıra yeni burjuva unsurların oluşması için gerekli zemin ve şartların bir parçasıdır; revizyonizmin toplumsal temelini parçalamak ve burjuvazinin var olamayacağı ve yeniden ortaya çıkamayacağı şartları hazırlamak için proletarya diktatörlüğünde burjuva hakkının kısıtlanması zorunludur.” Başkan Mao’nun bu sözleri, uzun zamandan beri ekonomi politik alanında var olan metafizik görüşleri çürüterek her türden revizyonist anlayışa ağır darbe indirdi.

Revizyonistler daima, üretim araçları mülkiyetinin sosyalist dönüşümünün gerçekleştirilmesinden sonra, üretim ilişkileri ve üst yapıya ilişkin devrimin sona erdiğini iddia ederler. Ve dolayısıyla derler ki, üretici güçlerin gelişmesi en önemli hatta biricik görevdir. Deng Siao-Ping üretici güçler teorisinin inatçı bir propagandacıdır. Daha 1956 yılında O, Liu Şao-Şi ile birlikte ülkede baş çelişmenin **“ilerici sosyalist sistem ile toplumun geri üretici güçleri arasındaki çelişme”** olduğunun ve **“devrim esas itibarıyla tamamlandığından, gelecekteki görevin inşa görevi olduğu”**nun reklamını yaptı. Geçen yıl yeniden üretici güçler teorisini piyasaya sürdü ve bu teoriyi kendi revizyonist çizgisinin teorik temeli olarak ele aldı. O, **“üç direktifi esas halka alalım”** programını ortaya atarak, sınıf mücadelesinin esas halka olduğunu reddetti. Deng Si-

ao-Ping, üretici güçler teorisine (tarım, endüstri, savunma, bilim ve tekniğin modernleştirilmesi olan) dört modernleştirme etiketini yapıpıştırarak bir **“ekonomi kasırgası”** ile bir **“uzman faaliyet kasırgası”** estirmek için çağrıda bulundu. Gerçekte ise o, proletarya diktatörlüğü teorisini inceleme hareketini bir kenara fırlatmaya, böylece burjuva hakkını korumaya ve burjuvaziye, özellikle de parti içi burjuvaziye kan sağlayan ekonomik temeli muhafaza etmeye çalıştı.

Üretici güçler teorisine, sosyalist toplumda üretim ilişkileri ile üretici güçler, üst yapı ile ekonomik temel arasındaki çelişmenin var olmaya devam ettiğini ve üretici güçlerin çeşitli unsurları arasında belirleyici olanın şeyler değil, insan faktörünün olduğunu temelden reddeder. Dolayısıyla, üretici güçlerin ancak ve ancak sınıf mücadelesi esas halka alınarak ve proleter siyasete sarılarak, sosyalist devrimin esaslı uygulanması ve kitlelere güven temelinde ve kitlelerin harekete geçirilmesi sayesinde geliştirilebileceğini reddeder. O, kapitalizmin izlerinin sosyalist üretim ilişkilerinde var olmaya devam ettiği ve sosyalist üretim ilişkilerinin gelişmesi için iki imkanın bulunduğu gerçeğini inkar eder: Proletarya devriminin sürdürülmesinden yana olmaz, burjuva hakkını kısıtlamaz ve parti içi burjuvaziye karşı mücadele etmezse, sosyalizm sadece komünizme doğru ilerlememiş olmakla kalmaz, aynı zamanda yeni-

den kapitalizme dönüşür. Açıkta ki, Deng Siao-Ping’in üretici güçler teorisinin peşinden gidecek olsak, kurulu sosyalist üretim ilişkilerinin paramparça olmasının yanı sıra üretim ilişkilerinde varlığını sürdüren ve eski toplumdakinden pek farklı olmayan şeyler de ebediyen korunur ve geliştirilirler. Böylece kapitalizm ve yeni burjuva unsurlar bu zemin üzerinde, -burjuva hakkı üzerinde- daha çabuk filiz verir ve kapitalizmin restorasyonu için gerekli toplumsal temel yaratılmış olur.

Deng Siao-Ping’in hoşuna giden cümlelerden biri de şu cümle idi: **“Kedi, beyaz olmuş kara olmuş fark etmez, fare yakalayan kedi iyi kedidir.”** Bu cümle birçok makaleden daha özlü bir biçimde üretici güçler teorisinin revizyonist özünü dile getirmektedir. Başkan Mao, Deng Siao-Ping’i eleştirirken şuna dikkat çekti: **“Bu adam sınıf mücadelesini kavramıyor, bu esas halkadan hiç bahsetmiyor. Demek ki hala ‘beyaz kedi, kara kedi’, emperyalizm ile Marksizm arasında ayırım yapmıyor.”** Deng Siao-Ping, revizyonist ve emperyalist fikirleri gözbebeği gibi korudu. Maddi teşvik, kâra önem verilmesi, yabancı olan şeylere tapma felsefesi, etek yalama vs. gibi şeyler, onun için vazgeçilmezdi. Deng Siao-Ping’in revizyonist çizgisinden hareketle, sosyalist üretimi geliştirmek asla mümkün değildir. Yalnızca sosyalizm, yalnızca Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi Çin’i kurtarabilir. Tarih ve olgular bu-

nun böyle olduğunu çoktan kanıtladı. Bu bakımdan Deng Siao-Ping'in, üretici güçlerin sözümlerine ona gelişmesi ve dört modernleşirmenin gerçekleştirilmesi üzerine kopardığı feryat bir aldatmacadan ibarettir ve onun gerçek niyeti kapitalizmin restorasyonu. Aramızdaki ayrılık noktaları, dört modernleşirmenin gerçekleştirilip gerçekleştirilmeyeceği, üretici güçlerin geliştirilip geliştirilmeyeceği noktasında değil, daha çok sosyalist yolda mı yoksa kapitalist yolda mı yürüneceği noktasında toplanmaktadır.

Deng Siao-Ping, burjuva hakkını daha da güçlendirmek ve genişletmek amacıyla maddi teşvikin reklamını yaptı. Maddi teşvik üzerine olan teori, revizyonist ekonomi politığın önemli bir yönüdür. Sovyet revizyonist örnek kliği, imtiyazını korumak, hayasızca Sovyet proletaryasının emeğinin ürününe el koymak ve sömürüyü haklı çıkarmak için daima bu teoriden yararlandı. Aynı zamanda, emekçileri mücadele azimlerini kaybetmeleri ve

baskı ve sömürüye boyun eğmeleri için burjuvazinin çıkarıcı yoz düşünceleri ile doldurdular. Lenin şuna işaret etti: **“Opportunizm ile sosyal-şovenizmin ekonomik temelleri ayındır; ayrıcalıklı işçilerin önemsiz bir tabakası ile kendi ulusal burjuvazilerinin, egemen ulus durumundan yararlanarak öteki ulusları soymasından paylarına düşecek kırıntılar...”** (‘Sosyalizm ve Savaş’)

Sosyalist toplumda revizyonizmin oluşumunun bir sınıf temeli ve ekonomik şartlarını korumak ve genişletmek amacıyla maddi teşvikin reklamını yaptılar. Bu, işçiler, köylüler, devrimci kadrolar ve devrimci aydınların çıkarlarına tamamen zıttır. Başkan Mao'nun belirttiği gibi **“siyaset kumanda edendir, candır.”** **“Siyasi faaliyet her türlü ekonomik faaliyetin can damarıdır.”** Yirmi yıllık pratiğimizin de kanıtladığı gibi, ancak ve ancak proleter siyasete sarılarak gerçekten geniş halk kitlelerinin sosyalist inisiyatifi geliştirebilir ve sosyalizmin geniş yolunda onlara önderlik edebiliriz. Bunun karşısında maddi teşvikin savunulması, yalnızca burjuva hakkının genişletilmesine ve özel mülkiyet düşünce eğilimine sürükler; sonuç olarak giderek sosyalizmden uzak-

laşır ve kapitalizme doğru yol alırız. Sovyetler Birliği'ndeki durum bunun aynasıdır. Orada, maddi teşvikin girmedeği delik kalmamış ve sonuçta bir avuç teknelci bürokrat kapitalistin zenginleşmesi karşısında geniş emekçi kitleler daha fazla yoksulluğa itilmişlerdir. Maddi teşvikten hangi sınıfın yarar sağladığı ve hangi sınıfın sıkıntı çektiği ve bu durumda söz konusu olanın Marksizm mi yoksa revizyonizm mi olduğu açık değil mi? Deng Siao-Ping bütün gücüyle maddi teşvike sarılıyor. Bu, onun Marksizm'e ihanet ettiğinin ve revizyonist olduğunun açık bir delilidir.

III

Siyasi çizgiler arasındaki mücadele genellikle felsefi alandaki iki çizgi mücadelesine bağlıdır. Çen Du-Siyu ve Vang Ming'den Liu Şao-Şi ve Lin Biao'ya kadar partimiz içindeki tüm oportünist çizgilerin elebaşları, felsefi alanda Marksist diyalektik ve tarihi materyalizme ihanet ettiler, idealizm ve metafiziği oportünist çizgilerinin temeli olarak aldılar. Deng Siao-Ping de aynı şeyi yaptı. Felsefi alanda Marksizm'e ihanetinin açık belirtisi, idealizm ile materyalizme karşı mücadele etmesi ve eklektisizmi diyalektiğin yerine ge-

Revizyonistler daima, üretim araçları mülkiyetinin sosyalist dönüşümünün gerçekleştirilmesinden sonra, üretim ilişkileri ve üst yapıya ilişkin devrimin sona erdiğini iddia ederler. Ve dolayısıyla derler ki, üretici güçlerin gelişmesi en önemli hatta biricik görevdir.

çirmesidir.

Marksistler daima tarihi yaratanın halk kitleleri olduğu fikrini savunmuşlardır. Başkan Mao'nun söylediği gibi *“halk ve yalnızca halk dünya tarihini yaratan itici güçtür.”* (Koalisyon hükümeti üzerine.) Ayrıca şunu da belirtti: *“Gerçek kahramanlar kitlelerdir, bizlerse ekseriyetle gülünç duruma düşecek kadar safız.”* (‘Köyde ilişkilerin araştırılması’na önsöz.) Çalışma ve planlama gibi yaptığımız, aslında halk kitlelerinin taleplerinin yansımından başka bir şey değildir. **“Kitlelerden kitlelere”**, bu bizim temel yönetme metodumuzdur. Aynı zamanda, dünyayı materyalist diyalektik ile uyum içerisinde tanımamız ve değiştirmemiz için biricik doğru ideolojik çizgidir. Bu Marksist-Leninist çizginin aksine bütün revizyonistler tarihi idealistlerdir. Onlara göre tarihi köle değil de, onların yerine bir kaç kahraman yaratmıştır. **“Gerçek kahraman kitlelerdir”** gerçeğini asla kabul etmezler. Kitle hareketlerinden çok korkarlar ve bir hareket başladığında da tüm araçlarla onu bastırmaya çalışırlar.

Bu anlamda Deng Siao-Ping muazzam bir gövde gösterisinde bulundu. Tarımın sosyalist dönüşümü sırasında kooperatifleşmeye karşı savaştı. Liu Şao-Şi ile birlikte Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin başlangıcında burjuva gerici bir çizgi izleyerek devrimci kitleleri baskı altına aldı. Şimdi de alınan doğru kararları ortadan kaldırmaya yönelik sağ rüzgarı

estirmeye başladı. Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni inkar ederek sosyalist yeni şeyleri reddetti ve tüm yürekten işçi sınıfına ve diğer emekçilere dayanılmasına karşı çıktı. Böylece kendisini bir tarihi idealistten çok daha fazla açığa çıkardı.

Marksist felsefe zıtların birliği yasasının, evrenin temel yasası olduğu görüşünü savunur. Birbirleri ile çelişen zıtların arasında hem birlik hem de mücadele vardır, ve bu da şeylerin gelişmesine yol açar. Karmaşık bir şeyin gelişme sürecinde bir dizi çelişki vardır ve bunlardan birisi baş çelişkiyi oluşturur; baş çelişkinin varlığı ve gelişmesi, diğer çelişkilerin varlığı ve gelişmesini belirler veya etkiler. Toplum temel yasanın ışığında ele alındığında, sosyalist toplumda ülke içinde baş çelişkinin proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki olduğu görülür. Bu baş çelişki sıkıca kavrandığında ve proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi esas halka alındığında her şey rayına oturur ve tüm diğer çelişkiler doğru bir tarzda çözümlenebilir. Deng Siao-Ping, utanmadan bu temel teoriyi değiştirerek esas halkanın yerine birlik ve istikrara ve ekonominin gelişmesine önem verdi. Böylece baş çelişkiyi ve zıtların birliği yasasını –bu temel yasayı reddederek eklektisizmin çıkmaz sokağına girdi.

Eklektisizm revizyonizmdir. Deng Siao-Ping, üç direktifi de aynı kefeye koymuş, siyaseti ekonomi ile aynı seviyede ele alarak siyaseti uzman bilgi ve teknik ile

özdeşleştirmiş ve sofist bir tarzda baş çelişkiyi ve çelişkinin başlıca yanını hasır altı etmiştir. Buharin'i eleştirisinde Lenin şuna işaret ediyordu: *“Hem biri hem diğeri,” ‘bir yandan-diğer yandan’- bu, Buharin'in teorik pozisyonudur. İşte eklektisizm budur.* (Bir kere daha sendikalar, şimdiki durum ve Troçki ve Buharin'in hataları üzerine') Bu sözler tam bir Deng Siao-Ping betimlemesidir. Bu olgu, revizyonistlerin zavallı tabiatlarını ortaya koymaktadır. Esasen onlar, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesinin teorik olarak çoktan çözümlendiği sorunları bir yana itmek ve onları revizyonist teori ile değiştirmek istiyorlardı. Fakat revizyonizmi uygulamak işçiler, köylüler, askerler, devrimci kadrolar ve devrimci aydınların, yani halk kitlelerinin yüzde 95'inin çıkarlarına zarar vermektedir. Bu, halkın iradesine aykırıdır. Revizyonistler açık tavır almaya cesaret edemediklerinden eklektisizmi uyguladılar, zira *“Marksizm'in oportünist tahrifatı ile diyalektik eklektik tahrifatı sayesinde kitleler en kolay bir şekilde aldatılabiliyor.”* (Lenin, Devlet ve Devrim) Fakat sınıf mücadelesinde giderek daha fazla bilinçlenen geniş halk kitlelerinin karşısında revizyonistlerin taktikleri tamamen yararsızdır.

IV

Lenin'in belirttiği gibi *“Oportünistlerin biçimsel olarak işçi partilerinden oluşları,-objektif olarak onların, burjuvazinin siyasi bir*

müfrezesi, onun etkisinin yükselticisi, onun işçi hareketi içindeki ajanları olduğu gerçeğini asla ortadan kaldırmaz” (II. Enternasyonalin çöküşü) Oportünistler ve revizyonistler, burjuvazinin çıkarlarının savunan siyasi çizgiyi sürdürmek için sürekli Marksizm’in üç unsuruna saldırmakta ve onları değiştirmektedirler. Bernstein’dan bugünkü Sovyet revizyonist dönem klişe kadar hepsi, Marksizm’in eskidiği bahanesi altında Marksizm’e topyekün ihanet ettiler. Liu Şao-Şi ve Lin Biao’nun başarısızlığından sonra bu sefer de Deng Siao-ping olumsuz öğretmen olarak sahneye çıktı. **“Boş laf yerine yeni şeyler söylemek gerekli”** diyen O değil miydi? Yukarıdaki değerlendirmeden de görüleceği gibi, onun **“boş laf”** ile kastettiği Marksizm’in temel ilkeleri ve **“yeni şeyler”** ile kastettiği de **“sınıf mücadelesinin söndüğü teorisi”** ve üretici güçler teorisi, idealizm, eklektisizm, diğer revizyonist pislikti. Bu **“teoriler”**, sınıf düşmanlarının elinde proletarya diktatörlüğüne karşı saldırılarında bir silah haline geldiklerinde,

Çalışma ve planlama gibi yaptığımız, aslında halk kitlelerinin taleplerinin yansımından başka bir şey değildir. “Kitlelerden kitlelere”, bu bizim temel yönetme metodumuzdur. Aynı zamanda, dünyayı materyalist diyalektik ile uyum içerisinde tanımamız ve değiştirmemiz için biricik doğru ideolojik çizgidir.

karşı devrimci siyasi Tien an-men Meydanı olayında da görüldüğü gibi, en gerici ve en adi siyasi sloganlara dönüştüler. Olayı tazgahlayan bir avuç karşı-devrimci **“gerçek Marksizm-Leninizm’i istiyoruz”** diye feryat etti. Komünizme ve halka karşı amansız bir kin besleyen bu gericilerin istediği şey, saf revizyonizm ve faşizmdi. Onlar, saldırılarının esas yönünü büyük önderimiz Başkan Mao’ya ve başında Başkan Mao’nun bulunduğu Parti Merkez Komitesine yönelttiler ve Deng Siao-ping’i destekleme bayrağını gönderdiler. Bütün bunlar bu karşı-devrimcilerin **“izm”**lerinin Deng Siao-ping’in revizyonizmi olduğunu gösteriyor. Bu, Deng Siao-ping’in Marksizm’e topyekün ihaneti ve revizyonizmi uygulaması ile parti içi ve dışı burjuvazinin ve ülke içindeki ve dışındaki sınıf düşmanlarının çıkarlarını temsil ettiği gerçeğini daha açık bir şekilde ortaya çıkarmaktadır.

Şimdiki durumda sağdan esen rüzgara karşı verilen mücadele büyük zafer kazanmıştır. Parti Merkez Komitesi, büyük önderimiz Başkan Mao’nun önerisi üzerine Deng Siao-ping’i parti içi ve dışı olmak üzere tüm görevle-

rinden azletme kararını almıştır. Bu, devrimci kitlelerin mücadele ruhunu son derece yükseltmiş ve sınıf düşmanlarının gerici küstahlıklarını gözle görülür bir şekilde sındırmıştır. Fakat mücadele henüz sona ermemiştir. İdeolojik, yani teorik açıdan, Deng Siao-ping’in revizyonist çizgisini derinlemesine eleştirmek hala yerine getirmemiz gereken önemli bir görevdir.

Lenin’in belirttiği gibi, Marks’ın öğretisi **“yaşadığı sürece, her adımı mücadele yolu ile kazanmak zorunda kalmıştır.”** (‘Marksizm ve revizyonizm’) Burjuvazi ve revizyonistler, Marksizm’in ilerlemesi ve zaferleri karşısında asla seyirci kalmayacaklardır. Onlar, Marksizm’e karşı saldırılarını mutlaka sürdürecekler ve onu değiştirmenin yollarını arayacaklardır. Ancak tarihin de kanıtlandığı gibi Marksizm, revizyonizme karşı her mücadeleden daha da çelikleşerek ve güçlenerek çıkmıştır. Marksizm, tam da revizyonizme karşı mücadele içinde durmadan ilerliyor. Revizyonizm ve onun temsil ettiği burjuvazi yozdur ve yok olmaya mahkumdur.

“Peking Rundschau” 8 Haziran 76, Sayı: 23

Yunan komünistlerinin önderliğindeki 1944 ulusal direniş tarihinden belgeler

[Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in Yayınladığı İki Belge]

Yayınlamakta olduğumuz belgeler **Duvarların Ardında** yayınevi tarafından, **Kasım 2004** tarihinde “**Kızıl Aralık, dönemin metinleri**” başlığı ile Yunanistan/Atina’da 1. baskısı yapılarak yayınlanan kitaptan çevrilmiştir. Çevirilen belgelerin okurlarımız tarafından daha iyi anlaşılması açısından, broşüre yayınevi tarafından yazılan giriş bölümünü de olduğu gibi yayınlıyoruz.

Çevirinin daha bütünlüklü olması için bazı devrik cümleleri aslına bağlı kalarak düzeltme yoluna gittik. Yine bazı ifadeler Türkçe okurlar tarafından daha iyi anlaşılması için düzeltildi. Ancak büyük oranda birbir çeviriye bağlı kaldık. Türkiye devrimci demokrat kamuoyunun Yunanistan iç savaşına ilişkin daha fazla ve kuşkusuz ki doğru bilgi sahibi olması açısından, yayınlamakta olduğumuz bu tarihsel belgelerin büyük önem taşıdığı düşüncesindeyiz. Bu önemden hareketle okurlarımızın bu belgeleri dikkatli ve irdeleyici bir gözle okumasında yarar vardır. Öte yandan belgeleri uzunluğundan kaynaklı, üç bölüm halinde yayınlamayı uygun bulduk. Okurlarımızın bu yaklaşımımızı anlayışla karşılayacağını umuyoruz. Belgeleri yayınlayarak bizlerin ve Türkiye devrimci demokrat kamuoyunun bilinçlenmesine vesile olan Yunan komünistlerine ve yayınevine teşekkürlerimizi belirtiyoruz.

Aralık Direnişi'nin tüm halka ait olduğunu hiçbir onurlu insan reddedemez. Kafandaris bey özellikle: “Eğer halk beraberlerinde olmasaydı, yarım saat bile tutamazlardı” diye belirtmişti. EAM'ın ve ELAS'ın halkla olan bağları, kurtuluş savaşı mücadelesinde ve onu takibeden 50 kurtuluş günlerinde dövülmüştü. Aralık'ta halk ve ordu kopmaz bir birliklik bağıyla bağlandılar. Skobi ve hafiyeler, kararlı ve hazır tüm bir halkı her zaman ve her yerde göğüslemek zorunda kaldılar. Bundan ötürü İngilizlerin savaş makinasının büyük bir ağırlığı, ön hatlardaki savaşçılara ama ayrıca halk semtlerinin silahsız halkına döndü. ELAS'ın hiç bitmeyen besleyicileri, hastabakıcıları, moral verenleri, yedekleri oralarda bulunuyorlardı. Ve kara/deniz toplarının namluları oralara doğru döndüler, RAF'ın roketatarları oralarda ölüm tohumunu ektiler. Halk yokedilmeliydi! ÇÜNKÜ HALK BİR BÜTÜN HALİNDE HALK KARŞITI PROJELERİNE ENGEL OLUYORDU.

Bu net soruya, yani “sol, komünist miraslarla desteklenmeye ihtiyaç duyuyor mu?” sorusuna cevabımız dolambaçsız bir olumluluktur, ve bundan ötürü de mevcut yayının adımını attık. Bu cilt 1944 Aralığı Atina çatışmasından hemen sonra yazılan 2 metni de içeriyor ve bu metinler delillere dayalı bir yöntemle gerçeği, tecrübeyi ve yaşananları, İngilizlerin ve Almanların işbirlikçilerinin yaydıkları yalanlar ve mitlerle yüzleştiriyor.

I. BÖLÜM

KIZIL ARALIK (Dönemin metinleri)

Giriş:

Amerikalıların Irak'taki emperyalist işgaliyle birlikte işgal güçlerinin, bir çok şeyden bağımsız olarak, yoğunlaşan ve genişleyen Irak halkının direnişini, çok bileşenli Irak toplumunda var olan veya olmayan karşıtlıkları abartarak, çarpıtarak bir iç savaş gibi gösterme telaşında olduğunu gözlemliyoruz. Elbette bu taktik sadece Amerikalılara özgü ve bugün kullanılan, parlak bir fikir(!) değildir, geçmişte de bir çok defa gerek askeri işgalin gerekçelendirilmesi amacıyla gerekse de gerçek iç savaş koşulları yaratılarak aynı taktik kullanılmıştır: Böylelikle yabancı askeri birliklerin, sözde kaçınılmaz işgalleri mümkün olmaktadır.

Son yılların uluslararası alandaki başka örneklerini geçerek, İkinci Dünya Savaşı döneminde Alman Nazi işgalci güçlerinin Yunan halkının çeşitli biçimlerdeki direnişini ve EAM-ELAS-EPON'un¹ örgütlü öncülüğünü terörist eylemler olarak sunmaya çalıştığı (şimdiki ardılları ne kadar da sıkıcı tekrarlamaktadır?) ama öbür yandan ulusal kurtuluş mücadelesini bir iç savaş çatışmasına dönüştürebilmek amacıyla halk hareketinin sınıfsal ve ideolojik düşmanlarını seferber etmeye çalıştığı, 1940'lardaki bizim olaylarımıza dönelim. Aslında her iki arzularında da başarısız oldular, tıpkı eğer KKE² liderliğinin oportünist çıkmazlarından ötürü siyasi beklentisizliği ve uzak görüşsüzlüğü olmasaydı Amerikalıların ve İngilizlerin başarısız olabilecekleri gibi.

Öyleyse halkın ezici bir çoğunluğunun memleketin kurtuluşunu destekleyip, aktif katılım sağladığı ama doğuştan bağımlı burjuva sınıfının, acınacak azınlığın daha ilk anda işgal güçleriyle işbirliğine girdiği ve siyasi liderliğinin eski efendilerinin çatısı altında yurtdışında sığınak bulduğu bu durumda hangi iç çatışmadan sözedebiliriz?

Herhangi birisi karşı çıkarak, bunların bilinen gerçekler olduğunu ileri sürebilir. Gerçekten, sınıfsal düşmanı hiç olmazsa ideolojik boyuttan geri çekilmeye zorlayan Albaylar Cuntası'nın düşüşünden sonra; Hareket'in ısrarlı mücadelesinden ötürü o döneme ilişkin çarpıtlamalar ve yalanlar yeni kuşakların bilinçlerinde yıkıldılar. Fakat, 1990'ların başlarında komünist hareketin yenilgisi tamamlandığında, elbette ki sınıf düşmanının, bir kısım belirli ideolojik alanlarda za-

ferinin özünü değiştirmeye çabalamaması tuhaf olurdu. Karşı saldırı, (rövanş deyin buna isterseniz), evvela ve özellikle tarihin tekrar yazımından geçer, çünkü bu, kazananların egemenliklerinin koşullarının kabulünü kalıcılaştıran, kazananların egemen sözlerini yeni anlatımlarda yazıma döktükleri değişmez bir taktiktir. 1940 dönemi, gelecek süreçler açısından sınıf çatışmasının özünün belirlendiği bir dönüm noktasını teşkil eder, bundan ötürüdür ki değişik siyasi yapıların beklenti ve tercihlerine bağlı olarak siyasi olayların politik yorumu birçok defa değişti(!) Aşağıdaki örnek oldukça belirleyicidir. Fırtınalı yaşamı içerisinde, gerilla savaşları dönemlerinde Yunanistan'dan geçen bir Türk emektar mücadelecisi ET3'ün³ yakın dönem programlarından birinde takdim edildi. Bu Türk mücadelecisi⁴, gerek birinci gerekse de ikinci gerilla savaşları dönemlerinde Türk, Yunan ve Pomak mücadelecilerden oluşan gerilla birliklerinde Trakya'da savaştı. 1980 dönemleri içinde, o yıllara ilişkin anılarını yayınladı, o zamanlar bunların Yunanca'da da yayınlanmasını arzuluyordu. Fakat, hareketin iki egemen kanadının sempazitanı olan hiçbir yayınevi, yayınlamayı kabul et-

medi. Tuhaf mı? Eğer temel bir parametreyi hesaplırsak, yani eğer Türk mücadelecileri açısından dönemin mücadeleleri birbirlerine bağımlı ve parçalanamazlarsa ve Nazi işgaline karşı olan ulusal kurtuluş mücadelesini Amerikan-İngilizleri'ne ve kralcı faşistlere karşı olan halk kurtuluş mücadelesinden ayırmazsak, hayır elbette. Ama başarısız oldu, çünkü sosyal demokrasiyle sıkı sıkıya bağlı revizyonizmin iki kanadı o dönem sadece 1940-1944 Direnişi'nden söz ediyorlar, silahlı mücadelenin devamını "Zahariadis ve Stalinci kadroların hataları" olarak sunuyorlardı. Bilindiği gibi daha sonraki on yıllarda Sovyetlerin yardımıyla, partilerini lağvedip, askeri cunta ile kovacak olan bunlardı.

Ama şans döndü ve bugün yeni gerici itilafın önünde tüm bir halk mücadeleleri döneminin savunulma çabasının sevimsiz rolünde buldular kendilerini. Bu çaba istemsiz ve cılız bir girişimden ibarettir, daha farklı olması da beklenilemezdi zaten. Çünkü en başta şiddetli bir özleştirici sürecinden geçmeleri gerekirdi, ama bu da onların siyasi fizyonomilerinin ötesinde bir şeydir. Her neyse, öyle veya böyle şu an için önemli olan gerici karşı saldırının göğüslenmesi ve ce-

vaplanmasıdır.

Ne sürpriz ki, son yılların modası, revizyonist yöntemlerle teçhizatlandırılmış bir şekilde Amerikan üniversitelerinin kürsülerinden saldırarak tarihi yeniden yazmaya çabalamaktır. İç Savaş ne zaman başladı öyleyse? 1946'da mı yoksa 1943'te OPLA, Argolida'da işbirlikçi sorumluları cezalandırmaya başladığında mı, yoksa 1944 Aralığı'nda mı? Yoksa Çolakoğlu imzaladığında mı, yoksa Akronafplia'daki komünist tutsaklar Almanlara teslim edildiğinde mi? Tüm bu tarihler, önceden belirlenmiş ideolojik yaklaşımların ve biçimlendirmelerin bir dayatma aracı olarak görülüp göğüslenildiğinde anlam kazanmaktadırlar. Ayrıca, Yunanistan'da sağ düşünce her zaman ılımlılığı ile biliniyordu, öyleyse bugünkü temsilcilerinin de bu kuraldan bağımsız olmadığı düşünüldüğünde bu yaklaşımları daha da anlaşılabilir. (Örneğin Sthati Kaliva olayı.) Şu bir gerçek ki tüm bu sorunlar, tarih yazımının ve yöntem biliminin alanıyla sınırlanamaz ve sınırlanmamalı, fakat sosyal antropoloji ve tarih alanlarındaki kötüye kullanılmış yeni yaklaşımları vurgulamayı gerektirmektedir. Jacques Le Goff'u anımsayalım biraz "öylesine uğraş veren ruhlar, tarihi ve hafızayı

özdeşleştirmeye çabalyorlar ve hafızayı herşeye uyan maydanoza çeviriyorlar”, ama az önce belirtildiği gibi, böyle değiller miydi her zaman? Bir taraftan 1940’ların Direniş ve İç savaş olarak ayrımını suni olarak kabul edip öbür taraftan “direnişsel mit”in aşılması ihtiyacını kıyaslayanlarla yüzleşmek de bir o kadar önemlidir. Çünkü, burada “mit” kavramıyla belirlenen tarihin “_____”⁵ canlandırılması ise, (öyleyse bu pek açık belirtilmiyor) ya da eğer anlatım çerçevesi tecrübe ve yaşananlarla belirlenen “gerçek anlatım” yada “sunî anlatım” yani roman ise önemlidir. Ama bilinçli belirsizlikler net cümlelerle beraber gidiyor: “Komünizm gerçekleştirilebilir bir ihtimal olarak değil de tarih olarak tanımlanarak, sol niçin bu türden (Komünistvari) miraslarından mahrum bırakılmasın?” (Andonis Liakos)

Bu net soruya, yani sol, komünist miraslarla desteklenmeye ihtiyaç duyuyor mu sorusuna cevabımız dolambaçsız bir olumluluktur ve bundan ötürü de mevcut yayının adımını attık. Bu cilt, 1944 Aralığı Atina çatışmasından hemen sonra yazılan iki metni de içeriyor ve bu metinler delillere dayalı bir yöntemle gerçeği, tecrübeyi ve yaşananları, İngilizler’in ve Almanlar’ın işbirlikçi-

lerinin yaydıkları yalanlar ve mitlerle yüzleştiriyor. İkinci metnin başlığı oldukça karakteristik; Sovyetler Birliği döneminde Gembels’in kaba yalanlarının bugün sağ ve sol çevrelerce komünistlerin suçlarına ilişkin sözde yeni kanıtlar olarak üretilmesini bize anımsatan **Yunan Katin**’i. Bunun bir benzeri de OPLA’nın sözde suçları için oluyor. Bu metinlerde bir defa daha dönemin olaylarının politik analizindeki ısrar ve ayrıca aktif öznelerin yani memleketlerinde ve yaşamlarında her türlü tirana karşı mücadele veren halk mücadelelerinin sundukları belge ve kanıtların sıkı kullanımı tespit edilebilir. Her ne kadar siyasal değişiklik dönemlerinde, 1976’da **Tarihsel Yayınları** tarafından **Doğu Semtleri** olarak ve 1977 Ocak ayında **Proletarya Bayrağı**’nın devamında **Yunan Katin**’i olarak tekrar ya-

yımlanmışlarsa bile, bu metinler nadir olmakla birlikte ne yazık ki yeni kuşaklarca bilinmemektedir. Bu yeni basımı; *onurlu mirasımız ve ideolojik mücadelemizin aracı olarak özverili bir şekilde yorumladığımız dönemin halk mücadelecilerine şeref borcu olarak görelim, çünkü sosyalizm bizim için olabilir bir ihtimal olmaktan çıkmadı.*

Bu mevcut basım için; 1944 Aralığında **Doğu Semtleri** (KOA’nın 6.Kol’unun yayını, 1945) başlığında **Tarihsel Yayınlarının** 1976’daki yeni baskısını ve **Yunan Katin**’i başlığında da **Rigas Yayıncılığının** 1945’teki birinci baskısını kullandık. Tek düze yazım kullanımı ve belirgin matbaa hatalarının düzeltilmesi dışında, ilk basımlarının grameri ve sözdizimi korundu.

Duvarların Ardında
Yayınevi
Kasım 2004

**1944 ARALIK-
DOĞU SEMTLERİ**

Önsöz

Aralık dört yıllık ulusal kurtuluş mücadelemizin tamamlayıcısı ve devamı gibi geldi. Bundan ötürü Doğu Semtlerinin tüm işgal süreci boyunca oynadığı rolü oynamaması tuhaf kaçardı. Bu kitapta, tüm Yunanistan ve Atina Halkı’nın mücadelesinin çerçevesi içerisinde bu rolü konuşlandırmaya çalışacağız.

Alıntısını yapacağımız bilgileri Aralık mücadelecilerinin notlarından, günlüklerinden ve bu destanı yakından takip edenlerden aldık.

Bugüne kadar çok şey yazıldı ve daha da yazılacak. Aralık Halk Direnişi'nin görkemi azalmadı, azalmayacak. Aksine geçen yıllarda gerek yurt içinde gerekse de yurtdışında yaşananlarla daha bir güçlendi. Aralığın görkemi, halkların özgürlük ve demokrasi yolundaki mücadelesini faşizmin artıklarına karşı aydınlattı. Onları daha bir dikkatli kıldı, onlara kazanımlarını kıskançlıkla korumalarını öğretti, onları nihai zafere kadar bekleyen zorlu mücadeleler için hazırladı.

Aralığın yakıcı ateşi⁶; İran Azerbaycan'ın kayalıklarını, Surabayas'ın dar sokaklarını, Mançurya ovalarını aydınlatan ateştir. Kahraman halkımızın plütokratik oligarşiye ve kralcı faşizme karşı verdiği sert mücadeleyi

aydınlatan ateştir. En iyi çocuklarımızın bedenleriyle ve barakalarımızın tahtalarıyla bu meşaleyi yakan bizler, omuzlarımızda ağır bir mirası bulundurmaktayız: Ne zahmeti ne de vereceğimiz kurbanları hesaplama; yarattığımız tarihe layık bir şekilde durmak, Halk Zaferine kadar Halk Demokrasisi ve Yunanistan'ımız için mücadeleye devam etmek. Büyük Aralık Mücadelemiz sürecinde Amerikan Demokrat Gençliği'nin selamlaması elimize ulaştı: "Sizler ... bugün tüm insanlığın yurttaşları olarak savaşıyorsunuz. Yunanlı yurtseverler! Bizim mücadelemizi kazanıyorsunuz. Sizin yanınızdayız. Tüm insanlık, mücadelenizi hatırlayacak. Yaşasın Özgürlük!"

"İnsanlığın yurttaşı" ünvanını kabul ediyoruz çünkü buna layıkız. Bu büyük ünvan tüm halkımıza aittir. Ayrıca tek tek kahraman ölüle- rimize, şu an aramızda bulunmayan ELAS'ın unutul-

maz çocuklarına, hastane yapımı için çeyizlerini veren kızlara, tırnaklarıyla barikatlar kuran kadın ve çocuklara, cezaevlerinde çürüyen mücadelecilere aittir. İnsanlığın minnetkarlığı ve hayranlığı herşeyden evvel bunlara aittir.

Koa 6. Kol Yayını
Atina1945
Tarihsel Yayınları
Atina 1976

Aralığa Nasıl Ulaştık...

1944 Aralığı'nda Avam Kamarası'nın tarihi oturumlarının birinde Churcil, İşçi Partisi'nin saldırılarını cevaplarırken Atina ve Pire halkının Direnişi'ni "Troçkistlerin ve hırsızların gangsterveri hareketi" olarak tanımladı. O dönem sunulan şekerlemeyi, "Yunan" gericiğini, Aralık Direnişi mucizesini "ulus karşıtı hareket" olarak sunmaya çabalayarak emmeye devam ediyor. Bizi ilk defa bu konuda hemfikir bulacaklar, çünkü gerçekten Aralık

ulus karşıtı bir hareket oldu. Kimler tarafından ama? Onurunu ve kurtuluşunu müdafaa etmek için silaha sarılan halk tarafından mı yoksa sömürü ve sömürgeci bağımlılık imtiyazlarını kalıcılaştırabilmek çabasıyla şeytani halk karşıtı projelerini tasarlayanlar tarafından mı? Eğer Aralık öncesi saf beyinlerde bir kısım şüphe vardysa, bu geçen zaman içerisinde yerini tam bir netlik içinde halkın düşmanlarının “Yunan” plütokrat işbirlikçileri ve İngiliz Torides’leri olduklarına bıraktı. Bu konuda daha çok meşhur Tuğgeneral Endi’nin yayınlanan makaleleri, Kuvvetsiz’in, Buranda’nın ve Uzmanlar’ın davaları yardımcı oldu.

Torides’lerin siyasetinin ve yerli gericiğin ihanetvari işbirlikçiliğinin incelenmesi bu kitabın amacını aşıyor. Burada, Doğu Semtleri’ndeki halkın acı ve kanlı tecrübesiyle sonuçlanan olayları, Aralık Direnişi günlerinde görülen emsalsiz kahramanlığı ve bunun ilham kaynağı

olan inançla silahlanmış tecrübeyi vermeye çalışacağız.

Devrim, semtlerdeki halkımızı yıpranmış, halden düşmüş ama her zamankinden daha fazla güçlü ve kararlı buldu. Atina’nın kurtuluşundan aylar önce halkımızın mücadelesi ve ELAS’ın kahramanlığı, esir bir başkentinde özgür semtler yaratabilme mucizesini gerçekleştirmişti. Bu türden mucizeler için sert çarpışmalar ve günlük mücadeleler gerekiyor. Zaten Doğu Semtleri, her zaman mücadelede birinci sırada, halkın kendi memleketinde efendi olabilmesi, yurdu özgürleştirmesi amacıyla kanlarını dökerek, şehit düştüler. Bundan ötürü Almanlar ve onların işbirlikçileri Atina’da egemenlerken, Doğu Semtleri Halk Demokrasisi ve özgürlüğü tanıdı. Bunu başarmak için gece gündüz savaştılar.

Sadece bu değildi. Doğu Semtlerimiz Minos Boğazı Plütokrasisi’nin karaborsa vergilerini de ödediler. Ve işte sonuçlar.. Yetişkinlerde

veremliler ve verem öncesi aşamasındakiler % 34-40’a ulaşıyor ve bunların % 18-20’si tedavi ümidi olmayanlardır. Çocuklarda ise istatistikler tüyler ürpertici boyutlarda. Çocukların % 75’i veremli, verem öncesi ve adenit’tirler. Bunların %15’i başka hastalıklara da sahiptirler ve sadece %10’u sağlamdır. Yarınlar Halk Adaleti, mali işbirlikçileri sanık sandalyesine oturduğunda, bu türden istatistikler suçlarının önemli bir bölümünü teşkil edecektir.

Halkımız böyle karşıladı kurtuluş güneşini. Yıpranmış, halden düşmüş, kınanmış da olsa galip. Bizim için “Hainlere Ölüm”, “Halka Ekmek ve Özgürlük” sloganları sadece güzel sözler değildi, organik bir ihtiyaç, kanlı tecrübemizin bir sonucu ama en önemlisi zafer ödülüydü. Halkımızın sonu gelmez askeri kolları Kurtuluş’u kutlamak, yaşamdan hak talep etmek ve halkı özgürlüklerini savunmak için semtlerden harekete geçtik-

lerinde; gösterilerin başında '41 kıtlığında ölenler, son nefeslerini Papayorgi, Merlin, El Pidos bodrumlarında bırakan, özgürlüğümüzün savunulmasında ölenler bulunuyordu. Özgür, Bağımsız ve Halk İktidarlı Yunanistan, yaşayanların günlük mücadelelerinin ve ölümlerin fedakarlıklarının haklı çıkmasıydı.

Böylesi bir gösteri 15 Ekim'de Atina'nın kurtuluşunu kutlamak için Kesariyaninin, Vironas'ın, Kaçipodi'nin topraklarından harekete geçti. Önde zafer mutluluğu, önde birazdan gerçekleşecek olan Halk Demokrasisi'nin düşü. Belki de bir an için gerçekliği unutabilirdik. Uyanmakta gecikmedik ve uyanış oldukça sert oldu. Mermi ve elbombaları yağmuru 7 Kesariyanili'ye ve 2 Vironaslı'ya sonsuzluk uykusu bağışlayıp onlarcasını da yaralarken, bizlere de ihanet ve basının hala zarar getirebileceğini ve yurdumuzu

faşizm lanetinden temizlemek için daha sert mücadeleler gerektiğini hissettirdi. Almanlarla işbirliği içindeki katiller Omonya'nın otellerinden silahsız halka ateş açmışlardı. Alkışlar ve sevincin kuvvetli haykırışları katledilenlerin inleyişleriyle karıştı. Çok renkli törensel kemerler ve bayraklar altında halk mücadelelerinin cesetleri alındığında, "Halk İktidarı"nın canlı mutluluk verici ritmi, "Yas Marşı"nın mest edici kereşendosuyla karışıyordu.

Ertesi gün Doğu Semtleri'nin halkı hep birlikte birinci öldürücü kışkırtmanın kurbanlarını gömerken, Ekim'in 15'indeki kaygılarından kurtulamayan halka benzemiyordu. Çehreler ciddi ve dişler sıkındı. Henüz daha sonbaharın ilk yaprakları düşmemiş idiyse bile o anda biz **ARALIĞA** girmiştik.

Katiller otelleri tutmaya devam ediyorlardı ve kapıları koruyan İngiliz askerlerinin bekçi değil de koruma

görevlileri oldukları herkes için aşıkardı.

İspiyoncu Papandreu'ya ve "ünlü" general Skobi'ye Aralığa kadar otellerdeki katillerden ne kadarını yakaladıklarını soruyoruz? Ve, mücadelelerini Almanlara karşı işlenen cinayetlerden ötürü yargılayan Aralık sonrası devlete Yunanlıların katillerini ne zaman yargılayacağını soruyoruz?

O zamandan itibaren ufuk her gün daha fazla kararıyordu. Hainlerin ve işbirlikçilerin, İngilizlerin açık desteğiyle, halkı silahsızlandırmaya çalıştıkları ve jandarmaları, Efzon askerlerini, Edesliler'i, Xites'lileri ve her türden faşist alçağı teçhizatlandırarak yeni bir 4 Ağustos'u yerleştirmeye çabaladıkları kanaati oluşmuştu. Plan iyi tasarlanmıştı ve bir dizi kışkırtmalarla halkı silahlı direnişe yöneltip Churchill'in fırsat bulup vurmasını içeriyordu.

Savaşçı **K.D.**'nin günlü-

günden bir bölüm:

7 Kasım 1944

“ ...İngiliz askerlerinin ilk defa II. Taburun 6. bölümünü kışkırttıkları gündü. Saat öğlenden sonra 7 idi ve bölümün bütün savaşçıları Nea Elvetia meydanındaki bayram kutlamasında idiler. İngiliz askerleriyle dolu iki kamyonun meydanın yakınlarında durdukları konusunda aniden bizi bilgilendiriyorlar. Hemen bölük komutanlığının bulunduğu Paleon Patron Germanu Caddesine koştuk. Daha yaklaşmamıştık ki, üç İngiliz askeri, bir zamanlar Alman efzonlarının bizlere birçok defa yöneldikleri gibi, otomatik tüfeklerle bizlere yöneldiler. Yıllarca işgalcilere karşı savaşan ELAS'ı vurmanın hiç de

onurlu birşey olmadığını onlara anlatmaya çalıştım. Ama boşuna. Bizi silahsızlandırıp öteye ittiler. Semt ayaklanmış ve halk tehditvari bir şekilde yaklaşıyor. İngilizler bocaladılar, aptalca bir gerekçe bulup utangaçça gittiler...

...Artık herşey gösteriyordu ki her türlü yöntemle bir gerekçe bulup bizi vurmak için çabalıyorlardı...”

20 Kasım'da Kesariyani'deki girişim tekrarlanıyor. İngilizlerle dolu üç otomobil tabur komutanlığının yakınlarında durup gerilla Lubar'ı silahsızlandırmaya çalışıyorlar ama kendisi bu silahı Almanlara karşı savaşırken aldığını ve kimseye teslim etmeyeceğini bağıırıyor. Tabur Komutanı Orestis Valalakis

koşarak gelip, halk ve ELAS karşısındaki duruşlarının düşmanca olduğunu onlara anlatmaya çalışıyor. Ama İngilizler görüşlerinde ısrarlı. Her türlü barışçıl anlaşma/uzlaşma yolu tükenince, savaşçılar İngilizlerin anlayacağı dilden konuşmaya karar veriyorlar. Ağır makineleri kurup, oradan ayrılmalarmını emrediyorlar. İngilizler bir mucizeymiş gibi inatçılıklarını kesiyorlar ve Kesariyani'nin orada toplanan halkın ıslık ve yuhlamaları arasında toparlanıp gidiyorlar.

Bu tür olaylar elbette ki ideal güçbirliklerini göstermiyor, ama bunun İngilizleri düşündürmesi gerekirdi. Nasıl oluyor da 12 Ekim'de onları çiçeklere boğup, el üstünde tutan bu halk, daha sonra semtlerden onları tek meliyor? Cevabı, halkımızın tüm özgür halkların dostu olduğu gibi İngiliz dostu da olduğudur. Ama ondan İngiliz kölesi olması istendi ve bu, onun ulusal onur ve şerefine aykırıdır.

Ve tahriklerin sonu gelmiyor. I. Şube'nin Burandades'leri ve Papayorgidesçi

“Üstlerine çocuklar! İleri ELAS, Yunanistan için... Halk ne isterse!” Ve halkın istediği oldu. Cellatların dizleri çözüldü. Halkın yenilmez olduğunu hissediyorlar. Teslim olmaya hazırlanıyorlar.”

Kites'leri, Kasım ortalarında, Pangrati semtinin ve Singru Hastanesi'nin sonunda blok kurup araştırma yapıyorlar ve demokrat yurttaşlara küfredip tehdit ediyorlar. Şu an cezaevinde çürüyen kahraman savaşçı **Eftehia Moriki**'ye ölümcül tuzağı kuruyorlar. Arap tepesinden Tugay Komutanlığı binasına ateş açıyorlar.

25 Kasım'da İngilizler Kastikopodi'ye gitmekte olan Tugay'ın bir takımını silahsızlandırmaya çalışıyorlar. Çatışma çıkıyor ve İngilizler kitlenin yuhlamaları altında gayri nizami bir şekilde kaçmak zorunda kalıyorlar.

27, 28, 29 Kasım'da Dağcı Tugay Birliği, Kesariyani ve Kuponya arasında tatbikat yapmak için mevzileniyor. "Tatbikat" sırasında bir mermi küçük **Durmuş**'u karnından ölümcül yaralıyor. **Durmuş**'un öldürülmesi Aralık arifesinde işlenen en iğrenç suçlardan biriydi, çünkü **Durmuş** ne savaşçıydı ne de adamdı. On iki yaşında bir çocuğu ve katledildiği sırada dört arkadaşıyla avluda oyun oynuyordu. Ama katil Kesariyani'de her kimi öldürürse "kazançlı" olacağını biliyordu, çünkü hepsi "kukueci"dirler. Ve bir çocuğa kalleşçe ateş etmekten çekinmedi.

Aralığın 1'inde Pangrati Polis Karakolu'nun önünde, İngilizler bir savaşçıyı silahsızlandırmaya çalışıyorlar. Tabur'un takım komutanlarından **Vasilis Sarandopulos** onları caydırmaya çalışırken, Onu arkadan ölü bir şekilde yere yığacak olan otomatik yaylım ateşine boğuldu. Halk

karşıtı kışkırtmalar açık ve namert cinayet özelliğini aldı. Çatışma gün be gün kaçınılmaz bir hal aldı. İngilizlerin ve hafiyelerinin ölümcül kışkırtmalarına, halkı silahsızlandırıp faşizan postları silahsızlandıracağına ilişkin hafiyeye Skobi'nin utanmaz açıklaması da eklendi. Herkes şunu düşünüyor artık: "Şimdi böyle silahlyken bizi tahrik edip utanmazca katletmeye çabalıyorlarsa, silahları teslim ettiğimizde ne olacak peki?"

İşgal ve faşizmin hortlamasını izleyen öfkeli ve çileden çıkmış halk, EAM Merkez Komitesi'nin davetiyesine tek bir insan gibi cevap vererek 3 Aralık'ta bir defa daha Atina merkezine sel gibi aktı. Doğu Semtlerinin gösteri yürüyüşü Attiki'nin İrodu Caddesini geçtiği sırada bir hafiyenin evinden ve bahçesinden batarya ateşine tutuldu. Orada Vironas'tan **S. Aleksiu, M. Yangcis, P. Papadakis** Kesariyani'den **K. Triandafillu** ve Nea Elvetiya'dan **K. Mavromatopulos** öldürüldüler. Aynı anda katiller tarafından Kallithea bölgesinde Meçhul Asker'in önünde ateş ediliyor ve yurdumuzun isimli ve isimsiz savaşçılarına, ihanetçiler ve işbirlikçiler tarafından o anda katledilen **54** halk mücadelesinin isimleri de katılıyor. Halk kendinden geçmiş ve savunmasızca kurşun yağmuru altında ilerliyor: "İleri arkadaşlar, biz daha çok olunuz, onların mermilerinden de çok!" Halkımız hiçbir zaman bu kadar çok ve büyük değildi.

Ertesi gün kurbanların ce-

nazesinde yine onlarca beden Atina yollarına serildi. Aralığın 3'ü, 4'ü ve bunları takip eden 33 gün Skobi'lerin ve ihanetçilerin suçlarıyla doludur. Hayvanlığın ve faşizmin her türlüşününün cirit attığı Aralık ayında, onların faşizan "karşılıklarına" halkımız anti-faşist, demokratik Aralık'la cevap verdi, öyle ki halk kendisini aşarak olağanüstü kahramanlık ve özveride bulundu. Buzlu Aralık ayı, tüm halkımızın göğüslerinde alevlenen ve sonu gelmez kadın erkek kahramanlar yaratan aydır. Ve Demokratik Halk Ordusu'nu da...

İleri ELAS, Yunanistan için!

5 Aralık'ta silahlı çatışma başlıyor. Her türlü uzlaşma girişimi başarısız, tüm görüşme çabaları sonuçsuz, Skobi'nin ve hafiyelerinin otomatik yaylım ateşleri halkın her türü talep ve gösterilerinin kalıplaşmış cevabı olunca; halk, yaşamını ve dört yıllık kurtuluş mücadelesinin kazanımlarını korumak amacıyla aynı dille konuşmaya karar verdi. O andan sonra İngilizler ve işbirlikçileri silahsızların üzerinde atış talimi yapamayacaklardı. Halk Ordusu'nun gücünü deneyeceklerdi. Ve bu kanlı tecrübe yi bütün yaşamları boyunca anımsayacaklardı.

Halkın öfkesi her türlü sınırı aşmıştı artık. Yeni halk selleri Atina merkezini basmak için hazırlanıyorlardı. ELAS, Atina merkezinde toplanacak olan halkın yaşamını korumak için Papandrea'nın güvenlik güçlerini engelleme emri almıştı. Do-

ğu Semtleri II. Alayı'na bağlı birlikler sabah erken saatlerde polis karakollarının etrafında yerlerini almışlardı. Bu operasyon hiçbir yerde direnişle karşılaşmadı, çünkü bir taraftan Burondesler direnip, çarpışacak yürekliliğe sahip değillerdi, öte taraftan demokrat komiser ve bekçiler halkı vurmaya kesinlikle reddettiler. Pangrati polis karakolu istisna teşkil etti, orada bütün Burondaslar itaat etmeyi reddedip, ELAS'ın karakolda kalma davetini ateşle cevapladılar. Cellatlar daha ilk anda onları çepeçevre saran Pangrati piyade bölüğünün yiğitliğini ve savaş tekniğini tespit edebilme şansına sahip oldular. Savaşçılar savunmasız bırakılmış pencerelelere ateş ediyor, yandaki evlere tırmanıyor ve onlara el bombası yağmuru gönderiyorlardı. Çevredeki sokaklardan insanlar çatışmayı takip ediyorlar. Normal bir izleyici değil, silah arkadaşlarıydılar. Savaşçılara cesaret veriyorlar sıcak sözlerle, onlara sigara dağıtıp, su veriyorlar. Efsanevi megafon kesintisi, bir şekilde Burondasları teslim olmaya çağırıyor. Bina içinde deliğe sıkışmış cellatlar; yaylım atışları ve el bombaları patlamalarını, halkın bağrıışmaları ve türkülerine karıştıklarını duyuyorlar. Küçük kız seslerinin gerilla komutanlarının (kapetanios) gür komutlarına karıştıklarını duyuyorlar. Bu alışılmış bir çatışma değil, halk panayıdır. Saat 9.30'da son darbeyi yiyorlar. Bir gösterici seli, Atina merkezinde gösteri yapmak için Pangrati'nin sokaklarını ge-

çiyor. Göstericilerin sloganları çatışmanın gürültüsünü örtüyor. "Üstlerine çocuklar! İleri ELAS, Yunanistan için... Halk ne isterse!" Ve halkın istediği oldu. Cellatların dizleri çözülüyordu. Halkın yenilmez olduğunu hissediyorlar. Teslim olmaya hazırlanıyorlar. Ama o anda İngilizler yetişiyor ve onları alıyorlar. Halkın öfkesinin sınırı yoktur. Burondeslerin nefretten ve korkudan sararmış bir halde İngilizlerin arabalarına bindiklerini görüyor halk. Biliyor ki bir defa daha onları yenmek gerekecek, yuhalamalar ve lanet bağrıışları öfkesini örtmesine izin veriyor. 3. polis karakolunu arabalardan indirmeye başlıyorlar. "Müttefikler" orada cellatları silahlandırıp tekrar çatışmaya sokmaya çalışıyorlar. Halkı vurmaya reddettiği için komiser yardımcısı **Haralambo Koskina**'yı katlediyorlar orada. Yunanlıların, Yunanistan düşmanlarının saflarında yerleri yoktur.

Bu arada halk seli yürüyüşüne devam ediyor. Omonya'dan hemen evvel, "Mitropoli" otelinden ve Devlet Piyango binasından saldırıya uğruyor. Ama bu defa silahsızlara yapılan atış talimi olmuyor. Halk, hemen aynı araçlarla cevaplıyor. Göstericiler kıpırdamadan ama türkülerle yerlerinde dururken, savaşçılar birinci katın pencerelerine çıkmak için

atılıyorlar. Mermilerin ısıklığı çalması, bedenlerin yerlere serilmesi önemli değil. Bu defa hesap karşılıksız kalmamalı. ELAS'ın 1. Ordu Birliği'nin bir takımı yetişiyor ve hemen kuşatmacılarla birleşiyor. Edesliler ve her türden alçaklar sağlam yerlerini terk ederek yandaki binalara atlayarak kurtulmaya çalışıyorlar. Halk kahramanlığı, korkaklıklarını daha fazla arttırıyor. Halk son darbeyi vururken "müttefikler" yetişiyorlar. Bir defa daha Skobi'nin kırmızı berelileri alçakları kurtarıyor. "Mitropolis" çatışmasında, Doğu Semtleri bir defa daha kan vergisini ölü ve yaralılarla ödedi. Ölüler arasında bulunan Haravgi bölgesinden savaşçı **P. Papadakis** ve **Dimitris Stoyannis** çatışmadan dönerlerken Xites'lerin eline düştüler ve Thision'da infaz edildiler.

Aynı gece İngilizler Guvas bölüğü tarafından korunan Stadio'ya (Stadyum) konuşlanmaya çalışıyorlar. Korumanın başı takım komutanı

Kostas Russos durumu protesto etmek için İngiliz birliğinin liderini istetiyor. İngilizlerin ona dediklerini rapor edebilmek için geri dönmek maksadıyla sırtını döndüğünde, bir otomatik yaylım ateşi onu öldürüp yere yığıyor. Bu utanç verici cinayetin bildiri si semtlerimizi ayağa kaldırıyor. Her neyse, Skobiler'in duraksamaları için başka bir namussuzluk daha var mıdır? Hayır, çünkü **bir savaşın hedefi, kullanılacak araçların tayinini de büyük oranda belirler. Her kim ki köleleştirme için savaşırsa, namussuzluk ve rezillikten başka birşey yapamaz. İnsanlık ve yiğitlik, özgürlük ve ilerleme için savaşanların tanıdıkları erdemlerdir.** ELAS ve Skobi'lerin davranışlarının arasındaki farklar ancak böyle açıklanabilir.

6 Aralık Aziz Nikolaos gününde, semtlerimiz askeri kamp görüntüsü veriyorlar. Fırtına daha patlamamış ama herşey yaklaşmakta olduğunu gösteriyor. Halk Semtleriyle işbirlikçi merkez arasında açılan boşluk, 33 gün boyunca kanla doldu. Halk ve Ordu, soğukkanlı ve kararlı bir şekilde saldırıyı bekliyorlar. Ve saldırı gelmekte gecikmiyor. Dağcı Tugay'ın 3 taburu, saat 12.30'da, "Ser-man" tipi 10 tankın ve birçok zırhlı aracın korumasında Zografu-Kuponia-Arap Tepesi yönünde hareket ediyor. Bu cepheyi ELAS'ın 4. taburunun küçük kolları tutuyordu. Düşmanın korku üstünlüğüne rağmen, öfkenin ve kahramanlığın sınırlarını aşacak ölçüde savaşıyorlar. 6 saatlik çatışmadan sonra, ak-

şama doğru saat 5 gibi düşman Zografu ve Kuponia semtlerini işgali ve Kesariyani sel yatağına ulaşmayı başarıyor. İlk defa orada uçaklar ELAS mevkiilerini ağır makinelerle vurarak çatışmaya katılırken, Riminitisler Kesariyani'ye sızmaya çalışıyorlar. Yüzlerine gözlerine bulaştırıp akşam tüm çabalarını durduruyorlar.

Kesariyani cephesi böyle oluştu. O günden itibaren Kesariyani ateş ve demir (tank-zırhlı çn.) baskınlarıyla yaşıyordu. O günden itibaren 25 gün boyunca ELAS ve halk, jandarma ve taburlarla destekli, dişlerine kadar teçhizatlı tam bir tugayın saldırılarına gerçek anlamda tırnaklarıyla karşı koydular.

6 Aralık akşamı Vironas'ta duran III. Taburun tüm bölüklerine savaş alarmı parolası veriliyor. Gece yarısı 3'te yüzbaşılara ve gerilla birlikleri komutanlarına operasyon planları bildiriliyor. Binbaşının bürosunun etrafında toplanmış, planın analizini dikkatlice dinliyorlar. Hepsinin yüzlerinde kararlılık okunuyor. Plan; I. Kolordu'nun Nakil Bölümü'nün ve 2. polis karakolunun işgalini öngörüyor. Düşmanın çok iyi korunduğu ve personelinin tam olduğu kurum binaları.

Şafak söküyor... Plana bağlı olarak saat tam 5.30'da Zappiyo fiskiyesinde yüzbaşı **Nikita**'nın komutasında Nea Elvetiya'nın (Yeni İsviçre semti) 6. bölüğü ve Guvas'ın 3. bölüğü merhum yüzbaşı **Nası** (Güçlü) komutasında toplanıyorlar. Saldırı parolasını Arditto'da üstlenmiş

olan 6. bölüğün ağır makinalı takımı verecekti. Saat 5.30 da parola veriliyor ve her iki bölük ilerlemeye başlıyorlar. Yarım saat içinde çatışma kızışıyor. 1. Kolordu her taraftan kuşatılmış ama çok iyi korunduğu için yaklaşmak imkansız. Bu arada 6. bölük öfkeyle savunulan 2. polis karakolunu kuşatmış durumda. 1. bölük, 3. ve 6. bölükleri desteklemeyi deniyor ama halk jimnastik salonu yakınlarında İngilizler tarafından darbe alıp geçici olarak geri çekiliyor.

Bu arada İngilizler Amalias ve Singru bulvarları boyunca tanklarla çember oluşturuyor ve böylelikle düşman kurumlarını kuşatan birliklerin Meç'te bulunan Alay Komutanlığıyla bağları kesilmiş oluyor. Ama korkusuzca çatışmaya devam ediyorlar. 6. bölüğün yüzbaşı karakolu telefonla arayıp teslim olmalarını istiyor ama olumsuz cevap alıyor. O zaman bölük bütün sokaklardan elbombalarıyla atılıyor. Çatışma alanı bir yanardağa dönmüş durumda ve Burondesler teslim oluyorlar. Saniyeler içinde silahsızlandırılıyorlar ve bina ELAS'ın eline geçiyor. Bu operasyon doğru bir askeri başarı içeriyordu. Çünkü ELAS, hainleri deliklerinden çıkarmak için hiçbir ağır silah bulundurmuyordu. Ama halk mücadelesinin şiddeti en güçlü kaleleri de yıkıyor. İşte böyle 2. polis karakolu ve şu ganimetler ELAS'ın eline geçti: 15 tam otomatik, 10 karabina tipi tüfek ve 20 tabanca. Başka bir deyişle, savunulanların atış güçleri saldıranlarından üç kat

fazlaydı, iyi korunuyorlardı ama yenildiler. ELAS'ın 1 ölüsü ve 4 yaralısı, hainlerinse 10 yaralısı vardı.

Kahraman 6. bölük daha nefes bile almadan hızlı bir şekilde bir sonraki temel hedefi olan Nakil Bölümü'ne doğru harekete geçiyor. Bu arada 1. ve 2. bölükler de yardıma gelmeyi başarıyorlar ve çatışma büyüyor. Akşama doğru saat 3 gibi çatışma alanı tam bir cehenneme benzemekte. Savaşçılar tatbikattaymış gibi savaşıyorlar, jandarmalar panik içinde. Bir jandarma teğmeni ve 15 jandarma ellerini kaldırıp teslim oluyorlar. Seksen kişi daha kalmış durumda. Genel saldırıya hazırlanıldığı anda İngilizler bizi bir defa daha sırtımızdan vuruyorlar. 1. Kolordu'yu kuşatan güçleri esir alıyorlar ve bütün taburu yalnızlaştırmaya çalışıyorlar. Böylesi bir tehlikenin ortadan kalkması için mecburen İlissos hattına geri çekiliniyor.

Ama Nakil Bölümü'nde çatışma devam ediyordu. Gerilla komutanı **K.** Komutasındaki Pangrati bölümü, Zaffer Caddesi boyunca ilerleyip teçhizat ikmalini kesmeye çalışıyordu. Postahane yakınlarında bir Burondes arkadan ateş ederek bir savaşçıyı öldürüyor. O anda 70 yaşında bir ihtiyar, harabe bir evden fırlayarak ölen savaşçının silahını kapıyor ve daha kimse ne yapacağını anlamadan, bağırarak Burondes'e ateş etmeye başlıyor: "Ahlaksızlar, onca zamandır semtlere baskınlar yapıyordunuz. Şimdi semtler size baskın yapıyor!" Bu kahra-

man ihtiyar, kuşatılma tehlikesine karşı Arditto'ya çekilinceye kadar genç savaşçının yanında savaştı.

Aynı günün akşamı Jandarmanın elinde bulunan Ordonat Maliyesi (Savaş Malzemeleri Dairesi)'nin işgali için saldırı yapılıyor. ELAS'ın 4 takımı çatışmada yeralıyor. Birkaç saat sonra Maliye düşüyor. ELAS'ın moral ve savaş sanatı başarısı daha bir belirginleşiyor. Daha resmen olmasa bile,

O tarihi gecede ve takip eden günlerde her erkek, çocuk, kadın erkek ihtiyarlar birer savaşçıydılar. Tüfeği olanlar onunla savaştılar. Tüfeği olmayanlar tırnaklarıyla, taşlarla, tüküklerle savaştılar..

buydu işte Skobi'leri müdahaleye zorlayan. ELAS bulunduğu bütün teçhizat ve iki yaralıyla geri çekiliyor.

Aynı gün sabah 5'te Aralık'ın büyük çatışmalarından biri başlamıştı. Makriyanni Jandarma Taburu Çatışması. Tabur, başkaldırının en güçlü kalesiydi. 1300 jandarmadan oluşan muhafız birliği dışında otomatik ve ağır makineler, havan topları ve 8 komşu binalarla korunuyordu. Bütün bu koruma binalarının felakete uğramadığı belliydi. Ama ELAS buna harekatta tereddüt etmedi. Saldırıya komşu semtlerdeki birliklerin dışında Doğu Semtleri II. Alayı'nın II. ve III. Taburları da katıldılar. Saat tam 6'da fırtına koptu. ELAS, patlamaların curcunası içinde, sistematik bir şekilde kale binalarını devre dışı bırakmaya başlıyor. Çatışmanın şiddetini anlatabilmek oldukça zor. Korkunç bir ateş gücüne sahip olan hafiyeler kelimenin gerçek anlamıyla bütün sokaklarda biçiliyorlar. İnsan yeryüzünün kaydığını sanıyor. ELAS ilk baştaki ciddi kayıplarına rağmen tarif edilemez yiğitlikle savaşıyor. Halkın en iyi çocukları faşizmin kin duyulan kalesine, Makriyanni Jandarma Taburu'na saldırıyorlar. Saat sabah 10'a kadar 8 kale gibi bina temizlenmiş ve bütün güçler tabura karşı yönelmişti. Korku dolu hafiyeler Skobi'lerden yardım istiyorlar ve hemen tanklar gönderiliyor. Bu defa can alıcı yerden vurmaya başlıyorlar ama ELAS'ın geri çekilmesi mümkün değil. Korkusuzca kuşatmaya devam ediyor. II.

Tabur'un 2. ve 6. piyade bölük yüzbaşları yandaki bir binanın çatısına çıkıp demet demet dinamitleri tabura fırlatıp patlatıyorlar. Bu arada bizim kahraman semtlerimizden tüfeksiz, otomatiksiz ama sigara, konyak ve tatlı yüklü bir kol harekete geçiyor. Savaşan ordusuna yardımcı giden halktır. 12-15 yaşlarında kızlar, 70'lerinde kadın ve erkek ihtiyarlar, sürünerek ön hatlara kadar ulaşıp ağır makineler ve nişancılara hediyelerini kendi elleriyle veriyorlar. Kendini hemşire olarak atayan 13 yaşındakiler ölü hatta kadar ulaşıp yaralıları taşıyorlar. Bazen de geri dönmüyorlar, kollarında kurtarmaya gittikleri yaralıyla ölü yatarak. ELAS elektriklenmiş gibi genel saldırı hücumuna başlıyor. Tabur ateş almış ve II. Tabur'un saldırı kolları Kuzeybatı yönünün taş duvarını yıkmışlar. Zaferin, halkın silahlarını taçlandırdığı anda, İngiliz tankları çatışmaya girip onları Azrail'in dişlerinden kurtarıyor.

Öğleden sonra 4'te uçaklar da çatışmaya katılıyorlar. 50 metreden bütün bina ve yolları ağır makinelerle tarıyorlar. Bu yöntemle başka bir savunma aracı olmayan ELAS'ın moralini dağıtmayı hedefliyorlardı ama sonuç başka oldu. Düşmanın mevcut araç üstünlüğü savaşçılının gururlarını tahrik ediyor. Ağır makinelerin namluları patlıyor, el bombaları yağmur gibi yağıyor... Uzaklardan başka bir çatışmanın böğürtüleri geliyor. Rimitesler öfkeyle Kesariyani'ye karşı saldırı başlatmışlar.

Sabahın erken saatlerinde mücadelenin Stalingradı'na karşı genel hücum başlıyor. Görünen o ki, Rimitesler ne pahasına olursa olsun işgal etme emri almışlar. Tank ve toplar ateş ve çelik kusuyorlar barakaların üzerlerine, uçaklar ayırım gözetmeden tarayıp, bombalıyorlar. Ağır makineler ve havanlar bütün yolları biçiyorlar. Hiç kimse herhangi bir insani varlığın bu cehennemde dayanabileceğine inanmıyor. Bütün semt alevler ve dumanlarla örtünmüş, Rimitesler çeliğin ve ateşin siperinin arkasından semte girebilmeyi, Vriulon Caddesine kadar ilerlemeyi ve Arap Tepesini işgal etmeyi başarıyorlar. Zincire vurulamayan semtin son saatleri görünen o ki geldi.

Zografu ve Kuponia sakinleri heyecanla çatışmayı takip ediyorlar. Hiç kimse Kesariyani'nin bu ateş tufanına dayanabileceğine inanmıyor. Akşam sesler duruyor ve derin bir sessizlik hakim oluyor. Herkes "Kesariyani'miz düştü..." diye düşünüyor. Aniden uzaklardan gelen bir uğultu gecenin sessizliğini yırtıyor. Adamdan sayılmayan Rimites'ler avlulara ve dış kapılara fırlıyorlar. Kesariyani'den çan sesleri, haykırımlar, gerilla türküleri ulaşıyor. Kesariyani'nin bütün halkı yollarda mücadeleye devam kararını haykırıyorlar. Köleler suskun, gözleri yaşlı, özgürlük rüzgarını içlerine çekip kulaklarını gererek duymaya çalışıyorlar, ateşin ve demirin kuşatmasından zaferle çıkan, zincirlenemeyen Kesariyani halkı

nın sesini... Gözyaşları dökülüyor, yürekler sıkılıyor. Köleler Kesariyani'ye suskun selamlarını yolluyorlar. Birisi yavaşça söylenmeye başlıyor: "Merhaba, ne mutlu kahramana...." Boğazı düğümlenip, susuyor..

Mucize olmuştu. Halkın ve düşmanın bu dev çatışmasında; mantık ve askeri kurallar suya düştüler ve tekrardan hesaplaştılar. O tarihi gecede ve takip eden günlerde her erkek, çocuk, kadın erkek ihtiyarlar birer savaşçıydılar. Tüfeği olanlar onunla savaştılar. Tüfeği olmayanlar tırnaklarıyla, taşlarla, türkülerle savaştılar.. Ve işte, mucize şöyle oldu: Genel saldırının birinci gününün gecesi düşman son darbeyi vurmak için semtlerde mevzilenmiş bir halde şafağı beklerken, Kesariyani halkı Meryem Ana Kilise'sinde toplandı. Tabur Komutanı **Thassos**, sade sözlerle durumu halka hiçbir şeyi gizlemeden bildirdi. Sözlerinden sadece bir mucizenin Kesariyani'yi kurtarabileceği sonucu çıkıyordu. Bitirdiğinde halk söz aldı. Çok şey söylemedi. Sadece bir cümle: "Onları kovacağız ya da hepimiz öleceğiz!" O anda mucize olmuştu. Ertesi gün şafakta saldırı başladı. Ama Riminites'lerden değil. Kadınlar, ihtiyarlar, çocuklar ve savaşçılardan bir yığın hücumu başlattı. Türküler çatışmanın yıldırımını örterken takımlar ve bölükler mücadelecilerin ailelerini çepeçevre sarmış bir halde ilerliyorlardı. Hücumu, halk ve orduya da, **Tulla** isimli 17 yaşında, sarışın, elde tüfeğiyle bayan bir sa-

vaşçı önderlik ediyordu. İşte o anda mermiler, havanlar, toplar yere ölü ve yaralı yığılmayı durdurdular. Ağır makineli yayılım ateşinde ölenler, bacakları kopmuş, bağırsakları dökülmüş yaralılar savaşarak ve türkü söyleyerek ilerliyorlar. Riminitesler Kesariyani'deki son barakaları, Arapi'yi, oradan yuvarlanmışçasına boşaltıp, panik bir halde geriye doğru kaçıştılar. O zaman ölümler yerlere yığılıp, yaralılar inlemeye başladılar. **O gün işte böyle kurtuldu Kesariyani, çünkü sadece böyle kurtulabilirdi....**

Devam eden 23 gün; halkın kahramanlıkları ve Skobilerin ve ihanetçilerin inanılmaz vahşetleriyle doludur. Kesariyani bütün bir tugayın baskısını göğüslemek zorundadır, ama aynı anda topçular ve uçaklar hergün Kesariyani'yi harabeye çevirmektedirler.

10/12'de ELAS, Singru hastahanesine hücum ediyor. 400 Riminites ve jandarmasının müdafaa ettiği hastane mükemmel korunmaktadır. Kesariyani'nin 4. Tabur'una bağlı 3. bölük, İmittu ve Vironas'tan gelen küçük destekler çevredeki evlerin duvarlarını delme yöntemiyle binaya yaklaşıyorlar. Ve saldırıya başlıyorlar. 2,5 saatte 20 esir alarak binanın bir bölümünü işgal etmeyi başarıyorlar. Öbür gün epeyce uçak ve tanklarla İngiliz desteği geliyor. ELAS, harabeler altında gömülme tehlikesinden ötürü hastaneyi boşaltmak zorunda kalıyor. Bölüğün geri çekilişini, elde bombalarla tankları durduran iki ta-

kım sağladı. Kuşatma altında nefessiz kalan Kesariyani'yi rahatlatan Singru öncü takımı, Aralık sonuna kadar Kesariyani'yi korudu.

Riminitesler 12/12'de ani bir saldırıyla Arapi'yi geri alıyorlar. Aceleyle tepeye ağır makineli, toplar ve havanlar yerleştiriyorlar. Aynı akşam bir EPON üyesi gerilla takımı, tepeyi geri almak için harekete geçiyor. Gece karanlık ve sicim gibi yağmur yağıyor. EPON gerillaları sürünerek tepeye tırmanıyorlar. Bu girişim tam bir delilik, çünkü düşman iyi korunmakta ve teçhizatla ise tan bir üstünlüğü var. İyi de Aralık içinde hangi durumda aynısı olmuyordu ki? Savaşçılar sessizce ağır makineli-lara yaklaşıyorlar ve aniden Riminiteslerin üzerine hücum ediyorlar. Arapi muhafız birliği 5 dakika içinde yok ediliyor. Ve kurtulanlar da korkudan ödleri patlamış bir halde yuvarlanıyorlar. O zaman ağır makineli gerçeğe bir ateş yağmuruna başlıyor. Ama gerillalar sanki zirveye yapışmışlar. Gerillalar tırnaklarıyla ıslak toprağa yapışırken, havan topları her metre-kareyi parçalıyor. Bu yerin tutulması mümkün değildi ve ertesi gün terkedildi, ama Riminitesler bir daha çıkmaya cesaret edemediler. Arapi "ölü hat" oldu.

Ertesi gün, düşman Dağcı Tugayı'nın iki taburunun konuşlanmış olduğu Kuponya bölgesine Kesariyani tabur gerilla komutanı **Orestis**, 3. bölük komutanı **Vutira** ve 15 savaşçı sızıyorlar. Riminitesler şaşkına dönüyorlar ve kendilerini kaybediyorlar.

Ama kendilerini kuşatan savaşçıların sayılarının azlığını görünce, Aralık'ın en kahraman çatışmalarından biri başlıyor. Savaşçılar teslim olmayı reddedip, öfkeyle savaşıyorlar, sayıları yüzlerce olan ihanetçileri biçiyorlar. Ama cephaneleri bitince, hala yaşayanlar düşman eline düşüyorlar. O zaman Giksburgk "yalancı gerillalarının" (kontr-gerilla çn.) namertliği ve yabaniliği ortaya çıktı. Kudurmuş hayvanlar gibi esirlerin üzerlerine saldırıp, süngü ve çakıllarla onları paramparça ettiler. Adli tıp raporu, sadece komutan **Orestis**'in cesedinin göğüs ve kafasında 50 bıçaklama olduğunu belirtiyor. **Böylesi hayvanların Yunanca isimleri olduğu için gerçekten utanıyoruz.**

O günden 28 Aralık'a kadar Kesariyani cephesi dengelendi. Bu "dengelenmenin" eylemsizlik olduğunu sanmak yanlış olur. Kesariyani hergün binlerce top, havan, roket ve her türlü mermi saldırısına uğruyordu. Sağlam hiçbir şey kalmamıştı. Her gün hastaneler savaşçılar ve sivil halkla doluyordu. Belki de dengelenme döneminin en sert günler olduğu söylenebilir, çünkü düşman başarısızlığının öfkesini sivil halktan çıkarıyordu. Ama cephede de,

hergün şiddetli çatışmalar oluyordu. Düşmanın ezici üstünlüğünü kullanıp, değişik bölgelerde sürekli tehdit içinde olması, tetikte olmayı da zorunlu kılıyordu.

Sadece ELAS ve halkın kahramanlığı, fedakarlığı ve inisiyatifiyle bu dengelenme gerçekleşti. Resmi bildirimlerde bu tür durumlar için "hiçbir yenilik" olmaz denilir, ama halkımız hergün yeni kurbanlar veriyordu. Büyük Aralık tarihinde yeni görkemli sayfalar yazıyordu ka-

lık'ta düşen, yaralı taşıyıcıları sorumlusu, 16 yaşındaki destansı savaşçı **Yannis Avgerinos** gibi.

Tıpkı, düşmanı ağır makinanalıyla biçerken ağır yaralanan 50 yaşındaki **M. Hacı-telyo** gibi. Tıpkı savaş mühimmatı taşıdığı sırada öldürülen 12 yaşındaki kartal yavrusu unutulmaz **Çimini** gibi. Tıpkı ön hatlardaki savaşçılara yemek taşırken yaralanıp, savaşçıların ayakları önünde öldürülen 18 yaşındaki Kokkinia'dan kadın sa-

nıyla. Kahramanlar yarattı tıpkı; tüfeğini kaparak halkının düşmanı ile savaşan 55 yaşındaki ihtiyar takım komutanı **Kabadayı** ve omuz omuz savaştığı, düşmanı kaale almazcasına ölü hatta yaralıları toplarken 9 Ara-

vaşçı gibi.

Ve kim, açlıktan ölmek için "ölü hatlardaki" evlere hayatları pahasına yemek taşıyan Kesariyani'nin kahraman kadınlarını unutabilir ki? Dağcı Tugay'ın bir birliğinin hareket merkezinden

aldığı belgeleri, cephe hattını geçerek ELAS'a teslim eden 16 yaşındaki **Dina Kuymali**'yi mi? Tahkim için taş taşıırken yaralanan ihtiyar **Vu-ya**'yı mı? Gerilimli 7 Aralık gecesi Aziz Yanni'den aldıkları patlayıcıları düşman ağır makinalısının önünden geçerek taşıyan dokuz kadını mı? Her gece ön hattın ölümleri toplayan **Valasiya Fotiyadi**'yi mi? Oğlunun cesedini: "Helal olsun. Mücadele uğruna gitti..." diyerek karşılayan **Yorgo Mustaki**'nin annesini mi?

Halkın kahramanlığı ciltler dolusu yazılarak anlatılabilir. Burada sadece bazı örnekleri dile getiriyoruz. Ama, Kesariyani destanının görkemli sayfalarını çevirirken kahramanca çarpışmasına rağmen bugün faşizan kavgalarda çürüyen 50 yaşındaki 3. bölük gerilla komutanı **Kuva**'yı belirtmemek haksızlık olurdu. Ya da çok az yiğit ile düşman hatlarını geçip Vila Vasiliyadi'yi işgal eden, taburdan **Logodeti Mavro**'yu. Yine ağır makinalının nişancı ve tedarikçisi öldürüldüğünde ikisinin de yerini alan ve gerçekten Riminitesleri haklayan ve havan topu yarasından ötürü zorla hastaneye kaldırılan, ELAS'ın "annesini" kahraman **Eftihiya Moriki**'yi de. Ve yine komutları ilettiği sırada öldürülen kurye kadın EPON üyesi **Vangeliça**'yı. Ön hatta mevzi inşa ederken boynundan ağır yaralanan ama çatışmayı terketmemek için yarasını gizlemeye çalışan Bayan **Caneti**'yi.

Aynı zaman diliminde Doğu Semtleri cephesinin di-

ğer bölümlerinde ne oluyor- du peki? 8/12'de, Makriyani'deki çatışma büyük bir hınçla devam etti. Bir önceki gece Skobiler Akropolis'te mevzilenmekte tereddüt etmediler. Ve böylece oradan ELAS'ın Makriyani'deki üslerini biçtiler. Oradan Atina'nın bütün semtlerini öfkeyle vuruyorlardı. Skobi bu hareketiyle sadece kendi askeri "şerefini" (ne kadar varsa!) lekelemedi ama İngiltere'nin de şerefini lekeledi. Ölümsüz bir uygarlığın en büyük anıtı olan Panteon, Atina'nın halk semtlerinin kadın ve çocuklarının tüfekler tarafından öldürüldüğü ağır makinalı mevzisi oldu. Birinin böylesi bir suç işlemesi için inanılmaz bir faşizan katılık, duygusuzluk gerekiyordu. Ama Skobi de böylesi bir meziyete sahip olmasaydı Tori'ler Onu Atina'ya yollamazlardı.

7'yi 8 Aralık'a bağlayan gece Vuliagmenis caddesindeki cezaevleri kulübeleri düşmüştü. 100 bekçi ve ihanetçi mahkum teçhizatlandırılmıştı ve çatışmaya oldukça sertti. Teçhizatlı karakollar düşünce, çatışma kulübelerinin içinde, hatta nezarethanelerde devam ediyordu. Ama sabah her türden direniş durmuştu ve ELAS askeri karakola yerleşti. Skobiler, Akropolis'ten kulübeleri vurmaya ve Vuliagmenis Caddesine kurşun yağdırma-ya başladılar. Savaşçılar gelişti güzel korunmaya çalıştılar ve boranın dinmesini belediler. O zaman, cehennemden bir kurye ulaştı. Tarlaların içinden sürünerek gelmedi. Vuliagmenis Cadde-

sinden bisiklet sürerek geldi ve 13 yaşındaydı. "Mücadele arkadaşları, kurye!" diye bağırıyordu hiçbir şey olmamışcasına. Savaşçılar gurur duyuyorlar, kartal yavrusuyla ve sorularla kafasını karıştırıyorlar. "Bana başka bir şey sormayın çünkü birliğim ön hatta çarpışıyor ve panayırı kaçırmak istemiyorum". Ve geldiği gibi gitti. Etrafında dünya yıkılırken o bisiklet sürüyordu...

10 Aralık'tan itibaren cephe her yerde istikrarlı hale geliyor. Hat; Aziz Sostis'ten başlıyor-Durguti-Makriyani-Arditto ve oradan devamla Formiyonos-Singru-Kesariyani.

Skobiler 16/12'de bütün araçlarıyla Durguti'ye saldırıyorlar. ELAS'ın çok az tüfeği ve elbombası vardı. Bunlara rağmen kahramanca, onlara büyük kayıplar verdirecek İngilizleri durduruyorlar. Apartmanların önünde bir sokak barikatında **G.T., K.T., S.M.** ve bir EPON üyesi; 3 tüfek (çifte-kırma) ve bir otomatik tüfekle 3 saat boyunca yalnız başlarına savaştılar. Kadınlar ve çocuklar yağmur ve kurşunların altında ilerleyerek onlara su ve sigara götürüyorlardı. Ve ayrıca birçok defa bebeklerini yedirircesine onları doyurdular, çünkü yiğitlerin o anda elleri tüfeklerle meşguldü.

Yüz kat dinamite karşı, 4 savaşçı ETEL fabrikasını saatlerce savundular. Bu bir avuç kahramanın direnişini kırmak ve ETEL binalarını işgal etmek için Skobiler yarım gün harcadılar. Ama mahallelerin içine sızma çabaları feci bir şekilde başarısızlı-

ğa uğradı. Durguti'nin tene-keden barakaları zaptedilemeyen kalelere dönüştü ve Skobiler her girişimi oldukça pahalıya ödüyorlardı. Bu çatışmaların birinde II. Tabur gerilla 2. komutanı Kaçipodi'den **Miços Strilakos** kahramanca öldü. Aynı gün ELAS'ın elinde bir İngiliz askerinin cesedi kaldı ve bütün şerefiyle gömüldü.

Arditto bölgesinde çatışmalar günlük kızışıyordu. Pangrati bölüğü, hergün havan, top ve patlayıcı mermilerin yağmuruna uğrayan askeri karakola yerleşmiş. Pangratililer yerlerinden kıpırdamıyorlar. Hedefi bulan atışlar İngilizlerin ve Hintlilerin düzenlerinde tam bir felakete sebep oluyor. Hastane araçları gidip gelmeye yetişmiyorlar. İngilizlerin yaralılarımızı kurşuna dizdiği ve hastane araçlarını ateşe verdiği anda, ELAS bir kurşun bile sıklıyor bu araçlara.

Günler geçiyor ve Stadio karakolları efsaneleşmişler artık. 17/12'de Hintliler aniden Arditto'yu alıyorlar. Skobi başarısını kutlamak için aceleyle bildiri çıkarmaya çalışıyor. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Öbür gün şafakta ELAS karşı taarruza geçiyor. Ne ön hazırlık ne başka bir şey, "Ardittos tekrardan ele geçirilmeli", sadece bu yetiyor. İngilizler Hintlilerle birlikte tam teçhizatla tepede üstlenmişler ve her türlü silaha sahipler. Ama kimse hesaplamıyor. Savaşçılar, içlerine şeytan girmiş gibi ilerliyorlar. İlk siperi **K. Gikas** (Maheras) ve **Argiris K.** adlı iki savaşçı tek başlarına ele geçiriyorlar. Otoma-

tik tüfeklerle donanmış 11 esir. Onları silahsızlandırıp öbür sipere doğru ilerliyorlar. Bu siperde bulunan İngilizler beyaz bayrak kaldırıyorlar ve ardından öldürürcesine ateş ediyorlar ve siperin içine yuvarlanan **Gikas**'ı ağır yaralıyorlar.

Birazdan Ardittos, ELAS'ın eline geçiyor ve Skobi'nin bildirisi boşa gidiyor.

Skobiler sayıca ve teçhizat yönünden ezici üstünlüğe sahiplerdi. Uçaklara, savaş gemilerine, ağır makinallara ve bolca otomatik teçhizata sahiplerdi. Güçleri mükemmel örgütlenmişti ve destek kuvvetleri sürekli yetişiyordu. ELAS ne tür araçlarla onları göğüslüyordu? Doğu Semtleri II. Alayı tüfeklere, 80 otomatik ve 12 ağır makinalı tüfeğe sahipti. Ateş gücü olarak iki düşman bölüğü eşdeğerinde olan bu değersiz araçlarla; Dağcı Tugay'ın 3.000 kişilik gücünü, Hintlilerin 2 taburunu, İngilizlerin bir taburunu, yaklaşık 100 tankı, birkaç düzine ağır makinalıyı ve bir o kadar da savaş uçağını göğüslüyordu. Ve 26 gün dayandı. Bu mucize nereden ileri geliyor? Semtlerdeki tüm halkın fedakarlığı ve desteği, Halk Ordusu'nun rakipsiz yiğitlik ve savaş tekniğinden ileri gelmektedir. Halk ve Ordu'nun mücadelenin hedefleri ve gerekliliği konusunda net olarak farkında oldukları bu iki etmen, çözümün gizemini oluşturuyorlar. Her türlü stratejik hesap ve her tür savaş kanunu Aralık'ta altüst oldu. Aralık, yenilmez bir halkın ruhi gücünü ve anti-faşist

inancını muzaffer kıldı.

Noel'den sonra durum çekilmez hale geliyor. Düşmanın teçhizattaki üstünlüğü daha bir ezici oldu. ELAS'ın cephanesi ise tükeniyordu. Doğu Semtleri yanardağa dönüşmüştü. Yeryüzü habire hopluyor ve hergün paramparça ediliyordu.

20/12'de Nea Smirni (Yeni İzmir semti) cephesi kırılıyor ve doğu Atina yalnızlaşıyor. Yeni bir cephe yaratılıyor ve her ne pahasına olursa olsun personelin tamamlanması gerekiyor ama aynı anda düşman her taraftan korkunç bir baskı uyguluyor. Nea Smirni taburundan arta kalanlarla, II. Tabur'un bölümleriyle ve Kronu'nun küçük birlikleriyle personel tamamlanıyor. 26/12'ye kadar Skobiler, Aziz Yanni-Kaçipodi-Faro semtlerini ağır makinalı ve roketlerle sürekli tarıyorlar, ama karşılarındaki güçler önemsiz olmasına rağmen ilerleme konusunda cesaret edemiyorlar. 26 Aralık'ta İngilizlerle dolu zırhlı bir araç ELAS'ın hatlarını yarmayı deniyor. Kronu'nun gerillaları tüm Skobileri yok ederek aracı imha ediyor. 26'yı 27'ye bağlayan gece, İngilizler Faro hatlarımızı delmeye çalışıyorlar. Bir askeri karakolu kuşatmayı da başarıyorlar. Savaşçılar teslim olmaya çağırıyorlar ama onlar gülmekten kırılıyorlar. Nerede duyulmuş ELAS'ın Skobilere teslim olduğu? Skobiler her taraftan kudurmuş bir halde onları vurmaya başlıyorlar ama savaşçılar ellerinden kurtulmayı başarıyorlar. Şafakta Kalogiron köprüsünü geçmeye çalışan İngiliz tankı, ağır yaralı olma-

sına rağmen gerilla **St. Niko-lau** tarafından ateşe veriliyor.

Sabah 10 sularında düşman Aziz Yanni tepesini ele geçiriyor. Tehlike büyük. **N. Kosmos** bölüğü tepeyi geri almak için harekete geçiyor. Skobilerin tepeye yerleştirdikleri 4 tankı kim hesaplar ki! Bir savaşçı elindeki otomatik tankı vururken dönüp subayına: “Namussuz delinmiyor komutanım!” Ama az zaman sonra “namussuzlar” ve Skobiler yamaçtan yuvarlanıyorlardı ve Aziz Yannis tepesi tekrar ELAS’ın eline geçiyordu.

Aynı gün Kuponiya’dan Kesariyani’ye karşı en güçlü saldırı yapıldı. Riminitesler saldırıda tank dışında, uçakları ve gaz bombalarını da kullandılar. Kudurmuş halde bölgeye sızmak için ELAS’ın hatlarını kırmaya çalıştılar. Ama savunmada

olanlar, tankların ve uçakların yarattıkları yıkıntıların altına gömülmüş halde mevzilerini tuttular ve düşman mevzilerini taradılar.

Aralık’ın 28’ine böyle ulaşıldı. Doğu Semtleri artık gerçek bir yanardağa dönüşmüş. Yeryüzü habire hopluyor ve her metresi paramparça ediliyor. Düzinelerce ev yıkıntıya dönüşmüş durumda. Düşmanın üstünlüğünün hesaplanması artık mümkün değil. Şafakta Aziz Yanni-Kaçipotı-Durguti-Guva hattına karşı genel saldırı emri veriliyor. Saldırıyı 80 ağır tank ve her çaptan ağır makinalı ve roketatarlar destekliyor. Aziz Yannis-Gula-Durguti semtleri ve Ardittos tepesi; havanlardan, gaz bombalarından ve bombalardan ötürü geçitvermez duman bulutuyla kaplanmış bir halde yanıyor. ELAS mevzileri

ateş yağmuru altında kaldığından, ikinci birliğin güçleri mecburen İliopoleus Caddesi boyunca yeni mevzilere yerleşiyorlar.

Orada Kaçipodis taburundan takım komutanı **A.P.**, önemli güçleri kuşatma tehdidi barındıran Aziz Yanni tepesini, düşman baskısını azaltmak için, tekrar ele geçirme emrini alıyor. Aralarında kendi oğlunun da olduğu 15 savaşçıyı seçiyor ve hemen hareket ediyor. Tepedeki 100 Skobi; 6 tanka, 3 havana ve bolca otomatik teçhizata sahip. Ve savaşlar tarihinde eşsiz olan bir çatışma başlıyor. 15 savaşçı saldırıyor ve 100 İngiliz çaresizce savunuyorlar. Aynı anda gruplar halinde teslim oluyorlar. ELAS’ın cephanesi tükeniyor ve takım mecburen geri çekiliyor. Churcil’in ifade biçimini kullanacak olur-

sak, “**tarihte hiçbir zaman çok olanlar az olanlarca bu kadar rezil edilmediler.**”

Önünde yerleşim yerleri olmadığı için tarlalarda rahat ilerleyebilen tanklar tüm bir taburu kuşatma tehdidi barındırdıkları için, öğlen gibi, ELAS İliopoleos hattını terketmek zorunda kalıyor. Çatışmanın bu safhasında; II. Tabur’un 5. ve 6. bölükleri Durguti-N. Kosmos içerisinde ve Pangrati bölümü de Stadio’da kuşatılmış halde bulunuyorlar. Yerleri oldukça kritik. Kahramanca bir saldırıyla düşman çemberini kırıp, İmittos bölgesine yakın olan taburun ana gövdesiyle birleşmeyi başarıyorlar. Bu operasyon gerçek bir mucizeydi ve ELAS’ın yiğitliği sayesinde başarılı. Çemberin kırılması çabasında; II. Tabur komutanı ağır yaralı **Yorgos Mustakas**, tankların önünden tüm bir takımı geçirerek kurtaran Kaçipodi’den **H. Kaçilas** ve düşman eline geçmesin diye bir kamyon dolusu patlayıcı malzemeyi ağır makinalı “baraj ateşinden geçiren” (tarayan çn.) gerilla komutanı **Panayotis F.** aslanlar gibi savaştılar.

Böylece, akşam saat 9.30’da İmittos yönünde geri çekilme işareti veriliyor. ELAS ve halk gözyaşları içinde Doğu Atina’nın kutsal topraklarını bıraktılar. Onca kan ve gözyaşıyla sulanmış kutsal topraklar. Askeri birlikler, düşman eline bir mermi bile bırakmadan tam bir düzen içinde geri çekiliyorlar. Ve Kesariyani’nin sırası geliyor. Mücadelemizin şanlı Stalingrad’ı “müttefiklerin” ve ihanetçilerin ellerine dü-

şecek. Ölümsüz ELAS, onca şan şöhret tanıyan yollarından, yıkıntıya dönüşmüş barakalarının arasından ordusu geçiyor. Gözler kuru. Kesariyani’de gözyaşları değersiz. Önce yavaş yavaş ve sonra gür bir şekilde zaferin ve çatışmanın türküsü yükseliyor ağızlarından: “**İleri ELAS, Yunanistan için**”. Kesariyani, çocukların seninle vedalaşıyorlar tıpkı sana yakıştığı gibi.

Halk mücadelesicilerinin şanlı ordusu, düşman topları ve ağır makinalılarının namluları önünden geçip İmittu’ya çıkarlarken yoğun bir kar fırtınası yükselmeye başlıyor. Savaşçılar sırtlarında ağır makinalılarla kayalık ve engebeli yerlerde tırmanmaları için ihtiyaçlara yardım ediyorlar. Ağızlarından bir inilti bile çıkmasın diye dişlerini sıkarak yaralıları kar altında taşıyorlar, doktorlar ve hemşireler. Kar fırtınası altında 10-15 yaşlarındaki kartal yavruları can çekişmelerine rağmen patlayıcı kasalarını taşıyorlar. Atılan her işaret fişğinde, düşman tarafından tespit edilmemek için bütün bu halk yüzü koyun kar ve çamurlara uzanıyorlar. Halk ve ordu böylesine kardeşçe, sıkı sıkıya bağlı bir şekilde Atina’nın zincirlenemeyen Doğu Semtlerini, evlerini geride bırakarak ilerliyorlar.

Kesariyani’de geri çekilişi korumak için küçük gruplar kalmış durumda. Yerlerini alıyorlar, ağır makinalılarını kurup ölümü bekliyorlar. Öbür gün sabah saat 6’da son saldırı başlıyor. İhanetin ve Skobi’nin bütün güçleri Gerilla Anası ‘Kesariyani’nin

üzerine öfkeyle saldırıyorlar.

Mahalleleri savunan küçük güçleri; 100 tank, onlarca uçak, havanlar ve toplar vuruyorlar. Binlerce Riminites, jandarma, Hintli ve İngiliz geçit vermez gaz bombası perdesi ardından saldırıyorlar. Tüm bir tümen korkunç bir saldırının ağırlığı altında bir saat içinde yok ediliyor. Çok büyük kayıplarla saat sabah 10’da sadece Mavromati tepesini ele geçirmeyi başarıyorlar. Öğlen 2’de Riminitesler sel yatağını geçip, Kesariyani’nin ilk evlerini ele geçirmeyi başarıyorlar. Akşam geç saatlerde onlara göğüs geren bir avuç kahramanın direnişini yenebilmeyi beceriyorlar. Ve Kesariyani ona yakışacak şekilde; alevlerin, dumanların ve patlamaların içerisinde ilahlaşarak düşüyor.

Gerilla Anası’nın son savunucuları son mermilerine kadar savaşıyorlar. Gerilla **Lumbar** öldürülüyor, savaşçı **Vangelis Kilismanis** Singru Hastanesi köprüsünü savunurken kahramanca düşüyor. **Nikos Stambulos** son mermisi de tükenince esir alınıyor. Bir jandarma, olduğu yerde Onu öldürüyor.

Kesariyani’nin son çatışması mücadelenin iki biçimini bizlere bağışladı. Halkımızın ezeli düşmanı, bir halk mücadelecisini katleden hayvanlaşmış jandarmayı ve halkı, özgürlüğü ve Yunanistan için cömertçe yaşamını veren, yeni tip Yunanlı EPON-savaşçı **Nikos Stambulos**’u. Unutmayacağımıza yemin ediyoruz. Ne birini ne de ötekini...

Devam Edecek

Komünist Harekette yaşanan sınıf mücadelesinin tarihi tecrübelerinden öğrenelim!

Sınıf savaşımı yalnız emperyalizme ve her türden gericiğe karşı yürütülüyor. En büyük sınıf savaşımı, parti içinde yürütülür. Çünkü sınıf düşmanlarımızın parti içindeki ideolojik uzantıları-ajanları her fırsatta, partinin düşünüş tarzını bozmaya, yürüyüşünü sakatlamaya çalışırlar. Düşünüş tarzı bozulan bir partinin iç ve dış mücadelede büyük yaralar alması, hatta yenilgilerle yüz yüze kalması kaçınılmaz hale gelir. Çünkü, devrimci atılımlar, zaferler MLM bir düşünüş ve yürüyüş tarzıyla ancak elde edilebilir. İdeolojik, siyasal ve örgütsel cephede yaşanan kırılmalar-sapmalar partinin ideolojik örgütsel birliğini, iç ahengini bozar. İşte en büyük tehlike de burada başlar.

Sosyalist maskeli bürokrat burjuva diktatörlüklerin yıkılmasıyla birlikte, emperyalist-kapitalist sistem ve onların “sol” içindeki ideolojik uzantılarının Marksizm-Leninizm-Maoizm’e yönelik saldırılarının giderek arttığı tarihi bir dönemden geçiyoruz. Elbette ki sürecin özgünlüğü, saldırıların yarattığı tahribatın boyutunu daha da artırdı. Ama bu Marksizm-Leninizm-Maoizm’e yönelik yapılan ne ilk saldırıdır ve ne de son saldırı olacaktır. Bilakis bu saldırı ve hesaplaşmalar **süreklidir** ve **sınıf savaşımının doğal bir sonucudur**.

Sınıf savaşımı yalnız emperyalizme ve her türden gericiğe karşı yürütülüyor. En büyük sınıf savaşımı, parti içinde yürütülür. Çünkü sınıf düşmanlarımızın parti içindeki ideolojik uzantıları-ajanları her fırsatta, partinin düşünüş tarzını bozmaya, yürüyüşünü sakatlamaya çalışırlar. Düşünüş tarzı bozulan bir partinin iç ve dış mücadelede büyük yaralar alması, hatta yenilgilerle yüz yüze kalması kaçınılmaz hale ge-

lir. Çünkü, devrimci atılımlar, zaferler MLM bir düşünüş ve yürüyüş tarzıyla ancak elde edilebilir. İdeolojik, siyasal ve örgütsel cephede yaşanan kırılmalar-sapmalar partinin ideolojik örgütsel birliğini, iç ahengini bozar. İşte en büyük tehlike de burada başlar.

Bu tehlikeleri bertaraf etmenin, ideolojik siyasal örgütsel birliği hem partide hem de enternasyonal cephede (koşullar çerçevesinde) yaratmak için ilkeli tutum, ilkeler üzerinde ideolojik siyasal hesaplaşma olmazsa olmazdır. **Marksizm-Leninizm bu hesaplaşmalarla yol olarak geliştirdi**. Hem de en büyük hesaplaşmayı kendilerini bilimsel sosyalizmin yaratıcıları, tek savunucuları olduğunu iddia eden şahsiyetlerle, grup ve partilerle yaptı. Bugünkü mevcut tablonun daha iyi anlaşılması, komünistlerin ideolojik cephedeki görevlerini daha iyi kavrayıp bilince çıkarılmaları için, dünün tarihi tecrübelerini aktarmakta yarar görüyoruz. Ve özellikle yazımızın akışı içinde uluslararası komü-

Gerek tarihin bu kesitinde ve gerekse daha önceki süreçte, Marksist-Leninist cephede yaşanan bu mücadelenin nedenleri, gerekliliği ve kaçınılmazlığı doğru bir tarzda kavranmazsa, devrimci cephede daha büyük yıkımların yaşanması önlenemez.

nist hareketin saflarında 1957 Deklarasyonu ve 1960 Toplantısı'nda yaşanan hesaplaşmaların ideolojik, siyasal ve örgütsel kökenleri üzerinde durmaya çalışacağız.

Gerek tarihin bu kesitinde ve gerekse daha önceki süreçte, Marksist-Leninist cephede yaşanan bu mücadelenin nedenleri, gerekliliği ve kaçınılmazlığı doğru bir tarzda kavranmazsa, devrimci cephede daha büyük yıkımların yaşanması önlenemez. Ve yine uluslararası planda Marksist-Leninist-Maoistlerin demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde hatırı sayılır bir güce ulaşmalarının nedeni de bilimsel olarak kavranıp çözümlenemez.

Kısacası, bu bilimsel bakış açısının daha iyi anlaşılması amacıyla örgüt veya partilerde sınıf savaşımının kaçınılmazlığını tarihi tecrübelerle öz olarak ortaya koymaya çalışacağız: *“Komünist hareketin tüm tarihine damgasını vuran şey, Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki mücadele ve birliği koruma çabaları ile bölme girişimleri arasındaki mücadeledir. Hem tek tek ül-*

kelerdeki, hem de dünya ölçüsündeki mücadele açısından durum budur. Marks, Engels ve Lenin uzun süren bir mücadele içinde, proleter birliğin içeriğini teorik olarak ortaya koymuşlar ve pratik faaliyetlerinde, oportünizm, revizyonizm ve bölücülüğe karşı mücadelenin parlak bir örneğini vermişlerdir.

Marks ve Engels bütün ülkelerdeki işçi hareketini birleştirmek için 1864 yılında I. Enternasyonal'i, uluslararası işçi birliğini kurmuşlardır. Tüm I. Enternasyonal boyunca, Marks ve Engels Bakunincilere, Prudonculara Blankicilere Lascılara ve diğer sekterlere karşı ilkeli mücadeleler yürütmüşlerdir. Bunlar arasında Bakuninci bölücülere karşı verilen mücadele, özellikle şiddetliydi.” (UKHGH. Polemik)

Bu tarihi süreçte oportünistlere karşı sürdürülen mücadeleyi, yani Alman partisinin önderlerine yönelttikleri *“Genelge Mektup”*ta, Marks ve Engels şöyle yazıyorlardı: *“Kırk yıla yakın bir süredir, sınıf mücadelesinin tarihi ile iten dolaysız güç olduğunu,*

özellikle de burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin, modern toplumsal devrimin büyük kaldıracı olduğunu vurguladık; işte bu yüzden, bu sınıf mücadelesini hareketten çıkarıp atmak isteyenlerle işbirliği yapmamız olanaksızdır.”

Sınıf mücadelesini yadsıyan, kapitalizmden komünizme barışçıl yoldan geçileceği hayalini yayanlara karşı, Engels amansız bir mücadele içine girmiştir. Engels bu mücadeleyi şu çarpıcı söylemlerle dile getiriyordu: *“Herhalde Marks bu baylar (sahte-Marksist-oportünistler) hakkında, Heine'nin kendi taklitçileri için dediklerini söyledi: ‘Ejderha ektim, pire biçtim!’”*

Nitekim bu “pireler” proletarya ile burjuvazi arasındaki çatışmanın şiddetlendiği bir dönemde II. Enternasyonal'in önderliğini ele geçirecek, proletarya davasına ihanet ederek karşı devrim safına geçtiler. Emperyalist burjuvaların savaş çıkırtkanlıklarına destek sundular. Tüm bu karşı devrim icraatlarını **“değişen koşullar”** teorisiyle perdelemeye çalıştılar. Tıpkı

bugün devrim ve sosyalizme saldırın; sistemi yıkmayı değil, onun aşırılıklarını törpüleyerek birlikte yaşamayı savunan dönemler gibi. **Aslında bugünkü tüm dönemlerin fikir babaları II. Enternasyonal önderleri ve onların önceli olan oportünist ve revizyonistlerdir.**

II. Enternasyonal revizyonistleri, Marksizmin artık “yetersiz” ve “eskimiş” olduğunu söyleyerek yaygara kopardıklarında, Lenin vakur bir tavırla şunu ilan etti: “Biz tamamiyle Marksçı teorinin zemini üzerinde duruyoruz, çünkü tüm sosyalistleri birleştiren devrimci bir teori olmadan, hiçbir güçlü sosyalist parti var olamaz.”

Ve Lenin yoldaşın önderliğindeki Bolşevikler hem **II.**

Enternasyonal önderliğini ele geçiren oportünistlere ve hem de parti içindeki Menşeviklere karşı teorik ve politik mücadele yürüttü. Bolşeviklerin zaferi, parti içindeki anti-ML anlayışların tasfiyesiyle, alt edilmesiyle mümkün oldu. Ama mücadele durmadı; devrim sonrasında da farklı yöntem ve biçimlerle sürdü. Ve bu mücadelede emperyalistlerin Bolşevik Parti içindeki ideolojik uzantılarının öne çıkan temsilcisi Troçki idi. Yine **Engels** yoldaşın şu söylemi Marksist-Leninist-Maoist partiler içinde farklı tarihi süreçlerde süren sınıf savaşımı ve iki çizgi mücadelesinin kaçınılmazlığı hakkında bize ipuçları sunmaktadır: “**Proletarya hareketi zorunlu olarak çeşitli**

gelişme aşamalarından geçer; her aşamada bazı kişiler takılır kalır ve birlikte daha ileriye gitmezler, işte proletaryanın dayanışmasının nenden her yerde gerçekte birbiriyle ölüm-kalım mücadelesi yürüten çeşitli parti grupları içinde gerçekleştiği ancak böyle açıklanabilir.”

Burada kişiler şahsında somutlaşan bir anlayıştır, bir çizgidir. Troçki tek başına bir kişi değildir. O parti içindeki burjuva çizgisinin temsilcisidir. Çünkü proletarya ile burjuvazi arasında süren mücadelenin parti içine yansımaları kaçınılmazdır. Troçkizm’in, öncelleri ve ardılları, dahası tüm anti-Marksist Leninist Maoist anlayışlar, bu kaçınılmazlığın parti içindeki burjuva temsilcileridir, ideolojik

‘Kapitalist ve komünist toplum arasında, birinin diğerine devrimci dönüşümü dönemi yatar. Bu bir siyasi geçiş dönemine de tekabül eder ki, bu dönemin devleti, proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey olmaz.’

ajanlardır.

Burjuvazinin parti içindeki bu ideolojik uzantıları, her zaman partinin ideolojik safliğini bozmaya, birliğini parçalamaya çalışırlar. Dolayısıyla parti içinde yaşanan mücadelelerin her zaman bir ideolojik temeli vardır. Mücadelenin doğru yöntemlerle yürütülmemesi dahi bu gerçeği değiştirmez. Çünkü; mücadeleye kaynaklık eden temel, doğru ile yanlışın hesaplaşmasıdır. Marksizm-Leninizm-Maoizm ile oportünizm ve revizyonizm arasındaki mücadeledir ve parti de bu mücadele içinde gelişir, çelikleşir. Uluslararası Komünist Hareketin birliği de ancak bu mücadeleyle elde edilir.

Ve bugünü daha doğru bir temelde çözümleyebilmek için, dün yapılan şu tarihi değerlendirmeleri döne döne incelemeliyiz. Ortaya çıkarılan bu tarihi dersler ve tecrübeler ışığında mevcut sorunlara kafa yormalıyız. Çözümleyici ve yol gösterici perspektifler geliştirmeliyiz.

“Uluslararası Komünist

Hareketin tarihi göstermektedir ki; proleter birlik, oportünizme, revizyonizme ve bölücülüğe karşı mücadele sayesinde sağlamlaşmış ve gelişmiştir. Birlik uğruna ısrarlı mücadele, ilkeler uğruna ısrarlı mücadeleye kopmaz bir biçimde bağlıdır.

Proletaryanın ihtiyaç duyduğu birlik, sınıf birliğidir, devrimci birliktir, ortak düşmana karşı ve büyük komünist hedef uğruna mücadelede birliktir. Dünya proletaryası teorik ve siyasi birliğe sahip olduğunda örgütsel birlik ve eylem birliği mümkündür.

Proletaryanın gerçek, devrimci birliğine ulaşmak, ancak ve yalnız ilkelere sıkı sıkı sarılmakla ve Marksizm-Leninizm-Maoizm’e sadık kalmakla mümkündür. İlkelerden taviz verilerek ve oportünistlerle aynı bataklıkta debelenerek satın alınan birlik, proleter bir birlik değildir, tersine Lenin’in dediği gibi bu: “*Proletaryanın ulusal burjuvazi ile birliği ve uluslararası proletaryanın bölünmesi uşakların birliği ve*

devrimcilerin bölünmesi” demektir. (UKHGÇH Polemik)

Ve nitekim emperyalizm ve proleter devrimler çağında sosyalist sistem tam da içte sürdürülen iki çizgi mücadelesi sonucunda, yeni bürokrat burjuvalar parti yönetimlerini ele geçirdi. Bürokrat burjuvalar, Marksizm adına Marksizm-Leninizm’in temel ilkelerine saldırarak onu tasfiye etmeye başladılar. Ve en büyük saldırı SBKP’nin XX. Parti kongresinde başlayarak XXII. Parti kongresiyle birlikte devam etti. Stalin yoldaşın ölümünü fırsat bilen Kruşçev ve haydut takımı, proletarya diktatörlüğüne karşı revizyonist çizgilerini yeni teoriler adı altında hakim kıldılar. İdeolojik gıdasını burjuva çöplüğünden alan bu teorilerin temel tezleri şunlardı: “**Barış içinde yarış**”, “**barışçıl geçiş**”, “**barış içinde bir arada yaşama**”, “**tüm halkın devleti**”. Ve “**bütün halkın partisi**”.

Proletarya ile burjuvazinin barış içinde bir arada yaşamaya ya da burjuvazinin

kendi “cennetini” barışçıl bir temelde proletaryaya teslim etmesi sınıf savaşımı gerçekliğiyle uyumlu değildir. Yine sosyalizm, sınıflı bir toplumdur. Ne devlet “**bütün halkın devleti**”dir, ne de parti “**bütün halkın partisi**”dir. Devlet proletaryanın devletidir. Ve parti de proletaryanın öncü müfrezesidir. Devlet bir sınıfın diğer bir sınıf üzerinde baskı kurma aracıysa, ve sosyalizmde proletarya diktatörlüğüyle yönetiliyorsa, bu demektir ki hala baskı altında olan burjuva artıkları vardır. Hala küçük üretimin varlığı sosyalizmin geleceği için bir tehdit oluşturmaktadır. Dolayısıyla “**tüm halkın devleti**”, “**tüm halkın partisi**” tezleri proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi gerçeğini yadsıyan revizyonist tezlerdir.

Bu konu üzerinde biraz daha durma ihtiyacı duyuyoruz. Her şeyden önce devlet bir sınıfsal kavramdır. Ve devleti elinde bulunduran sınıflar ile yönetilenler arasındaki ilişki barışçıl bir uzlaşmayı yönetmeyi içermiyor. Çünkü; her devlet belirli bir sınıfın diktatörlüğüdür. Ve devlet var olduğu müddetçe sınıf mücadelesi de kaçınılmazdır.

Lenin yoldaş şöyle diyor: “**Gotha Programının Eleştirisi**’nde Marks şöyle yazıyordu: ‘*Kapitalist ve komünist toplum arasında, birinin diğerine devrimci dönüşümü dönemi yatar. Bu bir siyasi geçiş dönemine de teka-*

bül eder ki, bu dönemin devleti, proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey olamaz.’

Bugüne değin bu aksiyom sosyalistler arasında asla ihtilaf konusu olmayan bir gerçektir ve ama bu, muzaffer sosyalizm tam komünizme gelişene değin, devletin varlığının kabul edilmesi anlamına gelir.”

Yine Lenin yoldaş bir başka eserinde şöyle diyordu: “*Marks’ın devlet üzerine öğretisinin özünü ancak, bir tek sınıfın diktatörlüğünün yalnızca genelde her sınıflı toplum için, yalnızca burjuvaziye devirmiş olan proletarya için değil, ama aynı zamanda kapitalizmi sınıfsız toplumdaki*” komünizmden ayıran tüm tarihsel dönem için gerekli olduğunu anlatan kavramlardır”

Tüm bu veriler, bu bilimsel analizler kapitalizmden komünizme geçişin bir tarihi süreci kapsadığını

ve bu tarihi süreç kendi içinde “*çeşitli siyasal biçimler ortaya çıkaracaktır, ama özii mutlaka aynı olacaktır; proletarya diktatörlüğü*” olacaktır.

Demek ki yaşanan değişimler biçimseldir ve öze tekabül etmiyor. Hal böyle olunca Kruşçev revizyonisti ve suç ortaklarının ileri sürdükleri “**Tüm halkın devleti**” tezi ML devlet anlayışıyla

değil, revizyonist devlet anlayışıyla uyumludur.

Aynı durum parti için de geçerlidir. Parti, sınıf mücadelesi için bir araçtır ve yine parti sınıfsal karakteri gereği bir sınıfı temsil etmekte-

dir. Bir sınıfın çıkarlarına uygun hareket eden parti “**tüm halkın partisi olamaz ve proletarya partisi**” proletaryanın ileri öncü örgütüdür. Ve her koşulda proletaryanın çıkarlarını savunmakla yükümlüdür.

Yine Lenin yoldaşın “**Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı**” adlı eserinde ortaya koyduğu şu değerlendirmeler parti içinde ortaya çıkan bürokrat burjuvalar hakkında bize kavratıcı ve ikna edici ip uçları vermektedir: “Proletarya diktatörlüğü yeni sınıfın, daha güçlü bir düşmana karşı devrilmesiyle (tek bir ülkede bile olsa) direnme gücü on kat artan ve gücünü yalnızca uluslararası sermayenin gücünden, uluslararası bağlantıların gücü ve dayanıklılığından değil, aynı zamanda alışkanlık kuvvetinden, küçük üretimin gücünden alan burjuvaziye karşı verdiği en kararlı, en acımasız bir savaş anlamına gelir. Ne yazık ki küçük üretim hala dünyada yaygın haldedir ve küçük üretim, sürekli olarak, her gün her saat, kendiliğinden ve yığın halinde kapitalizmi ve burjuvaziye doğurmaktadır. Bütün bu nedenler, proletarya diktatörlüğünü gerekli kılmaktadır.”

SBKP’ in XX. Parti Kongresinde hakim hale gelen modern revizyonist tezler, tam da bu ekonomik ve ideolojik zemin üzerinde yükselmişlerdir. “**Proletarya diktatörlüğü sınıf mücadelesinin sona erdirilmesi değil, aksine yeni biçimlerde sürdürülmesidir.**

Proletarya diktatörlüğü, zaffer kazanan, siyasi iktidarı ele geçiren proletaryanın, yenilen fakat yok edilmeyen, yok olmayan, direnmekten vazgeçmeyen, direnişini güçlendiren burjuvaziye karşı sınıf mücadelesidir” diyen Lenin yoldaşa karşı, modern revizyonistler proletarya diktatörlüğüne ihanet ettiler. Ve tabi bu ihanetlerine uluslararası işçi sınıfı temsilcilerinin esasına yakınına da ortak ettiler. Başkan Mao’nun önderliğindeki Çin Komünist Partisi (ÇKP) bu revizyonist tezlere karşı tavır aldı. ÇKP’in dışında Arnavutluk Emek Partisi (AEP) ve bazı Komünist Partilerde sorunu ele alış ve değerlendirmeleri belli farklılıklar içerse de söz konusu tarihi kesitte bu güçler de modern revizyonizme karşı ÇKP paralelinde bir tutum takındılar.

Bu tarih ay-
n 1

Proleter Kültür Devrimi parti ve devlet içinde başta bürokratism olmak üzere her türlü burjuva anlayışına ve yaşam tarzına karşı kitlelerin harekete geçirilmesi, devrimci enerji ve inisiyatifin açığa çıkarılması eylemidir. “**Burjuva karargahlarını bombalayın**” sloganı sürecin özlü ifadesiydi.

zamanda dünya komünist hareketi içinde en büyük hesaplaşmanın ve ayrışmanın yaşandığı bir tarihtir. SBKP 20. Kongresinde Kruşçev önderlikli bu hain takımı Stalin yoldaşın dönemini adeta yok saydı. Proletarya diktatörlüğünü yadsıyarak, yukarıda ifade ettiğimiz modern revizyonist tezlerle komünist safı zehirlediler. Proleter enternasyonalizme karşı “**barış içinde bir arada yaşama**” tezi genel bir çizgi haline getirilerek ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine saldırmaya başladılar.

Başkan Mao’nun önderliğindeki ÇKP, Marksizm-Leninizm’in temel ilkeleri ekseninde 1957-1960 toplantılarında bu revizyonist tezlere karşı cephede tavır aldı. Ama hemen Uluslararası Komünist Hareket içinde fiili bir ayrılık yaratma yerine, içten mücade-

leyle diğer işçi ve Komünist

Bugün, emperyalizme, revizyonizme ve her türden gericiliğe karşı proleteryaı, ezilen halkları demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi etrafında birleştirip harekete geçirmek Marksist-Leninist-Maoist partilerin varlık gerekçesidir, enternasyonal görevidir.

Partileri etkileme yolunu seçen ÇKP'ye karşı modern revizyonist önderlik her türlü teşhir ve tecridi içeren saldırgan bir tutum içine girdi. Emperyalist burjuvaziyle koyun koyuna yatmayı bir politika haline getirenlerin komünistlere karşı savaş ilan etmeleri tesadüfi bir gelişme değildi. Bilakis ihanetlerinin doğal bir sonucuuydu. Sınıfsal duruşlarının bir ürünüydü. Temsil ettikleri bürokrat burjuvazinin çıkarlarını koruma hasasiyetiydi.

Uluslararası Komünist Hareketin saflarında gelişen

bu tehlikeyi gören Mao yoldaş, bu tehlikenin ÇKP içinde yaratacağı kargaşa ve yıkımı da önceden gördü. Dolayısıyla mücadeleyi yalnız uluslararası boyutuyla değil, bunun önderlik ettiği partinin içindeki etkilerine karşı alacağı tutumla birleştirdi. Edindiği tarihi tecrübelerden hareketle, proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi teorisine uygun olarak Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni başlattı. Proleter Kültür Devrimi parti ve devlet içinde başta bürokratizm olmak üzere her türlü burjuva anlayışı-

na ve yaşam tarzına karşı kitlelerin harekete geçirilmesi, devrimci enerji ve inisiyatifin açığa çıkarılması eylemidir. “**Burjuva karargahlarını bombalayım**” sloganı sürecin özlü ifadesiydi. Lin Biao ve Deng Siao-Ping'in “**sınıf mücadelesi söndü**” teorisine pratik olarak verilen bir yanıttı. Çünkü; Proleter Kültür Devrimi, süren sınıf mücadelesinin somut bir resmiydi. Başkan Mao'nun “**Sosyalist devrim yapılıyor ve burjuvazinin nerede olduğu bilinmiyor; o, komünist partisinin göbeğindedir-onlar kapitalist yoldaki parti iktidar sahipleri dirler. Kapitalist yoldaki iktidar sahipleri hala bu yolda yürümektedirler**” saptamasının somut bir olgu ve buna karşı mücadelenin her yönüyle sürdürülmesi eylemiydi. Ama bu mücadele de kapitalist yolcuların hain planlarını engelleyemedi. Başkan Mao'nun ölümünden sonra ÇKP de içten fethedildi. Diğer bir ifadeyle sosyalizmde süren sınıf savaşımında burjuvazi bir kaz daha iktidarı ele geçirdi ve Mao yoldaşın “**Döne döne devrim**” tezinin haklılığını ve gerekliliğini sosyal pratik bir kez daha doğruladı. “**Kimin kazanacağı**” sorusunun yanıtı da burjuvazi olmuştu. Ama Marksist-Leninist-Maoistlerin bu bürokrat burjuvalara karşı mücadelesi durmadı ve durmayacaktır da. Yeni devrimler için mücadele sürüyor. Hem de tarihi tecrübelerin yol göstericiliğinde.

Yeni demokratik ve sosyalist mevziler kazanma savaşımını yürüttüğümüz bu tarihi keşitten, başkan Mao önderli-

Parti, sınıf mücadelesi için bir araçtır ve yine parti sınıfsal karakteri gereği bir sınıfı temsil etmektedir. Bir sınıfın çıkarlarına uygun hareket eden parti “tüm halkın partisi olamaz ve proletarya partisi” proletaryanın ileri öncü örgütüdür. Ve her koşulda proletaryanın çıkarlarını savunmakla yükümlüdür.

ğindeki ÇKP'nin 1957-60 toplantılarında modern revizyonizme karşı ortaya koyduğu Marksist-Leninist bakış açısından, ilkeli duruştan öğrenmeliyiz. Çünkü; Proleter Kültür Devrimi ve proletarya diktatörlüğü altında sınıf savaşımının sürekliliği, daha önce yaşanan tarihi tecrübelerin, Marksizm-Leninizm'i kavramadaki derinleşmenin ürünüdür. Bugün Marksizm-Leninizm-Maoizm'i daha derinlemesine kavramamız için bu tarihi tecrübeler ihtiyacımız vardır. Bu ihtiyacı hafife almak, görmezlikten gelmek ciddi hatalara davetiye çıkarmak anlamına gelir.

Başkan Mao önderliğindeki ÇKP bu tarihi hesaplaşmada modern revizyonist tezlerle karşı Uluslararası Komünist Hareketin, proletarya ve emekçi halkın ortak taleplerini şu ana başlıklar altında formüle etmişti:

“1) Marksist-Leninist çizgiye sıkı sıkıya bağlı kalmak ve doğru Marksist-Leninist iç ve dış siyasetler izlemek;

2) Proletarya diktatörlüğünü ve proletarya önderliğindeki işçi-köylü ittifakını sağ-

lamlaştırmak ve sosyalist devrimi, iktisadi, siyasi ve ideolojik cephelerde sonuna dek sürdürmek;

3) Geniş kitlelerin inisiyatifini ve yaratıcılığını geliştirmek, sosyalist inşayı planlı bir biçimde yürütmek, üretimi geliştirmek, halkın refah düzeyini yükseltmek ve milli savunmayı güçlendirmek;

4) Sosyalist kampın birliğini Marksizm-Leninizm temelinde güçlendirmek ve diğer sosyalist ülkeleri, proleter enternasyonalizmi temelinde desteklemek;

5) Emperyalist saldırı ve savaş siyasetlerine karşı çıkmak ve dünya barışını savunmak;

6) Bütün ülkelerin gericiilerinin anti-komünist, halk düşmanı ve karşı devrimci siyasetlerine karşı koymak ve

7) Dünyanın ezilen sınıflarına ve uluslarına devrimci mücadelelerinde yardım etmek.”

Sosyalist kamp ve sosyalist ülkelerin olmadığı, ama Marksizm-Leninizm-Maoizm önderliğinde demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin yürütüldüğü bir dö-

nemden geçiyoruz. Uluslararası planda Marksist-Leninist-Maoistlerin birliğini yaratma tarihsel göreviyle yüz yüzeyiz. Ve bu birlik de ancak Marksist-Leninist-Maoist bir hat üzerinde sağlanabilir.

Emperyalist savaş siyasetine; her türlü Marksizm-Leninizm-Maoizm karşıtı anlayışlara karşı başarı elde etmek, geniş kitlelerin devrimci inisiyatifini ve yaratıcılığını açığa çıkarmak, sosyal ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı enternasyonal görevimizi layıkıyla yerine getirmek için böyleleri güçlü bir çekim merkezine ihtiyaç vardır. Bunun bilincinde olmak, buna uygun pratik adımlar atmak sorumluluğunu asla gözden kaçırmamalıyız.

Bugün, emperyalizme, revizyonizme ve her türden gericiliğe karşı proleteriyayı, ezilen halkları demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi etrafında birleştirip harekete geçirmek Marksist-Leninist-Maoist partilerin varlık gerekçesidir, enternasyonal görevidir.

Devrim yürüyüşümüzde

SİZLERDEN GÜÇ ALIYORUZ...